

A

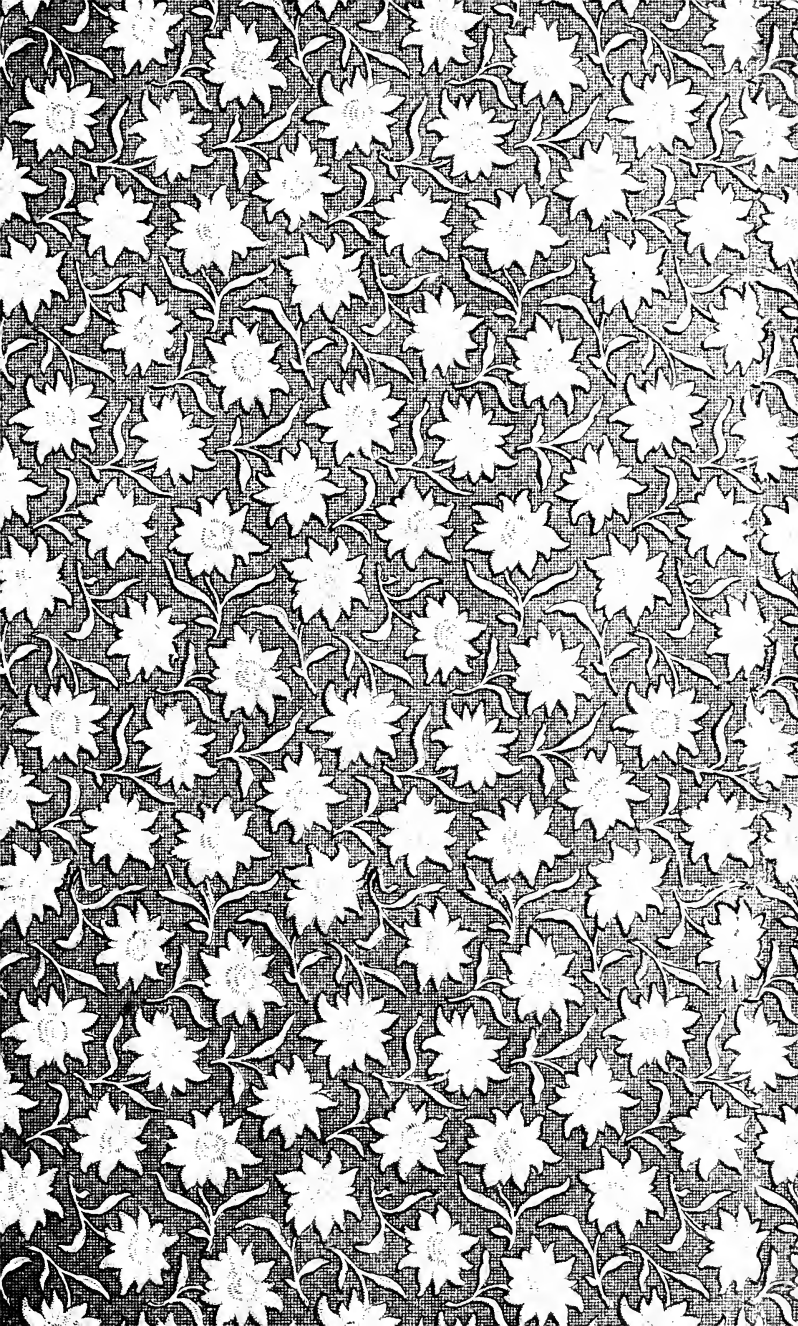
0
0
0
9
2
7
2
6
2
6

00009272626

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

F. FOSSELIUS

PÅ KRYSS MED "BLIXTEN"

AV

JACK LONDON

—

*ÖVERSÄTTNING AV
ERNST LUNDQUIST*

F. FOSSELIUS

STOCKHOLM
BOHLIN & C:o

STOCKHOLM

1 9 1 7

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

125
3523
L24025

FÖRSTA AVDELNINGEN

I.

BROR OCH SYSTEMER.

De sprungo över den glittrande sanden, medan Stilla havets långa vågor dånade bakom deras rygg, och då de kommo till landsvägen, kastade de sig upp på cyklar och doko med rask fart in i parkens gröna gångar. De voro tre, tre gossar i ljusa sporttröjor, och de kilade framåt cykelvägen så farligt nära hastighetsgränsen som pojkar i ljusa sporttröjor vanligen bruka. De kanske till och med överskredo hastighetsgränsen. Det tyckte en ridande parkpolis, men han var inte säker på sin sak, och han nöjde sig därför med att varna dem, då de flögo förbi. De åttlydde genast varningen, men vid nästa krökning av vägen glömde de den lika hastigt, vilket också är brukligt bland pojkar i ljusa sporttröjor.

De susade ut genom Golden-Gate-parkens port, veko av inåt San Francisco och rusade uppför de långa backarna med en fart, som kom fotgängarna att vända sig om och se oroligt efter dem. De ljusa sporttröjorna ilade genom stadsgatorna, vände och svängde för att slippa klättra uppför de brantare backarna, och när de branta backarna voro oundvikliga, tittade de sig hastigt om för att se vem som först skulle komma till toppen.

Den gosse, som oftast fick försprång, anförde hetsjakten och tog initiativet till kapplöpningen uppför backarna, kallades Joe av sina kamrater. Det gällde att »följa anföraren», och han anförde, den muntraste och käckaste i laget. Men då de hjulade in i Västra förstaden med dess stora och präktiga privathus, blev hans skratt mindre högljudt och ofta förekommande, och han kom omedvetet att bli sist. I hörnet av Laguna- och Vallejo-gatorna veko hans kamrater av åt höger.

»Adjö, så länge, Fred», ropade han, i det han svängde sitt hjul åt vänster. »Tjänis, Charley.»

»Vi träffas i kväll», ropade de tillbaka.

»Nej, jag kan inte komma», svarade han.

»Å, kom!» sade de bevekande.

»Nej, jag måste plugga. — Ajöss.»

Medan han fortsatte ensam, blev hans ansikte allvarsamt och hans ögon fingo nästan ett bekymrat uttryck. Han började vissla beslutsamt, men visslingen mattades småningom till ett svagt och mycket dämpat litet ljud, som alldeles upphörde, då han cyklade uppför körvägen till ett stort tvåvåningshus.

»Joe!» ropade en röst.

Han stannade litet utanför dörren till biblioteket. Han visste, att Bessie satt där och knogade flitigt med sina läxor. Hon måste för resten snart ha slutat med dem, ty hon blev alltid färdig före middagen, och det kunde inte vara många minuter tills det var middag. Vad hans egna läxor beträffade, hade han ännu inte sett åt dem. Den tanken förargade honom. Det var illa nog att ha sin syster — två år yngre till på köpet — i samma klass, men att ständigt ha henne

ett godt stycke före sig i studierna var nästan out-
härdligt. Inte för att han var tröglärd. Det visste
ingen bättre än han själv. Men — han visste inte
riktigt hur det kom sig — han hade alltid sina tankar
på annat håll, och han kunde vanligen inte sina läxor.

»Joe, var snäll och kom in.» Nu lät rösten litet
klagande.

»Nå?» sade han och sköt häftigt undan portiären.

Han sade det vresigt, men ångrade sig genast, då
han såg en liten spenslig flicka se på honom med för-
väntansfulla ögon tvärsöver det stora med böcker
belastade läsbordet. Hon satt hopkrupen med penna
och skrivunderlag i en länstol av så vidlyftiga dimen-
sioner, att hon såg ännu spensligare och bräckligare
ut än hon verkligen var.

»Vad är det, syster?» frågade han i vänligare ton
och gick fram till henne.

Hon tog hans hand i sin och tryckte den mot sin
kind och då han nu stod bredvid henne, smög hon sig
närmare intill honom.

»Hur är det, käraste Joe?» frågade hon blidt. »Vill
du inte säga mig det?»

Han teg. Han tyckte det var löjligt att tillstå sina
bekymmer för en liten syster, även om hennes betyg
voro bättre än hans. Och han tyckte, att hans lilla
syster var löjlig, som frågade honom efter hans be-
kymmer.

»Vad hennes kind är len!» tänkte han, då han var-
samt tryckte hennes ansikte mot sin hand. Om han
bara kunde slita sig ifrån henne — det här var då för
fånigt! Men han kunde ju göra henne ledsen, och han
hade lagt märke till, att flickor äro lätt sårade.

Hon släppte hans hand och tryckte en kyss på den. Det var som om ett rosenblad fallit; det var också hennes sätt att upprepa sin fråga.

»Det är ingenting», sade han käckt. Sedan utbrast han helt inkonsekvent: »Far!»

Nu återspeglades hans bekymmer i hennes ögon. »Far är ju så snäll och vänlig, Joe», började hon. »Varför försöker du inte vara honom till lags? Han fordrar inte mycket av dig, och allt är ju till ditt bästa. Du är inte alls något dumhuvud som många andra gossar. Om du bara ville vara litet flitig...»

»Där ha vi det! Moralpredikningar!» exploderade han och ryckte häftigt bort sin hand. »Till och med du börjar predika för mig nu. Sedan blir det väl köksans och stallpojken tur.»

Han stoppade händerna i fickorna och blickade in i en melankolisk och dyster framtid full av ändlösa predikningar och otaliga predikanter.

»Var det därför du ville jag skulle komma in?» frågade han och vände sig om för att gå.

Hon tog åter hans hand. »Nej, det var det inte, men du såg så ledsen ut, att jag tyckte, att jag...» Hon avbröt sig och började på nytt. »Vad jag ville säga dig var att vi ämna göra en utfärd på viken till Oakland om lördag och ta oss en promenad uppåt bergen.»

»Vilka då?»

»Myrth Hayes...»

»Jaså, den lilla fjollan!» avbröt han.

»Jag tycker inte hon är någon fjolla», svarade Bessie livligt. »Hon är en av de sötaste flickor jag känner.»

»Nå, det vill då inte säga mycket, då man vet vilka flickor du känner. Men fortsätt. Vilka ä' de andra?»

»Pearl Sayther och hennes syster Alice och Jessie Hilborn och Sadie French och Edna Crothers. Det är alla flickorna.»

Joe fnös föraktfullt. »Vilka ä' grabbarna då?»

»Maurice och Felix Clement, Dick Schofield, Burt Layton och...»

»Tack så mycket. Morsgrisar allesammans.»

»Jag... jag ämnade bjuda dig och Fred och Charley», sade hon och darrade på rösten. »Det var därför jag bad dig komma in — för att be dig komma med.»

»Nå, vad ämna ni ta er för?» frågade han.

»Spatsera, plocka vilda blommor — vallmon är utslagen nu — äta frukost på någon vacker plats och... och...»

»Fara hem», ifyllde han.

Bessie nickade. Joe stoppade åter händerna i fickorna och gick av och an.

»Ett flickaktigt påhitt, det är just vad det är», sade han kärvt, »och ett flickaktigt program. Tack så mycket, ingenting för mig.»

Hon bet ihop sina skälvande läppar och stod tapert på sig. »Vad skulle du hellre vilja göra då?» frågade hon.

»Jag skulle hellre ta Fred och Charley med mig och ge mig ut nå'nstans och göra... ja, göra något, vad som helst.»

Han tystnade och såg på henne. Hon väntade tåligt på, att han skulle fortsätta. Han kände med sig, att han inte med ord kunde uttrycka vad han kände och önskade, och hela hans oro och allmänna missbelåtenhet reste sig och grep tag i honom.

»Å, det där kan du inte förstå!» utbrast han. »Du

kan inte förstå. Du är flicka. Du tycker om att vara fin och pryddlig och ha ett städat uppförande och göra framsteg i din läsning. Du bryr dig inte om faror och äventyr och så'nt där, och du tycker inte om pojkar, som ä' duktiga och ha liv och ruter i sig. Du tycker om snälla små gossar i vita kragar med alltid finborstade kläder och välkammat hår, som tycka om att stanna inne under lovstunden och låta lärarna kela med sig och säga dem, att de göra så'na framsteg i sina studier; fina små gossar, som aldrig råka illa ut — som ä' för upptagna av att spatsera och plocka blommor och äta frukost med flickor för att råka illa ut. Å, jag känner till den sorten — de ä' rädda för sin egen skugga och ha inte mera karlaktighet i sig än får. Det är just vad de ä' — får. Men jag är inget får, det är nog av det, och jag vill inte vara med på er utfärd och, vad mer är, jag kommer inte med.»

Bessies bruna ögon tårades, och hennes läppar darrade. Det retade honom alldeles oresonligt. Vad dugde flickor till egentligen? Alltid skulle de lipa och bråka och gå på. Det fanns intet sundt förnuft hos dem.

»Man kan då inte säga ett ord utan att du skall gråta», började han och försökte lugna henne. »Jag menade ju intet ondt, syster. Nej, det gjorde jag inte. Jag . . .»

Han tystnade hjälplöst och såg på henne. Hon snyftade och darrade på samma gång av ansträngningen att hålla tillbaka sina snyftningar, medan stora tårar rullade utför hennes kinder.

»Ja, se — jäntor!» utropade han och gick förargad ut ur rummet med stora steg.

II.

DRACOS REFORMER.

Några minuter därefter kom Joe, ännu förargad, in till middagen. Han åt under tystnad, fastän hans föräldrar och Bessie pratade muntert. Det var så likt henne, sade han vresigt till sin tallrik, i ena minuten gråter hon, och i nästa minut är hon idel småleenden och skratt. Sådan var inte han. Om *han* hade något viktigt att gråta för, så var han säker på att det inte gick över på flera dar. Flickor voro hycklerskor, det var alltihop det. De kände inte hundra delen av allt vad de sade, då de gråto. Det var klart, att de inte gjorde det. De gingo nog bara på så där för att de tyckte det var roligt. De njöto av att plåga andra, i synnerhet pojkar. Det var därför de alltid bråkade.

Under dessa snusförnuftiga funderingar höll han ögonen på sin tallrik och gjorde anrättningarna heder, ty man kan inte cykla från Cliff House genom parken till Västra förstaden utan att ådraga sig en duktig aptit.

Då och då riktade hans far en blick på honom med ett uttryck av blid oro. Joe såg ej dessa blickar, men Bessie såg varenda en. Mr Bronson var en

medelålders man, kraftigt byggd, men icke korpulent. Han hade ett knotigt ansikte med grova käkar och allvarliga drag, men hans ögon voro vänliga och linjerna vid munnen vittnade mera om skrattlystnad än stränghet. Man behövde ej se på honom länge för att upptäcka likheten mellan honom och Joe. Samma breda panna och kraftiga haka karaktäriserade dem bägge, och om man bortser från skillnaden i ålder, voro ögonen så lika som ärtor ur samma skida.

»Hur går det för dig, Joe?» frågade mr Bronson slutligen. Middagen var slut, och de skulle just resa sig från bordet.

»Å, jag vet inte», svarade Joe vårdslöst och tillade sedan: »Vi ha examen i morgon. Då få vi se.»

»Vart skall du ta vägen?» frågade hans mor, då han vände sig om för att gå. Hon var ett spensligt fruntimmer, smal som en vidja, och hade Bessies bruna ögon och mjuka sätt.

»Upp på mitt rum», svarade Joe. »För att arbeta», tillade han.

Hon tufsade med lekfull ömhet till hans hår och böjde sig ner och kysste honom. Mr Bronson smålog gillande efter honom, då han gick ut, och han sprang uppför trappan med föresats att plugga duktigt och reda sig bra vid examen dagen därpå.

Då han kom in i sitt rum, stängde han dörren och slog sig ned vid sitt prydliga lilla goss-skrivbord. Han kastade en blick på sina läroböcker. Först på morgonen skulle han examineras i historia, han började alltså med den. Han öppnade boken där hörnet av ett blad var vikt och började läsa:

»Kort efter Dracos reformer bröt ett krig ut mel-

lan Athen och Megara om ön Salamis, på vilken bägge städerna gjorde anspråk.»

Det var lätt; men vari bestodo Dracos reformer? Han måste slå upp dem. Han kände sig riktigt flitig, medan han ögnade igenom de föregående sidorna, men så råkade han se upp över boken och varseblev på en stol en basebollmask och en dito handske. De borde inte ha förlorat partiet i lördags, tänkte han, och det skulle de inte heller ha gjort, men det var Freds skuld. Han önskade, att Fred inte ville slarva så. Han kunde ta emot hundra svåra bollar å rad, men då det kom ett kritiskt ögonblick, kunde han missa, om saken var aldrig så lätt. Han skulle nog få lov att skicka ut honom på fältet och ta Jones till förste lyrtagare. Men Jones var så het. Han kunde ta varje slags boll, hur kritiskt spelet än var, men man kunde aldrig veta vad han skulle göra med bollen, sedan han väl tagit den.

Joe spratt upp ur sina funderingar. Ett snyggt sätt att läsa historia! Han hängde åter näsan över boken och började:

»Kort efter Dracos reformer . . .»

Han läste igenom meningen tre gånger och kom så ihåg att han inte hade sett efter, vari Dracos reformer bestodo.

Det knackade på dörren. Han vände bladen med ett väldigt prasslande, men svarade ej.

Knackningen upprepades, och han hörde Bessie säga: »Käre Joel!»

»Vad vill du?» frågade han. Men innan hon hunnit svara, sade han hastigt: »Ingen slipper in. Jag har brådtom.»

»Jag kommer för att höra efter, om jag kan hjälpa dig», sade hon ursäktande. »Jag har slutat med mitt, och jag trodde . . .»

»Naturligtvis har du slutat», utbrast han. »Det har du alltid.»

Han höll om huvudet med bägge händerna för att inte ta ögonen från boken. Men basebollmasken distraherade honom. Ju mera han försökte hålla sina tankar fast vid historien, desto tydligare såg han för sig masken, som låg på stolen, och alla de partier han deltagit i.

Det här dugde inte. Han lade betänksamt boken avigvänd på bordet och gick bort till stolen. Med en rask rörelse slängde han både mask och handske under sängen och det så häftigt, att han hörde masken studsas mot väggen.

»Kort efter Dracos reformer bröt ett krig ut mellan Athen och Megara . . .»

Masken hade rullat tillbaka från väggen. Han undrade, om den hade rullat så långt fram, att han kunde se den. Nej, han skulle inte se efter. Vad angick det honom, om den hade rullat fram? Det hade ingenting med historien att göra. Han undrade . . .

Han såg upp över boken, och där låg masken och tittade på honom under sängen. Det var outhärdligt. Det tjänade ingenting till att försöka läsa, så länge masken fanns i närheten. Han gick dit och petade fram den, gick över rummet till garderoben, kastade in den där och stängde dörren. Nu var den saken klarerad, gudskelov. Nu kunde han arbeta.

Han slog sig ned igen.

»Kort efter Dracos reformer bröt ett krig ut mellan Athen och Sparta om ön Salamis, på vilken bägge städerna gjorde anspråk . . . »

Allt det där var godt och väl, om han bara hade fått reda på, vad Dracos reformer var för slag. Ett mildt skimmer bredde sig i rummet, och han märkte det plötsligt. Varifrån kunde det komma? Han tittade ut genom fönstret. Den nedgående solen bröt sina långa strålar mot de lågt svävande sommarskyarna, så att de fingo en varm purpur- och rosenfärg, och det var från dem som det röda, milda och glödande skimret spred sig över jorden.

Hans blick sänktes från himlen till viken därunder. Havsbrisen höll på att dö bort med dagsljuset, och utanför Fort Point kröp en fiskarbåt in i hamnen för den sista lätta brisen. Litet längre bort utsände en bogserbåt en spiralförmig rökpelare, medan den bogserade en tremastad skonare ut till sjöss. Hans ögon irrade över till Marin-County-kusten. Den linje, där land och hav möttes, låg redan i mörker, och långa skuggor kröpo uppför kullarna till Mount Tamalpais, som avtecknade sig skarpt mot himlen i väster.

Å, om han, Joe Bronson, ändå hade varit i den där fiskarbåten och fått segla in med en fångst från havsdjupet! Eller om han varit ombord på den där skonaren, som gled ut i solnedgången, ut i världen! Det var livet, det var att leva, att göra något och vara något i världen. I stället satt han här, instängd i ett kvavt rum, och bråkade sin hjärna med människor, som voro döda och borta tusentals år innan han föddes.

Han ryckte sig lös från fönstret, som om han kvarhållits där av en fysisk kraft, och flyttade beslutsamt

sin stol och historien till det avlägsnaste hörnet i rummet; där slog han sig ned med ryggen åt fönstret.

Ett ögonblick därefter ertappade han sig åter med att sitta och stirra drömmande ut genom fönstret. Han visste inte hur han kommit dit. Det sista han mindes var att han på en högersida i boken funnit en underrubrik, som lydde: »Dracos lagar och författning.» Sedan hade han som en sömngångare gått fram till fönstret. Hur länge hade han stått där? undrade han. Fiskarbåten, som han sett bortom Fort Point, höll nu på att långsamt närma sig Meiggs brygga. Detta betydde, att nära en timme hade gått. Solen hade för längesedan gått ner; en högtidlig skymning ruvade över vattnet, och de första matta stjärnorna började tindra över kammen på Mount Tamalpais.

Han vände sig om med en suck för att gå tillbaka till sitt hörn, då en lång vissling, skarp och genomträngande, nådde hans öra. Det var Fred. Han suckade åter. Visslingen upprepades. Sedan sekunderades den av en annan vissling. Det var Charley. De väntade vid hörnet — lyckliga ostar!

Nåja, de skulle inte få träffa honom i kväll. Båda visslingarna sammansmälte till en duett. Han vred sig på sin stol och stönade. Nej, de skulle inte få träffa honom i kväll, tänkte han ännu en gång, men steg på samma gång upp. Det var naturligtvis omöjligt för honom att gå ner till dem, då han ännu inte hade lärt sig Dracos reformer. Samma kraft, som hållit honom kvar vid fönstret, tycktes nu dra honom över rummet till skrivbordet. Den kom honom att lägga historien ovanpå skolböckerna, och han hade

öppnat dörren och var halvvägs ute i hallen innan han visste ordet av. Han skulle just vända om, men då kom han på den tanken, att han kunde gå ut en liten stund och sedan komma tillbaka och avsluta sitt arbete.

En mycket liten stund, föresatte han sig, medan han gick utför trappan. Han gick allt fortare och fortare, till sist tog han tre steg i taget. Han slängde mössan på huvudet och rusade ut genom sidodörren, och innan han kom till hörnet, voro Dracos reformer lika långt borta i det förflutna som Draco själv, och morgondagens examen låg lika långt borta i framtiden.

III.

»TEGELTAKET», »FUXEN» OCH »RÖLLE.»

»Vad är det fråga om?» sade Joe, då han träffade Fred och Charley.

»Drakar», svarade Charley. »Kom med nu. Vi ä' alldeles utledsna på att vänta på dig.»

De tre satte i väg utför gatan till randen av höjden, där de hade utsikt över Union Street långt nedanför, nästan rakt under dem. Denna del av staden kallade de Avgrunden, och det var ett bra namn. Själva kallade de sig Höjdens folk, och att stiga ner i Avgrunden från Höjden betraktade de som ett storartat äventyr.

Att på vetenskapligt vis skicka upp drakar var ett av dessa tre Höjd-pojkars roligaste nöjen, och det var alls ingenting ovanligt att de sände upp sex, åtta drakar till molnen fästade vid ett milslångt snöre. De måste ofta förnya sitt drakförråd, ty så ofta ett missöde inträffade och snöret brast eller en kapsejsande drake drog de andra med sig eller vinden plötsligt dog ut, föllo deras drakar ner i Avgrunden, och därifrån kunde man aldrig få dem tillbaka. Det berodde på, att ungdomen nere i Avgrunden var ett riktigt rövaryngel med sina egna idéer om äganderätt.

Dagen efter då en av Höjd-grabbarnas drakar för-olyckats, kunde man få se samma drake sväva i luften fästad vid ett snöre, som ledde ner i Avgrunden till Avgrundsfolkets lyor. Så kom det sig, att Avgrundsfolket, som var fattiga stackare och inte hade råd att kosta på sig vetenskaplig drakflygning, gjorde stora framsteg i konsten, sedan deras grannar på Höjden slagit sig på den.

Det fanns också en gammal sjöman, som förtjänade litet på detta Höjd-pojkarnas nöje, ty han förstod sig på segel och luftströmmar, och som han var händig och praktisk, förfärdigade han de bästa drakar, som kunde åstadkommas. Han bodde i ett ruckel nere vid stranden, där han ännu med sina skumma ögon kunde iakttaga ebb och flod och fartygen, som kommo och gingo, och kunde uppliva gamla minnen från den tiden, då även han varit till sjöss.

För att komma till hans koja från Höjden, måste man gå igenom Avgrunden, och dit styrde nu gossarna kosan. De hade ofta gått för att köpa drakar vid dager, men detta var första gången de gjorde denna utfärd efter mörkrets inbrott, och de tyckte, att det var ett vågsamt äventyr, vilket det också verkligen var.

Med ett ord, Avgrunden var de fattigas hopgyttrade och trånga bostäder, där många nationaliteter packade sig samman i kosmopolitiskt virrvarr och levde så godt de kunde i mycken smuts och osnygghet. Det var ännu tidigt på aftonen, då gossarna passerade där på väg till sjömannens koja, och det hände dem intet missöde, ehuru några av pojkarna i Avgrunden bligade ilsket på dem och kastade efter dem en försmädlig anmärkning då och då.

Sjömannen gjorde drakar, som icke allenast voro präktiga flygare utan kunde vikas ihop och voro bekväma att bära. Var och en av pojkarna köpte några stycken och med dessa hårdt hopbuntade under armen begåvo de sig på hemväg.

»Håll skarp utkik efter grabbarna», varnade draktillverkaren dem. »De ä' nog ute på kryss se'n det har blivit mörkt.»

»Vi ä' inte rädda», försäkrade Charley honom, »och vi kan nog försvara oss.»

Vana vid Höjdens breda och lugna gator blevo pojkarna obehagligt överraskade av det liv, som myllrade i det tätt hopträngda kvarteret. Det föreföll som ett tjockt och vidunderligt snår, som de måste vada igenom. De höllo sig tätt tillsammans i denna labyrint av trånga gator, liksom för att söka skydd, medvetna om hur besynnerligt alltsammans var och hur främmande de voro för det hela.

Större och mindre barn krälade på trottoaren och alldeles inpå dem. Barhuvade och okammade kvinnor stodo och pratade i portgångarna eller gingo förbi med sina knappa torginköp under armen. Överallt luktade det skämd frukt och fisk — en stank av unket och ruttet. Stora, grovlemmade karlar smeto förbi och trasiga små flickor gingo försiktigt genom trängseln med skummande ölmuggar i händerna. Det var sorl och babbel av främmande tungomål och dialekter, gälla skrik, gräl och dispyter, och Avgrunden vibrerade av ett starkt, oavbrutet sorl, som påminde om surret i en bikupa.

»Usch, det skall bli skönt att komma härifrån», sade Fred.

Han viskade detta, och Joe och Charley nickade bistert till tecken, att de instämde med honom. De hade ingen lust att tala, och de gingo så fort de kunde i denna trängsel med ungefär samma känslor som om de färdats genom en farlig och fientlig djungel.

Och fara och fientlighet hotade i Avgrunden. Dess invånare tycktes bli förargade över detta besök av främlingar från Höjden. Smutsiga småpojkar okvädade dem, då de gingo förbi, hånskrattade med låtsad oförskräckthet och voro beredda att ta till flykten vid första tecken till anfall. Och andra småpojkar marscherade skrålande tätt bakom gossarna och blevo fräckare, ju mera deras antal växte.

»Bry er inte om dem», varnade Joe. »Se inte åt dem, gå bara på. Vi ä' snart ifrån det här.»

»Nej, vi ä' midt upp i det», sade Fred med dämpad röst. »Titta!»

I det gathörn de närmade sig stodo fyra, fem pojkar ungefär av deras egen ålder. Skenet från en gatlykta föll på dem, särskilt på en med eldrödt hår. Det kunde ej vara någon annan än Simpson, »Tegeltaket», den fruktansvärde anföraren för en fruktansvärd liga. Två gånger, som de kunde minnas, hade han fört sitt band upp på Höjden och spridt skräck och fasa bland ungdomarna där uppe, så att de i vild flykt rusat hem, medan deras fäder och mödrar skyndsamt telefonerade efter polisen.

Vid åsynen av gruppen i hörnet försvann ögonblickligen skocken, som följde efter pojkarna, under tydliga tecken till skräck. Detta ökade endast gossarnas ängslan, men de gingo käckt framåt.

Den rödhårige pojken skilde sig från gruppen, steg

fram och ställde sig i vägen för dem. De försökte gå förbi honom, men han sträckte ut armen.

»Vad gör ni här?» snäste han. »Varför håller ni er inte hemma hos er?»

»Vi ä' just på väg hem», sade Fred saktmodigt. Tegeltaket tittade på Joe. »Vad har du under armen?» frågade han.

Joe behärskade sig och låtsade ej se honom. »Kom», sade han till Fred och Charley och försökte i detsamma komma förbi liganföraren.

Men Tegeltaket gav honom hastigt ett slag i ansiktet och ryckte lika hastigt till sig packen med drakar, som Joe hade under armen.

Joe uppgav ett oartikulerat skrik av raseri och rusade på sin angripare utan tanke på försiktighet.

Det var tydligen en överraskning för liganföraren, som minst av allt hade väntat att bli anfallen på sitt eget område. Han tog ett steg tillbaka, alltjämt med drakarna i handen, tvekande mellan sin lust att slåss och sin lust att behålla bytet.

Denna sista önskan tog överhand, och han vände sig om och tog hastigt till flykten utför den smala sidogatan in i en labyrint av gator och gränder. Joe förstod, att han dök in i fiendelandets vildmark, men både hans stolthet och hans begrepp om äganderätt hade blivit kränkta, och han började genast förfölja och det med fart.

Fred och Charley följde efter, men Joe kom före, och sist kommo de tre andra medlemmarna av ligan, vilka under språnget gåvo ifrån sig visslingssignaler, tydligen avsedda att samla ihop det övriga bandet. Medan jakten fortgick, besvarades dessa visslingar

från många olika håll, och snart följde ett tjog mörka skepnader Fred och Charley hack i häl, och dessa spände å sin sida varje muskel för att behålla den mera snabbfotade Joe i sikte.

Tegeltaket Simpson rusade in på en obebyggd tomt för att komma till ett s. k. reträttprång, en på förhand uträknad passage över plank och uthus och genom mörka hål och vrår, där den med vägen obe-kante förföljaren måste gå försiktigare till väga och sannolikt snart komma att tappa spåret.

Men Joe hann upp Tegeltaket, innan han vunnit sitt syfte, och nu rullade de om varandra i smutsen med ett fast tag i varandra. Då Fred och Charley och bandet hunno fram, hade de rest sig och stodo ansikte mot ansikte.

»Vad vill du?» sade den rödhåriga ligachefen i morsk ton. »Vad vill du? Det skulle jag just vilja veta.»

»Jag vill ha mina drakar», svarade Joe.

Tegeltakets ögon lyste, då han hörde detta. Drakar var just något som han själv gärna ville ha.

»Då får du allt slåss om dem», förklarade han.

»Varför skulle jag slåss om dem?» frågade Joe förargad. »De ä' mina.» Vilket bevisade hur okunnig han var om de bland folket i Avgrunden rådande begreppen om äganderätt.

Hånskratt och jamande läten hördes från bandet, som skockade sig bakom sin anförare likt en flock vargar.

»Varför skulle jag slåss om dem?» upprepade Joe.

»För att jag säger det», svarade Simpson. »Och vad jag säger, det gäller. Förstår du?»

Men Joe förstod inte. Han vägrade att förstå

att Tegeltak-Simpsons ord voro lag i San Francisco eller någon del av San Francisco. Hans känsla för heder och rättrådighet var kränkt, och han brann av begär att slåss.

»Ge mig genast igen drakarna!» hotade han och räckte ut handen efter dem.

Men Simpson ryckte undan dem. »Vet du vem jag är?» frågade han. »Jag är Tegeltak-Simpson, och jag tillåter ingen att tala till mig på det viset.»

»Låt honom vara», viskade Charley i örat på Joe.

»Vad är det för vikt med några drakar? Låt honom vara, så att vi kunna komma ifrån det här.»

»Det är mina drakar», sade Joe långsamt och trotsigt. »Det är mina drakar, och jag skall ha igen dem.»

»Du kan inte slåss med hela högen», inföll Fred, »och om du klår upp honom, får du allihop på dig.»

Då ligan märkte detta viskande samtal och uttydde det som tvekan hos Joe, uppstämde den åter sitt vargtjut.

»Han är rädd! Han är rädd!» hånade de små busarna. »Han är för fin förstås! Han kanske smutsar ner sin fina, rena skjorta, och vad skall då mamma säga?»

»Håll käften!» röt deras anförare befallande, och oljudet upphörde genast.

»Vill du ge mig mina drakar?» frågade Joe och tog beslutsamt ett steg fram.

»Vill du slåss om dem?» frågade Simpson tillbaka.

»Ja», svarade Joe.

»Klå'n! Klå'n!» började ligan åter skräna.

»Och det är jag, som skall se till, att det går ärligt till», sade en stark mansröst.

Allas blickar riktades genast på mannen, som hade närmat sig osedd och nu fällde detta yttrande. I det elektriska ljuset, som klart lyste på dem från gathörnet, sågo de, att det var en stor stark karl i arbetskläder. På fötterna hade han grova kängor, en smal svart läderrem fasthöll hans ytterbyxor, och på huvudet hade han en svart, flottig mössa. Hans ansikte var svärtat av kolstybb, och hans grova, blåa skjorta stod öppen upptill, så att man såg en kraftig hals och ett bredt bröst.

»Vad är du för en?» röt Simpson förargad över avbrottet.

»Det angår dig inte», svarade den nykomne barskt. »Men om det kan roa dig att höra, så är jag eldare på en kinesisk ångbåt, och jag skall som sagt se till att allt går ärligt till. Det är mitt göra. Ert göra är att gå ärligt till väga. Kyss till då, och håll inte på hela natten.»

De tre gossarna voro lika belåtna med eldarens uppträdande som Simpson och hans anhang voro missbelåtna. De rådslago en stund, medan Simpson lämnade drakpacken till en av sina kamrater och steg fram.

»Kom an då», sade han och drog av sig rocken.

Joe räckte sin till Fred och rusade fram mot Tegeltaket. De knöto nävarna och ställde upp sig mitt för varandra. Nästan ögonblickligen utdelade Simpson ett våldsamt slag och dök vigt undan för det slag, varmed Joe svarade. Joe fick genast respekt för sin motståndares duktighet, men det hade ingen annan verkan på honom än att det väckte hela hans inneboende trots till liv och gjorde honom fast besluten att vinna.

Skrämnda av eldarens närvaro nöjde Simpsons anhängare sig med att hurra för Tegeltaket och okväda Joe. De båda pojkarna tumlade om varandra, gjorde utfall och finter, parerade, och än gav den ene än den andre ett väldigt slag. Hela deras hållning var olika. Joe stod rak, stadig och bredbent med högburet huvud. Simpson däremot hukade sig ner, så att hans huvud nästan försvann mellan axlarna, och hela tiden var han i rörelse, hoppade, sprang, manövrerade med minst ett tjog knep, som alla voro nya och främmande för Joe.

Efter en kvart voro bägge ganska trötta, ehuru Joe var mycket piggare. Tobaksrökning, dålig föda och ett osundt liv gjorde sitt till på ligapojken, som flåsade och kippade efter andan. Ehuru han i början (på grund av sin överlägsna skicklighet) hade gått illa åt Joe, var han nu utmattad, och hans slag gjorde föga verkan. Han blev ursinnig och använde om icke precis oärliga så åtminstone lumpna anfallsmetoder. Han konstrade, sprang fram och slog hastigt till, dök sedan ner och kastade sig på marken vid Joes fötter. Denne kunde ej slå till honom, då han låg omkull, utan tog ett steg tillbaka, tills han fick honom på fötterna igen, och då upprepades alltsammans om igen.

Men Joe tröttnade på detta och beredde sig nu att göra slag i saken. Han avpassade sitt slag efter Simpsons anfall och utdelade det just då Simpson hukade sig ner för att kasta omkull sig. Simpson föll, men åt det håll, dit han slungats av Joes knytnävsslag mot hans huvud. Han rullade rundt och kom halvt på fötter igen, och i denna ställning förblev han, skrikande

och flämtande. Hans kamrater ropade åt honom att stiga upp igen, och han försökte ett par gånger, men var för utpankad och bedövad.

»Jag ger mig», sade han. »Jag är stukad.»

Ligan hade tystnat och kände sig modstulen genom sin anförarens nederlag.

Joe steg fram.

»Var god och ge mig drakarna», sade han till pojken, som höll dem.

»Kommer aldrig i fråga», sade en annan medlem av bandet och trängde sig mellan Joe och hans egendom. Även hans hår var eldrödt. »Du får dem inte förr än du har klått mig också.»

»Det kan jag inte förstå», sade Joe morskt. »Jag har slagits och vunnit, och då är den saken klar.»

»Det är den visst inte», sade den andre. »Jag är Fux-Simpson. Tegeltaket är min bror. Förstår du?»

På det sättet lärde Joe känna ännu ett av Avgrundsfolkets bruk, som han ej haft reda på.

»Låt gå då», sade han och kände sin stridslust blossa upp ännu häftigare genom detta orättvisa tillvägagående. »Kom an!»

Fuxen, som var ett år yngre än sin bror, visade sig vara en mycket oärlig slagskämpe, och den beskedlige eldaren nödgades gripa in flera gånger, innan den andre av Simpsonligan fick bita i gräset och erkänna sig besegrad.

Denna gång sträckte Joe ut handen efter sina drakar utan det ringaste tvivel på att han skulle få igen dem. Men ännu en grabb ställde sig emellan honom och hans egendom. Det eldröda håret, som skvallrade om hans härkomst, växte vildt även på denne

pojkes huvud, och Joe såg genast, att han var en ny medlem av familjen Simpson. Han var en yngre upplaga av sina bröder, litet mindre grovt byggd, med ett ansikte fullt av fräcknar, som tydligt framträdde i det elektriska ljuset.

»Du får inte drakarna förr än du har klått mig», sade han med utmanande men pipig och svag röst. »Jag är Rölle-Simpson, och du har inte klått hela familjen, förr än du har klått mig.»

Ligan hurrade beundrande, och Rölle drog av sig sin trasiga jacka, färdig att börja slagsmålet.

»Kom an», sade han till Joe.

Joes knogar voro spräckta, hans näsa blödde, hans läpp var kluven och svullen, och hans skjorta var uppfläkt från halslinningen ner till livet. Dessutom var han trött och andades tungt.

»Hur många flera Simpson finns det?» frågade han. »Jag måste gå hem, och om er familj är större, kan ju det här räcka hela natten.»

»Jag är den siste och bäste», svarade Rölle. »Kan du klå mig, så får du drakarna. Det är säkert, det.»

»Nåja», suckade Joe, »kom an då.»

Den yngste av rasen saknade visserligen de äldres styrka och skicklighet, men det ersatte han med ett stridssätt à la vildkatt, som satte hårdt åt Joe. Flera gånger trodde han, att han skulle nödgas ge tappt för den lilla virvelvinden, men för varje gång ryckte han upp sig och gick envist på. Ty han kände, att han kämpade för en idé, han tyckte också, att Höjdens ära stod på spel och att han som dess representant ej kunde göra mindre än sitt allra bästa.

Därför höll han ut och lyckades avslå sin motstån-

dares snabba och oupphörliga angrepp, tills denne unge och mindre erfarne individ slutligen tröttade ut sig med sina egna ansträngningar och låg där på marken och erkände, att för första gången i dess historia »Simpsonfamiljen hade fått smörj».

IV.

HUNDEN PÅ KATTEN OCH KATTEN PÅ RÅTTAN . . .

Men att vistas i Avgrunden var till och med i gynn-sammaste fall en vanskelig sak, det skulle de tre Höjd-pojkarna snart komma under fund med. Innan Joe ens hunnit ta sina drakar i besittning, fick han till sin förvåning se, att alla hans fiender, eldaren inbegripen, lade benen på ryggen i vild flykt. Liksom småflickorna och småpysarna hade dunstat bort vid åsynen av Simpson-ligan, dunstade nu Simpson-ligan bort för en ny och lika skräckinjagande skara av rovlystna varelser.

Joe hörde förskräckta rop: »Fiskarligan! Fiskarligan!» från de flyende, och han skulle själv ha flytt för denna nya fara, men han var andfådd efter det sista slagsmålet och visste, att han omöjligen kunde komma undan, vad som än hotade. Fred och Charley kände sig väldigt hågade att komma undan en fara stor nog att skrämma den fruktansvärda Simpson-ligan och den modige eldaren, men de kunde inte lämna sin kamrat i sticket.

Mörka skepnader trängde sig in på den obebyggda tomten. Några omringade pojkarna, andra satte efter flyktingarna. Att de sista av dem blevo upp-

hunna, bevisades av de ångestrop de uppgåvo, och då förföljarna kommo tillbaka om en stund, hade de med sig den olycklige och ilsket fräsande Tegeltak-Simpson, som ännu krampaktigt höll fast drakpacken.

Joe tittade nyfiket på detta nya rövarband. Det var unga karlar på sjutton, aderton à tjugutre år, som tydligen hörde till dräggen. Det fanns obehagliga ansikten bland dem — så obehagliga ansikten, att Joe ryste, då han såg på dem. Ett par grepo honom hårdt om armarna; Fred och Charley höllos också fast.

»Hör nu», sade en, som talade med en anförars myndiga ton, »det här måste vi reda upp. Vad ha ni haft för er? Vad har du nu ställt till igen, Rölle? Vad har du gjort?»

»Jag har inte gjort nå'nting», tjöt Simpson.

»Ser så ut.» Anföraren vände Tegeltakets ansikte mot det elektriska ljuset. »Vem har målat dig så där grann?» frågade han.

Tegeltaket pekade på Joe, som genast drogs fram i första ledet.

»Varför har du slagit honom?»

»Drakarna — mina drakar», svarade Joe käckt. »Den där grabben ville ta dem ifrån mig. Han har dem ännu under armen.»

»Jaså, har han det? Hör du, Tegeltak, vi tycker inte om att det stjäls här. Förstår du? Du har aldrig rådt om något på ärligt sätt. Langa du hit med drakarna och det i röda rappet.»

Anföraren tog hotfullt ett fastare tag i Simpson, och denne måste gråtande av ilska lämna ifrån sig sitt rov.

»Vad är det du har under armen?» frågade anföraren plötsligt Fred och ryckte till sig hans drakar. »Jaså, mera drakar? En riktig drakfabrik, som har kommit i drift», anmärkte han till sist, sedan han också tillägnat sig Charleys paket. »Nu undrar jag just vad man skall ta sig till med er tre grabbar?» fortfor han i förnumstig ton.

»Vad då för?» frågade Joe häftigt. »För att de ha tagit ifrån oss våra drakar?»

»Visst inte, visst inte», svarade anföraren artigt, »utan för att ni går och drar med edra drakar här nere och ställer till allt detta bråk. Det är skamligt, det är just vad det är — skamligt.»

I detta ögonblick, medan pojkarna från Höjden voro föremål för den allmänna uppmärksamheten, gled Tegeltaket plötsligt ut ur sin jacka, slingrade sig ifrån sina vaktare och rusade över tomten till det smyghål, dit han ursprungligen varit på väg, då han upphanns av Joe. Två eller tre av bandet kastade sig över planket efter honom och anställde en larmande hetsjakt. Överallt hördes bakgårdshundar skälla och tjuta och skodon klampa genom liden och över lårar. Så hördes ett plaskande, som om en vattentunna slagits omkull. Några minuter därefter kommo förföljarna tillbaka mycket flata och genomsura av den syndaflod, som det nedriga Tegeltaket släppt lös över dem, medan hans röst hördes ropa fräckt gäckande ord till dem från ett skyddande hustak högt uppe i luften.

Denna episod tycktes bringa bandets anförare ur fattningen, och just som han vände sig mot Joe, Fred och Charley, trängde en långdragen och egendomlig

vissling till deras öron från gatan — tydligen en varningssignal från en spejare, som stod på utkik. I nästa ögonblick kom spejaren själv rusande tillbaka till huvudtruppen, som redan börjat retirera.

»Byglarna!» flämtade han.

Joe såg sig om och varseblev två hjälmklädda konstaplar, som närmade sig med blixtrande blanka knappar på bröstet.

»Kom, så ge vi oss i väg», viskade han till Fred och Charley.

Bandet hade redan tagit till flykten, och de voro i vägen för pojkarnas reträtt åt det ena hållet, och poliserna närmade sig från det andra. De sprungo därför åt det håll, där Tegeltak-Simpsons smyghål fanns, med poliserna efter sig i hack och hæl under barska rop till dem att stanna.

Men unga fötter äro flinka, och jagade av förskräckelse bli de mer än flinka, och gossarna voro först över planket och rusade vildt in i en labyrint av bakgårdar. De funno snart, att konstaplarna voro försiktiga. De hade tydligen en viss erfarenhet av sådana »reträttprång», och de kände sig helt belåtna med att få avstå från förföljandet redan vid det första planket.

Inga gatlyktor spredo sitt sken där, och pojkarna trevade sig fram i mörkret med hjärtat i halsgropen. På en gård belamrad med berg av lergods och fruktlårar stodo de alldeles bortkomna i en kvarts timme. Hur de än trevade och letade, träffade de ej på något annat än en oändlig massa lårar. Från denna ödemark kommo de slutligen ut över taket av ett lider, men råkade nu in på en annan gård full med otaliga tomma hönsburar.

Längre bort råkade de på den tillställning, där Tegeltakets förföljare hade blivit översköljda av vatten. Det var en illistig anordning. Där smygvägen ledde genom ett plank, vari en bräda saknades, var en ribba uppgillrad på så sätt, att den som ingenting visste nödvändigt måste slå emot den. Denna ribba var hävstången i en fälla. Ett lätt vidrörande därav var tillräckligt för att göra lös en tung sten från en tunna, som satt ovanför skickligt balanserad. Då stenen lossnade, stjälpte tunnan över ända och dess innehåll forsade över den, som vidrört ribban.

Pojkarna undersökte denna tillställning, som vann deras livliga bifall. Lyckligtvis för dem var tunnans innehåll urstjälpt, annars hade även de fått sig en dusch, ty Joe, som gick först, hade törnat emot ribban.

»Jag undrar, om det här är Simpsons bakgård?» frågade han tyst.

»Ja, det måste det vara», sade Fred, »eller också hör den till någon annan av hans band.»

»Tyst! Vad är det?» viskade han.

De hukade sig ned på marken. Inte långt därifrån lät det som om någon rörde sig. Sedan hörde de ljudet av rinnande vatten som från en kran i ett ämbar. Därefter nalkades någon med fasta steg. De kröpo ihop, andlösa av förskräckelse.

En mörk figur gick förbi dem på en armslängds avstånd och steg upp på en lår invid planket. Det var Tegeltaket själv, som gjorde i ordning fällan igen. De hörde honom syssla med ribban och stenen, sedan räta upp tunnan och tömma ett par hinkar vatten i den. Då han steg ner från låren för att gå efter mera

vatten, kastade Joe sig över honom, slog omkull honom och höll fast honom mot marken.

»Var tyst», sade han, »jag vill att du skall höra på mig.»

»Jaså, är det du?» svarade Simpson med ett så tydligt uttryck av lättnad i rösten, att även de kände sig lugnare. »Vad vill ni här?»

»Vi vilja komma ut härifrån», sade Joe, »och den kortaste vägen är den bästa. Vi ä' tre, och du är bara en . . .»

»Det är bra, det är bra», avbröt ligaanföraren honom. »Jag skall gärna visa er vägen. Jag har ingenting emot er. Följ med bara och vik inte av åt sidan, så skall jag hjälpa er ut i en handvändning.»

Några minuter därefter hoppade de från ett högt plank ner i en mörk gränd.

»Gå den här vägen ut till gatan», tillrådde Simpson, »vik av åt höger, när ni ha gått två kvarter, och återigen till höger efter tre kvarter till, så ä' ni på Union-Street. Tjänis.»

De togo avsked, och medan de gingo utför gränden fingo de följande råd:

»Nästa gång ni ä' ute med drakar, så är det allt bäst att lämna dem hemma.»

V.

HEMMA IGEN.

De följde Tegeltakets anvisningar, doko ut på Union-Street och kommo utan vidare missöden upp på Höjden. Från kanten av denna tittade de ner i Avgrunden, varifrån det ständiga, orediga sorl uppsteg, som brukar höras från tätt befolkade platser.

»Aldrig går jag dit igen, så länge jag lever», sade Fred häftigt. »Jag undrar vart eldaren tog vägen.»

»Det var tur för oss att komma undan helskinnade», sade Joe helt snusförnuftigt för att muntra upp dem.

»Vi fick i alla fall vår beskärda del och du mer än så», skrattade Charley.

»Ja», svarade Joe, »och jag har nog ännu mera obehag att vänta, då jag kommer hem. God natt, grabbar.»

Som han väntat sig, var sidporten stängd, och han gick omkring hörnet till matsalen och kröp in genom fönstret som en inbrottstjuv. Då han gick över den stora hallen och försiktigt närmade sig trappan, kom hans far ut från biblioteket. Överraskningen var ömsesidig, och bägge stannade häpna.

Joe greps av en hysterisk skrattlust, ty han trodde att han visste precis hur han såg ut. I själva verket

såg han mycket värre ut än han inbillade sig. Vad mr Bronson såg var en gosse med mössan och rocken betäckta med smuts, hela ansiktet nedsölat efter slagsmålet och framför allt med en illa uppsvälld näsa, en blånad över ögonbrynet, en sönderriven och svullen läpp, en klöst kind, ännu blödande knogar och en skjorta, som var söndersliten uppifrån och ner till livet.

»Vad skall det här betyda?» lyckades mr Bronson slutligen få fram.

Joe stod stum. Hur skulle han i en enda kort mening kunna redogöra för alla kvällens äventyr? Ty allt måste tas med i förklaringen på att han var så illa tilltygad.

»Har du förlorat talförmågan?» frågade mr Bronson litet otåligt.

»Jag har . . . jag har . . .»

»Nå?» sade fadern uppmuntrande.

»Jag har . . . nåja, jag har varit nere i Avgrunden», lyckades Joe till sist stöta fram.

»Ja, jag måste erkänna, att du ser så ut — och det i allra högsta grad.» Mr Bronson talade strängt, men om han någonsin ansträngt sig för att dölja ett leende, så var det nu. »Jag antar», fortfor han, »att du inte syftar på syndarnas boning, utan snarare på någon viss plats i San Francisco, eller hur?»

Joe gjorde en åtbörd nedåt Union-Street och sade:

»Ja, där nere.»

»Vem har hittat på det namnet?»

»Det har jag», svarade Joe, som om han bekänt ett stort brott.

»Det är säkert mycket träffande och vittnar om

fantasi. Man kan sannerligen inte hitta på något bättre. Du måste reda dig bra i skolan under modersmålslektionerna.»

Detta gjorde icke Joes stämning lättare, fastän modersmålet var det enda ämne, som han ej behövde skämmas för.

Och medan han stod där och teg som en personifikation av elände och skam, såg mr Bronson på honom med sina egna pojkårs ögon och med en förståelse, som Joe aldrig skulle ha ansett vara möjlig.

»Men vad du behöver just nu är inte ett långt tal utan ett bad och muschplåster och aseptin och kalla omslag», sade mr Bronson, »och så i säng med dig. Du behöver all den sömn du kan få, och i morgon bittida kommer du nog att känna dig öm och styv i alla leder, det skall du få se.»

Klockan slog ett, då Joe drog täcket över sig, och det nästa han förnam var en känsla av obehag över ett sakta, ihållande knackande, som tycktes ha pågått i flera århundraden. Slutligen kunde han inte stå ut längre, utan slog upp ögonen och satte sig upp i sängen.

Dagsljuset strömmade in genom fönstret — en klar och solig dag. Han sträckte sig och gäspade. Men då flög en skärande smärta genom alla hans muskler, och hans armar föllo ner fortare än de hade kommit upp. Han såg på dem med förvirrad min, men så vaknade plötsligt minnet av föregående kvälls händelser, och han började stöna.

Knackningen fortfor ännu, och han ropade: »Ja, jag hör. Vad är klockan?»

»Klockan är åtta», sade Bessies röst utanför dörren.

»Du måste skynda dig, om du inte vill komma för sent till skolan.»

»Å, herre Gud!» Han sprang genast ur sängen, men det gjorde så ondt i alla hans styva leder, att han stönade och sjönk långsamt och försiktigt ned på en stol.
»Varför har du inte väckt mig förr?» brummade han.

»Far sa', att vi skulle låta dig sova.»

Joe brummade åter, men på annat sätt. Sedan fick han sikte på historieboken, och då brummade han återigen men på ännu ett annat sätt.

»Det är bra», ropade han. »Gå du. Jag kommer ner i ett huj.»

Han kom verkligen ner ganska snart, men om Bessie sett honom, då han gick utför trappan, skulle hon ha blivit förvånad över den märkvärdiga försiktighet han iakttog och över de grimaser av smärta, som då och då förvredo hans ansikte. Då hon gick emot honom nere i matsalen, uppgav hon ett förfärat utrop och sprang fram till honom.

»Hur är det, Joe?» frågade hon med darrande röst.
»Vad har händt?»

»Ingenting», sade han buttert och strödde socker på gröten.

»Jo visst . . .» började hon.

»Var snäll och bråka inte med mig», avbröt han.
»Jag är försenad och vill äta min frukost.»

I det samma gav mrs Bronson Bessie en blick, och flickan drog sig skyndsamt tillbaka, alltjämt lika undrande.

Joe var tacksam mot sin mor för detta och för att hon inte sade något om hans utseende. Far hade talat om det för henne, det var en säker sak. Han

kunde lita på, att hon inte skulle bråka med honom; det var inte hennes sätt.

Under sådana funderingar påskyndade han sin ensliga frukost, olustigt medveten om, att hans mor var orolig för honom. Ömsint var hon ju alltid, men han tyckte att hon kysste honom med ovanlig ömhet, då han gav sig i väg med sina böcker dinglande på en rem, och då han vek om hörnet, lade han också märke till, att hon ännu stod och såg efter honom genom fönstret.

Men viktigare än detta var, att han var så stel och öm i alla leder. Då han gick, var varje steg en ansträngning och en plåga. Svårt pinades hans illa tilltygade öga av solskenet, som återkastades från asfalttrottoaren, jämmerligt svedo hans sår, men ännu värre led han av smärtorna i alla muskler och leder. Han hade aldrig kunnat tänka sig en sådan styvhet. Varje särskild muskel i hela hans kropp protesterade, då den uppfordrades att röra sig. Hans fingrar voro illa svullna, och det var en pina att öppna och sluta till dem. Hans armar värkte från handleden till armbågen. Detta, tänkte han, berodde på de många slag han utdelat för att skydda sitt ansikte och sin kropp. Han undrade, om Tegeltak-Simpson var i samma vända, och tanken på deras gemensamma elände kom honom att känna en viss frändskap med den fruktansvärde unge busen.

Då han kom in på skolgården, märkte han genast, att han var medelpunkten för allas blickar. Gosarna skockade sig respektfullt omkring honom, och till och med hans klasskamrater och de, som han kände närmare, sågo på honom med en viss aktning, som han aldrig förr lagt märke till.

VI.

EXAMENSDAGEN.

Det var tydligt, att Fred och Charley hade spridit nyheten om deras utflykt ner till Avgrunden och striden med Simpsonföljet och »fiskarna». Han hörde nioringningen med en känsla av lättnad och gick in i skolan, ett mål för alla pojkarnas beundrande blickar. Även flickorna tittade blyga och förskrämda på honom — så som de skulle ha tittat på Daniel, då han kom ut ur lejonkulan, tänkte Joe, eller på David efter striden med Goliath. Denna hjältedyrkan gjorde honom olustig till mods och pinsamt medveten om att vara begäpad, och han önskade innerligt, att de för ombytes skulle ville titta åt annat håll.

Snart tittade de åt annat håll. Medan stora ark skrivpapper delades ut vid varje bord, reste sig miss Wilson, lärarinnan (en ung dam med strängt utseende som gick sin väg fram genom världen som en iskylare och alltid i klassrummet bar en schal eller krage över axlarna, till och med under de varmaste dagarna) och skrev den romerska siffran I på svarta tavlan. Alla ögon, och det fanns femtio par sådana, hängde förväntningsfullt fast vid hennes hand, och under den

paus, som nu följde, var det tyst i rummet som i en grav.

Under den romerska ettan skrev hon: »a) Vilka voro Dracos lagar? b) Varför sade en ateniensisk talare, att de voro skrivna icke med bläck, utan med blod?»

Fyrtionio huvuden lutade sig ner och fyrtionio pennor raspade muntert på lika många pappersark. Endast Joes huvud hölls upprätt, och han betraktade svarta tavlan med så stel min, att miss Wilson, som tittade över sin axel sedan hon skrivit »II», hejdade sig för att se på honom. Sedan skrev hon:

»a) Varigenom gav kriget mellan Athen och Megara om ön Salamis anledning till Solons reformer? b) På vad sätt skilde sig dessa från Dracos lagar?»

Hon vände sig åter om för att se på Joe. Han stirrade lika slött som förut.

»Hur är det, Joe?» frågade hon. »Har du inte något papper?»

»Jo, tack», svarade han och började trumpet formera en blyertspenna. Han gjorde en fin spets på den. Sedan gjorde han en *mycket* fin spets på den. Därpå övergick han till att med oändligt tålmod göra en ännu mycket finare spets. Flera av hans klasskamrater sågo frågande upp vid det gnisslande ljudet. Men det lade han ej märke till. Han var alltför upptagen med att formera sin penna och tänka tankar, som voro fjärran från både pennformering och grekisk historia.

»Ni förstå naturligtvis alla, att examensuppsatserna skola skrivas med bläck.»

Miss Wilson talade till hela klassen, men hennes ögon vilade på Joe.

Just då den var så fin den möjligen kunde bli, gick spetsen av och Joe började på nytt.

»Jag är rädd att du stör klassen, Joe», sade miss Wilson slutligen i förtvivlan.

Han lade ned pennan, fällde igen kniven med en smäll och började åter stirra slött på svarta tavlan. Vad visste han om Draco eller Solon eller de andra grekerna? Han skulle bli kuggad, det var nog av det. Det tjänade till ingenting att han såg på de övriga frågorna, och även om han visste svaren på två eller tre, tjänade det till ingenting att skriva ned dem. Det skulle inte hindra kuggningen. För resten värkte hans arm alldeles för mycket för att han skulle kunna skriva. Det gjorde ondt i ögonen att se på svarta tavlan, och det gjorde ondt i ögonen till och med då han blundade, och alldeles säkert gjorde det ondt att tänka.

De fyrtionio pennorna raspade alltså i väg i kapp med miss Wilson, som betäckte svarta tavlan med fråga på fråga; och han hörde på rasandet och såg frågorna växa under hennes krita och var sannerligen mycket olycklig. Det gick rundt i hans huvud, det värkte inuti och sved utanpå, och han tycktes ej alls ha någon makt över det.

Han förföljdes av minnen från Avgrunden, som liknade scener ur någon vidunderlig mardröm, och hur mycket han än bjöd till, kunde han ej bli dem kvitt. Han ville rikta sina tankar och blickar på miss Wilson, som nu satt i katedern, men just som han såg på henne, dök Tegeltak-Simpsons ansikte upp för honom, fräckt och stridslystet. Ingenting hjälpte. Han kände sig sjuk och sargad och trött och oduglig till allt. Det

var ingenting annat att göra än att låta kugga sig. Och då efter en ändlös väntan uppsatserna samlades in, var hans ark oskrivet med undantag av hans namn, uppgift om ämnet och datum, som han antecknat uppe i kanten.

Efter ett kort uppehåll utdelades nytt papper och examen i matematik började. Han gjorde sig ej ens besvär med att se på uppgifterna. Under vanliga förhållanden skulle han nog ha redt sig i en sådan prövning, men i hans nuvarande tillstånd till kropp och själ visste han, att det var omöjligt. Han nöjde sig med att sätta händerna för ansiktet och vänta på att klockan skulle slå tolv. En gång, då han såg på klockan, varseblev han Bessie, som betraktade honom oroligt från flickornas sida på andra sidan rummet. Detta ökade endast hans olustiga stämning. Varför bråkade hon med honom? Hon behövde inte vara orolig. Hon gick nog igenom. Varför kunde hon då inte låta honom vara i fred? Han gav henne alltså en förkrossande blick och gömde sedan åter ansiktet i händerna. Han lyfte ej upp det, förr än gonggongen ljud klockan tolv. Då lämnade han fram ännu ett oskrivet ark och gick ut med de andra gossarna.

Fred och Charley och han brukade vanligen äta sin frukost i ett hörn av gården, som de lagt beslag på för sig själva, men i dag hade genom någon egenomlig tillfällighet ett tjog andra pojkar tagit sig för att äta sin frukost på just detta ställe. Joe tittade på dem med ovilja. I sin nuvarande stämning kände han sig ej hågad att hyllas som hjälte. Hans huvud värkte för mycket, och han var ledsen över sitt misslyckade examensprov. Och flera sådana skulle det bli på eftermiddagen.

Han var ond på Fred och Charley. De sladdrade som skator om kvällens äventyr (varvid de dock ej underlåto att ge honom den ärofyllaste rollen), och de antogo en nedlåtande ton mot sina imponerade och beundrande kamrater. Men alla försök att få Joe att säga något misslyckades. Han brummade och gav korta svar och sade bara »ja» och »nej», då man gjorde honom frågor för att få honom att tala.

Han längtade att komma därifrån för att få vara för sig själv, kasta sig ned någonstades i gröngräset och glömma sina plågor och lidanden och bekymmer. Han gav sig ut för att söka ett sådant ställe, men fann, att ett halvt dussin pojkar följde honom i hälarua. Han skulle ha velat vända sig om och ropa till dem att låta honom vara i fred, men hans stolthet höll honom tillbaka. En väldig våg av leda och förtvivlan sköljde över honom, men så sköt en tanke som en blixst genom hans huvud. Eftersom han var säker på att falla igenom i examen, varför skulle han då underkasta sig eftermiddagens plåga, som endast kunde bli värre än förmiddagens? Och på grund av denna ögonblickets ingivelse fattade han sitt beslut.

Han styrde kurs direkt bort till skolgrinden och gick ut. Här stannade hans beundrare förvånade, men han gick vidare till hörnet och försvann ur sikte. En stund gick han på måfå, tills han kom till den elektriska spårvägens skenor. Då en vagn, som gick nedåt staden, nu stannade för att släppa av passagerare, steg han upp och slog sig ned på en hörnplats utanpå vagnen. Det nästa han lade märke till var, att vagnen snurrade rundt på sin vändskiva, varför han hastigt hoppade av. Framför sig hade han det

stora färjhuset. Utan att se eller höra någonting hade han farit genom hela San Franciscos affärskvarter.

Han tittade på klockan uppe på färjhusets torn. Den var tio minuter över ett — han hann alltså komma med båten en kvart över ett. Det blev avgörande för honom, och utan den minsta tanke på vart han for betalade han tio cents för en biljett, gick genom grinden och var nu på väg över viken till den vackra staden Oakland.

I samma omedvetna och planlösa stämning fann han sig en timme senare sittande på brobänken i Oaklands hamn, lutande sitt värkande huvud mot en stock. Från stället, där han satt, kunde han se ned på däckten till några små segelbåtar. En hel folksamling hade bildats för att se på dem, och Joe fann, att han blev intresserad.

Det var fyra båtar, och från sin plats kunde han urskilja deras namn. Den, som låg rätt nedanför honom, hade namnet *Gasten* målat i aktern med stora, gröna bokstäver. De andra tre, som lågo bortom denna, hette *La Caprice*, *Ostrondrottningen* och *Flygande Holländaren*.

Var och en av dessa båtar hade kajutor midskepps med korta skorstenar, som stucko ut genom taket, och från Gastens skorsten uppsteg rök. Kajutdörarna voro öppna och skottluckan skjuten tillbaka, så att Joe kunde se in och iakttaga en ung man på nitton, tjugu år, som höll på att laga mat. Han hade långa sjöstövlar, som räckte upp till höften, blåa ytterbyxor och mörk ylleskjorta. De till armbågarna uppkavlade ärmarna blottade ett par starka, solbrända

armar, och då den unge mannen såg upp, befanns hans ansikte vara lika solbränt och garvat.

Joe kände doften av kaffe, och från en järngryta trängde den tydliga lukten av nästan färdigkokta bönor. Kocken satte en stekpanna på spiseln, smorde in den med ett stycke njurtalg, då den blivit varm, och lade ner ett stort stycke oxkött. Medan han arbetade, samtalade han med en kamrat uppe på däck, som var ivrigt sysselsatt med att fylla en hink med saltvatten ur havet och slå det över en massa ostron, som lågo på däck. Då detta var gjort, bredde han våta säckar över ostronen och gick in i kajutan, där det var dukat för honom på ett litet bord, där kocken serverade hans middag och sedan slog sig ned hos honom för att äta.

Allt det äventyrslystna i Joes natur vaknade vid denna syn. Detta var liv! De levde och förtjänade sitt uppehälle ute i det fria, under sol och himmel, medan havet vaggade under dem och vinden blåste på dem eller regnet föll på dem, allt efter omständigheterna. Dag efter dag satt han i ett rum instängd tillsammans med femtio sådana som han och pinade sin hjärna och proppade den full med kunskapens torra agnar, medan de levde glada och sorglösa och lyckliga, rodde och seglade och lagade sin mat själva och säkerligen råkade ut för äventyr, som man endast kan drömma om i ett kvavt skolrum.

Joe suckade. Han kände, att han var skapad för detta slags liv och inte för en skolgosses. Som skolgosse var han onekligen misslyckad. Han hade fallit igenom i examen, medan Bessie, det visste han, just i detta ögonblick triumferande var på väg hem med

den sista examen överstånden med heder. Å, det var outhärdligt! Hans far gjorde orätt i att låta honom gå i skolan. Det kunde ju passa för pojkar, som hade håg för läsning, men det var tydligt, att det inte låg för honom. Det fanns andra vägar i livet än att gå läsvägen. Det fanns folk, som gått till sjöss i den anspråkslösaste ställning och svingat sig upp till ära och blivit ägare av hela flottiljer och utfört stordåd och inristat sitt namn i historien. Varför skulle då inte han, Joe Bronson, kunna göra det samma?

Han slöt sina ögon och kände ett oändligt medlidande med sig själv, och då han öppnade dem igen, fann han att han sovit och att solen höll på att gå ner.

Det var mörkt, då han kom hem, och han gick direkt upp på sitt rum och lade sig utan att ha träffat någon. Han sjönk ned mellan de svala lakanen med en belåten suck vid tanken på att han, hända vad som hända ville, ej längre behövde pina sig med historia. Sedan trängde sig en annan och mera ovälkommen tanke på honom: han visste, att nästa skoltermin skulle komma och att han om ett halvt år hade att undergå ny examen i samma historia.

VII.

FAR OCH SON.

Följande morgon efter frukosten blev Joe inkallad till sin far i biblioteket, och han gick in nästan med en känsla av glädje över att väntans spänning var förbi. Mr Bronson stod vid fönstret. Sparvarnas snattrande utanför tycktes ha tilldragit sig hans uppmärksamhet. Joe ställde sig bredvid honom och tittade ut och såg en sparvunge i gräset, som tumlade hit och dit under sina löjliga ansträngningar att stå på sina svaga ben. Den hade fallit ner ur boet i rosenbusken, som klängde sig upp över fönstret, och de båda sparvföräldrarna voro utom sig av ängslan över hans svåra belägenhet.

»Det är så fågelungars sätt», sade mr Bronson och vände sig till Joe med ett allvarligt leende, »och du är visst i nästan samma belägenhet, min gosse», tillade han. »Jag är rädd för att vi stå inför en kris, Joe. Jag har väntat på detta i ett år — dina klena framsteg i skolan, ditt slarv och din ouppmärksamhet, din ständiga lust att vara ute på jakt efter äventyr av alla slag.»

Han tystnade, som om han väntade på ett svar, men Joe teg.

»Jag har givit dig mycken frihet. Jag hyllar friheten. I den jordmånen växa de bästa karaktärerna. Därför har jag inte kringgärdat dig med otaliga regler och odrägliga förbud. Jag har fordrat litet av dig, och du har fått komma och gå ungefär efter behag. På sätt och vis har jag vädjat till din hederskänsla, i vidsträckt mån gjort dig till din egen herre och litat på, att din rättskänsla skulle hindra dig från att gå vilse och åtminstone hålla dig till studier. Men du har svikit mina förhoppningar. Vad vill du att jag skall göra? Pålägga dig vissa band och punktlighetsregler? Vakta dig? Tvinga dig med våld att läsa?»

»Här har jag ett betyg», sade mr Bronson efter en ny paus, varunder han tog ett kuvert från bordet och tog ur ett skrivet papper.

Joe kände igen miss Wilsons stela och omedgörliga stil, och hans hjärta stod stilla.

Hans far började läsa:

»Likgiltighet och vårdslöshet ha varit utmärkande för hans arbete under terminen, så att då examen kom, var han alldeles oförberedd. Varken i historia eller räkning försökte han besvara en enda fråga, utan lämnade fram alldeles oskrivet papper. Dessa prov ägde rum på middagen. På eftermiddagen gjorde han sig ej ens besvär att infinna sig till de återstående prövningarna.»

Mr Bronson upphörde att läsa och såg upp.

»Var var du på eftermiddagen?» frågade han.

»Jag for över till Oakland på färjan», svarade Joe, men brydde sig ej om att framhålla sina smärtor i huvud och kropp som förmildrande omständigheter.

»Det är vad man kallar skolka?»

»Ja.»

»Kvällen före examen ansåg du lämpligt att, i stället för att läsa, gå ut och inlåta dig i ett skamligt slagsmål med gatpojkar. Jag sade ingenting då. Jag tror nästan att jag skulle ha förlåtit dig det, om du hade redt dig bra i skolan.»

Joe hade ingenting att säga. Han visste, att han hade ett helt annat sätt att se på saken, men han kände på sig, att hans far ej förstod detta och att det ej tjänade mycket till att tala om det.

»Felet med dig, Joe, är ditt slarv och din brist på uthållighet. Vad du behöver är någonting som jag inte har låtit dig få göra bekantskap med, och det är sträng disciplin. Jag har en tid funderat på, om det inte vore klokast att skicka dig till en förberedande krigsskola, där man ålade dig bestämda göromål och där det vore bestämt utstakat för dig vad du hade att göra i vartenda ögonblick under dygnets lopp . . .»

»Ack, pappa, du förstår inte, du kan inte förstå!» utbrast Joe slutligen. »Jag försöker läsa — jag försöker ärligt att läsa, men jag vet inte hur det kommer sig — jag kan inte. Jag är kanske en odugling. Jag har kanske ingen fallenhet för att läsa. Jag vill ut i världen. Jag vill se livet — jag vill leva. Jag vill inte till någon krigsskola, hellre då till sjöss, vart som helst där jag kan uträtta något och bli något.»

Mr Bronson såg vänligt på honom. »Det är bara genom studier som du kan hoppas uträtta något och bli något i världen», sade han.

Joe gjorde en åtbörd av förtvivlan.

»Jag vet hur du känner det», fortfor mr Bronson,

»men du är bara en pojke snarlik sparvungen, som vi stodo och tittade på. Om du inte, då du är hemma, har tillräckligt herravälde över dig själv för att kunna läsa, lär du väl inte heller borta från hemmet, ute i världen, som du tror kallar på dig, ha tillräcklig självbehärskning att kunna utföra din uppgift där.

Men jag är villig, Joe, jag är villig att, sedan du har slutat skolan och innan du kommer till universitetet, låta dig komma ut i världen en tid.»

»Låt mig komma ut nu», bad Joe ivrigt.

»Nej, det är för tidigt. Ännu har du inte fått vingar. Du är för outvecklad, och du har ännu inte dina ideal och livsmål klara.»

»Men jag kan inte läsa», sade Joe i hotfull ton. »Jag vet, att jag inte skall kunna läsa.»

Mr Bronson såg på sin klocka och reste sig för att gå. »Jag har ännu inte fattat mitt beslut», sade han. »Jag vet inte vad jag skall göra — om jag skall ge dig tillfälle att göra ännu ett försök i elementarskolan eller om jag skall skicka dig till en krigsskola.»

Han stannade ett ögonblick vid dörren och såg sig tillbaka. »Men kom ihåg, Joe», sade han, »att jag inte är ond på dig; jag är mera ledsen och nedslagen. Tänk på saken och säg mig i kväll vad du ämnar göra.»

Hans far gick, och Joe hörde porten stängas efter honom. Han lutade sig tillbaka i den stora länstolen och slöt ögonen. En krigsskola! Han var lika rädd för en sådan anstalt som djuren äro rädda för en snara. Nej, han ville inte till ett sådant ställe. Och en vanlig skola . . . han suckade djupt vid tanken på den. Han hade tid på sig till kvällen för att bestämma sig. Nå, han visste vad han skulle göra, och han behövde

inte vänta till kvällen för att komma underfund med det.

Han reste sig med beslutsam min, satte på sig hatten och gick ut. Han skulle visa sin far, att han kunde fylla sin uppgift i världen, tänkte han . . . han skulle visa honom det.

Då han kom till skolan, hade han gjort upp sin plan. Det återstod endast att sätta den i verket. Klockan var tolv, och han gick in i sitt klassrum och packade obemärkt ned sina böcker. Då han gick över gården, mötte han Fred och Charley.

»Vad står på?» frågade Charley.

»Ingenting», brummade Joe.

»Vad gör du här?»

»Tar hem mina böcker naturligtvis. Vad trodde du jag gjorde?»

»Seså», sade Fred, »var inte så hemlighetsfull. Jag inser inte varför du inte kan säga oss vad som har hänt.»

»Det ska ni snart få veta», sade Joe betydelsefullt — mera betydelsefullt än han själv visste av.

Och för att inte bli narrad att säga mera vände han sina förvånade kamrater ryggen och skyudade bort. Han gick direkt hem och upp på sitt rum, där han genast grep sig an med att ställa allt i ordning. Han hängde ordentligt in sina kläder och tog på sig en gammal kostym i stället för den han hade på sig. Ur byrån tog han fram ett par omgångar underkläder, ett par bomullsskjortor och ett halvt dussin par strumpor. Vidare lika många näsdukar, en kam och en tandborste.

Då han slagit in alltsammans i ett stort omslags-

papper, betraktade han belåtet sitt paket. Sedan gick han till sitt skrivbord och tog ur en liten låda fram sina besparingar för några månader, vilka uppgingo till flera dollars. Denna summa hade han avsett för nationalfesten, men han stoppade den i fickan nästan utan saknad. Sedan drog han till sig en skrivportfölj, satte sig ned och skrev följande:

»Sök inte efter mig. Jag är en misslyckad varelse och jag ger mig till sjöss. Var inte oroliga för mig. Jag har allt vad jag behöver och kan sköta mig själv. Jag kommer tillbaka en dag, och då ska ni allesammans vara stolta över mig. Farväl, pappa, mamma och Bessie.

Joe.»

Detta lät han ligga på sitt skrivbord, där det lätt föll i ögonen. Han stack paketet under armen och smög sig ut efter att ha kastat en sista avskedsblick på rummet.

ANDRA AVDELNINGEN

VIII.

FRISCO* KID OCH DEN NYA POJKEN.

Frisco Kid var missnöjd — missnöjd och förargad. Detta skulle ha förefallit omöjligt för pojkarna, som sutto på kajen ovanför och fiskade och avundades honom i hög grad. De hade visserligen renare och bättre kläder och hade den lyckan att ha föräldrar, men han levde det fria, kringflackande livet ute på havsviken, de växlande äventyrens rike, och fick vara kamrat med män; de däremot hade att dras med hemlivets stränga tukt och tråkiga enformighet. De kunde ej drömma om, att Frisco Kid alltid såg upp till dem från »Blixtens» akterdäck och i sin tur avundades dem just för det som ibland föreföll dem allra mest motbjudande och som vållade dem outhärdliga lidanden. Liksom äventyrens romantik sjöng små sirensånger i deras öron och viskade till dem om underbara länder och muntra dåd, så eggade hemmets ljuva hemligheter Frisco Kids vidtsvävande fantasi, och hans ljusaste vakna drömmar handlade om saker, som han ej kände till — bröder, systrar, en fars råd, en mors kyssar.

Han rynkade pannan och reste sig från Blixtens

* Frisco förkortning av San Francisco. Kid = pojke.

kajuttak, där han suttit och solat sig, och sparkade av sig de tunga guttaperkastövlarna. Sedan sträckte han ut sig på det smala sidodäcket och lät fötterna dingla i det kalla saltvattnet.

»Ja, det kan man kalla frihet», tänkte pojkarna, som iakttog honom. Dessutom utövade dessa långa sjöstövlar, som räckte upp till höften och voro fastspända vid svångremmen, en egendomlig och underbar trollmakt över dem. De visste inte, att Frisco Kid ej ägde något sådant som skor — att stövlarna voro ett gammalt par, som tillhört Pete Le Maire och voro tre nummer för stora för honom. Inte heller kunde de ana hur obehagliga de voro att bära en varm sommardag.

Anledningen till Frisco Kids missnöje var just dessa pojkar, som sutto på kajen och beundrade honom, men hans förargelse berodde på en helt annan omständighet. Blixten hade en man för litet och han måste därför arbeta mer än han egentligen var skyldig till. Han hade ingenting emot att laga mat, skrubba däck och pumpa, men då det gällde att skrapa oljefärg och diska, då opponerade han sig. Han kände med sig, att han hade rätt att slippa sådant kökspojksöro. Det var det enda gröngölingarna dugde till, medan han kunde sätta och bärga segel, lätta ankaret, styra och lägga till. —

»Tag emot där nere!» Pete Le Maire eller »Franske Pete», kapten på Blixten och Frisco Kids herre och husbonde, kastade ner ett paket i sittrummet och halade sig ombord med tillhjälp av styrbords rigg.

»Seså, kvicka tag!» ropade han till pojken, som

rådde om paketet och nu stod tvekande på bryggan. Det var drygt femton fot ner till kutterns däck, och han kunde ej räcka ståltrådsstaget, på vilket han skulle fira sig ner.

»Seså, ett, tu, tre!» räknade fransmannen godmodigt, som det är alla kapteners sed, då de ha ondt om folk.

Gossen kastade sig ut i luften och grep tag i riggen. Ett ögonblick därefter stod han nere på däckets med händerna brännheta efter gnidningen.

»Det här, Kid, är den nia sjöman. Jag presangtera.» Franske Pete myste och bockade sig och drog sig åt sidan. »Mistär Sjo Bronson», tillade han sedan.

De båda gossarna sågo ett ögonblick tyst på varandra. De voro tydligen ungefär jämnåriga, men den främmande gossen såg duktigare och starkare ut. Frisco Kid räckte ut sin hand, som den andre tryckte.

»Jaså, du tänker ge dig till sjöss?» sade han.

Joe Bronson nickade och såg sig nyfiket omkring, innan han svarade: »Ja, jag tror livet här ute på havsviken kommer att passa bra för mig till en tid, och sedan jag blivit van vid det, skall jag ta hyra som matros . . . i backen.»

»I . . . vad?»

»I backen, där besättningen bor», förklarade han rodnande, ty han visste inte om han användt det rätta ordet.

»Jaså, i skansen. Känner du till livet på sjön?»

»Ja — nej — det vill säga, inte mer än vad jag har läst om.»

Frisco Kid visslade, svängde sig om på klacken med överlägsen min och gick in i kabyssen.

»Fåra till sjöss», sade han småskrattande för sig själv, medan han gjorde upp eld och tog i tu med kvällsmaten,» som matros till på köpet . . . och han tror att han skall trivas med det.»

Under tiden visade Franske Pete den nykomne omkring på fartyget, som om denne varit en gäst. Han visade sig så nedlåtande och älskvärd, att Frisco Kid, som tittade upp genom luckan för att kalla dem till kvällsvarden, var nära att kikna av ansträngningen att kväva sin skrattlust.

Joe Bronson njöt av kvällsvarden. Maten var enkel men god, och den saltmättade luften och grejorna rundt omkring kryddade aptiten. Kajutan var ren och prydlig, och fastän den inte var stor, blev han förvånad över hur väl den var inredd. Varenda bit av utrymmet var tillvaratagen. Bordet var fäst med gångjärn vid centerbordlådan, så att då det inte användes, tog det faktiskt ingen plats. På vardera sidan och delvis under däckets voro två kojor. Filtarna voro hoprullade, och pojarna sutto på den finskurade britsen, medan de åto. En svängande hänglampa av blankpolerad mässing gav dem ljus, som man på dagen fick genom de fyra fönstergluggarna eller små runda rutor av tjockt glas, som voro inpassade i kajutans väggar. På ena sidan om dörren stod kaminen och vedlåren, på den andra skänken. Främre väggen av kajutan var dekorerad med ett par studsare och en hagelbössa, och ovanför Franske Petes hoprullade filter syntes ett patronbälte och ett par revolverar.

Allt detta föreföll Joe som en dröm. Otaliga gånger hade han i sin fantasi frammanat för sig ungefär

sådana bilder som denna, men här var han midt upp i det, och han tyckte redan att han hade känt sina båda kamrater i årtal. Franske Pete smålog vänligt mot honom från andra sidan bordet. I själva verket hade han ett bovansikte, men Joe föreföll det endast väderbitet. Frisco Kid beskrev för honom, medan han åt, den sista sydoststormen, som Blixten hade ridit ut, och Joe fick ökad aktning för denne pojke, som levat så länge på sjön och kände till den så bra.

Kaptenen drack emellertid ett glas vin och spädde på med ett till och ännu ett, och med en misstänkt rodnad i sitt svartmuskiga ansikte sträckte han sedan ut sig på sina faltar och snarkade snart eftertryckligt.

»Bäst att gå till kojs och få sova ett par timmar», sade Frisco Kid vänligt och pekade på Joes brits. »Vi få nog vara uppe resten av natten.»

Joe lydde, men han somnade ej lika lätt som de andra. Han låg med vidöppna ögon och betraktade visarna på väckarklockan, som hängde i kajutan, och tänkte på hur hastigt händelserna hade utvecklats sig under de sista tolv timmarna. Senast i morse hade han varit skolgosse, och nu var han sjöman, inmönstrad på Blixten och på väg — han visste inte vart. Hans femton år växte ut till tjugu, medan han tänkte på det, och han kände sig som en man i varje tum — som sjöman till på köpet. Han önskade att Charley och Fred kunde se honom nu. Nåja, de skulle snart få höra talas om det. Han tyckte sig se, hur de talade om det, omringade av de andra pojkarna. »Vem? — Joe Bronson, hör ni ju . . . han har gått till sjöss. Han som hörde till vårt kotteri.»

Joe målade stolt ut denna scen för sig. Sedan blev han vek om hjärtat, då han tänkte på moderns oro, men hårdnade åter vid tanken på fadern. Inte för att inte hans far var snäll och vänlig, men han förstod sig inte på pojkar, tyckte Joe. Det var just knuten. Senast i morse hade han sagt, att världen inte var någon lekplats och att de pojkar, som trodde det, utsatte sig för obehagliga misräkningar och skulle bli glada att få komma hem igen. Nå, *han* visste nog att det fanns fullt upp med tungt arbete och svåra erfarenheter i världen, men han ansåg också, att pojkar hade vissa rättigheter. Han skulle visa honom att han kunde slå sig fram; i alla händelser skulle han skriva hem, då han kommit sig in i sitt nya liv.

IX.

OMBORD PÅ BLIXTEN.

En julle skrapade lätt emot Blixtens sida och avbröt Joes drömmier. Han undrade varför han inte hade hört årorna gnissla i årtullarna. Sedan hörde han två karlar stiga över relingen i aktern och komma in i kajutan.

»Ta mig tusan ligger dom inte och snusar», sade den förste av de nykomna, i det han skickligt rullade ut Frisco Kid ur hans filtur med den ena handen och sträckte ut den andra efter vinbuteljen.

Franske Pete lyfte upp huvudet på andra sidan om centerbordet och hälsade dem med sömntunga ögon välkomna.

»Vem är det här?» frågade Londonarn, som han kallades, i det han smackade åt vinet och rullade ner Joe på golvet. »En passagerare?»

»Nej, nej», skyndade sig Franske Pete att svara. »Det är nia sjöman. Micket god gosse.»

»Antingen han är god gosse eller inte, får han allt hålla tungan rätt i mun», brummade den andre nykomlingen, som ännu ej sagt något, och såg ilsket på Joe.

»Hör nu», sade den andre, »vilken andel ska han

ha i vinsten? Jag hoppas att jag och Bill få brorslotten.»

»Blixten skall ha en lott, en tredjedel som ni kalla det, sedan vi dela resten i fem lott. Fem män, fem lott. Micket bra.»

Franske Pete förfäktade ivrigt på sin rotväliska, att Blixten hade rätt till tre mans besättning, och vädjade till Frisco Kid, att han skulle hålla med honom. Men den senare lät dem göra upp saken på egen hand och började koka kaffe.

Allt detta var hebreiska för Joe, han visste bara, att han på något sätt var anledningen till grälet. Till sist drev Franske Pete sin vilja igenom och de nykomna gävo vika efter mycket knot. Sedan de druckit kaffe, gingo alle man upp på däck.

»Stanna i sittrummet och håll dig ur vägen för dem», viskade Frisco Kid till Joe. »Jag skall lära dig vad ändarna och allting heter, då vi inte ha så brådtom.»

Joes hjärta fylldes plötsligt av tacksamhet mot honom, ty han hade fått en egendomlig förnimmelse av, att han bland alla ombord endast kunde vänta sig hjälp av Frisco Kid i nödens stund. Han började redan tycka illa om Franske Pete. Varför, det kunde han inte säga, han bara kände det så.

Blocken i fören knarrade, och det väldiga storseglet reste sig över honom i nattens mörker. Bill kastade loss förändan, Londonarn följde exemplet akterut, Frisco Kid satte till klyvaren, medan Franske Pete lade om rodret. Blixten fick vind i seglen och gled ut midt i sundet. Joe hörde dem tala om att inte tända sidolanternorna och att hålla skarp utkik, men

det enda han förstod var att man handlade i strid med en eller annan navigeringsregel.

Oaklands strandlyktor började glida förbi. Snart avlöstes kajerna och de mörka fartygssilhuetterna av otydligt skymtande sumpmarker, och Joe förstod, att de styrde kurs utåt San Fransiscobukten. Vinden blåste norrifrån med ljumma fläktar, och Blixten klöv ljudlöst den landomfattade vattenytan.

»Vart ska vi ta vägen?» frågade Joe Londonarn med ett försök att visa sig vänlig och på samma gång stilla sin nyfikenhet.

»Jo, Bill här, min kompanjon, och jag ska bort och hämta en last från hans magasin», svarade den andre obesvärat.

Joe tyckte, att Bill alls inte såg ut att rå om ett magasin, men han sade ingenting, ty han visste, att han skulle få se ännu märkvärdigare saker i den nya värld där han nu kommit in. Han hade redan dabbat sig inför Frisco Kid, då han talat om »backen», och han hade ingen lust att ytterligare exponera sin okunighet.

Strax därefter skickades han att släcka lampan i kajutan. Blixten gick över stag och började närma sig den norra stranden. Alla tego, endast mellan Bill och kaptenen växlades då och då några framvisade frågor och svar. Till sist gick skutan upp i vinden, och klyvare och storsegel bärgades försiktigt.

»Kort kätting», viskade Franske Pete till Frisco Kid, som gick för ut och lät ankaret gå med så kort kätting som möjligt.

Blixtens julle lades långsides, likaså den lilla båt, i vilken de båda främmande karlarna kommit roende.

»Se till, att den där valpen inte bråkar», befallde Bill med låg röst, då han steg ner i sin egen båt till kamraten.

»Kan du ro?» frågade Frisco Kid, då de kommo i den andra båten.

Joe nickade.

»Tag då de där årorna och gör inget väsen.»

Frisco Kid tog det andra paret, medan Franske Pete styrde. Joe lade märke till, att årorna voro delvis beklädda med ljuddämpande halmflätning och att till och med årtullarna voro överdragna med skinn. Det var omöjligt att göra något buller annat än genom grov vårdslöshet, och Joe hade lärt sig ro på Lake Merrit tillräckligt för att undvika detta. De följde efter i den första båtens kölvatten, och då Joe tittade åt sidan, fick han se, att de rodde längs en pir som sköt ut från land. Ett par fartyg med klart lysande lanternor voro förtöjda där, men de höllo sig alldeles utanför ljusstrimman. Han upphörde att ro på Frisco Kids viskade kommando. Sedan smögo båtarna sig upp som spöken på en liten sandstrand, och de gingo i land.

Joe följde karlarna, som försiktigt klättrade uppför en tjugu fots sandbank. Där uppe befann han sig på ett smalt järnvägsspår, som löpte mellan höga staplar av rostigt järnskrot. Dessa högar, som voro åtskilda genom spår, sträckte sig åt alla håll, han kunde inte säga hur långt, men på avstånd kunde han se de skumma konturerna av en stor byggnad, som såg ut som en fabrik. Männen började bära ner järnskrot till stranden, och Franske Pete, som fattade honom i armen och åter förmanade honom

att inte göra något buller, sade till honom att göra detsamma. På stranden langade de sina bördor till Frisco Kid, som stuvade ner alltsammans först i den ena båten och sedan i den andra. Då båtarna kommo att ligga allt djupare tack vare lasten, sköt han oupphörligt ut dem allt längre och längre från land, för att de inte skulle fastna på grund.

Joe arbetade flitigt, men kunde ej låta bli att förvåna sig över det konstiga i hela saken. Varför skulle de gå så hemlighetsfullt till väga? Och varför måste man hålla sig så tyst? Han hade just börjat göra sig dessa frågor och en förfärlig misstanke höll på att vakna hos honom, då han hörde ett uggleläte från stranden. Han undrade över, att en uggle befann sig på en så oväntad plats, och böjde sig ner för att ta upp en ny skrotbörda. Men plötsligt rusade en man fram ur mörkret och riktade en blindlyktas sken emot honom. Bländad av ljuset ryggade han tillbaka. Då brann revolvern i mannens hand av med ett kanonlikt dån. Allt vad Joe förstod var att man skjutit på honom, och hans ben förrådde en oemotståndlig lust att ge sig i väg. Även om han velat det, kunde han ej ha stannat för att avge några förklaringar till den uppretade mannen med den rykande revolvern. Han rusade därför ner till stranden och törnade ihop med en annan karl med en blindlykta, som kom framspringande från en av skrothögarna. Denne andre karl kom genast på fötterna igen och störtade efter Joe, då denne flög utför sandbanken.

Joe rusade ut i vattnet för att komma till båten. Franske Pete vid föråran och Frisco Kid vid akteråran höllo båtens för riktad ut till havs och inväntade

lugnt hans ankomst. De höllo årorna färdiga till rodd, men vilade på dem, fastän de båda karlarna på stranden hade börjat skjuta på dem. Den andra båten låg närmare stranden, delvis på grund. Bill försökte skjuta ut den och ropade på Londonarn att hjälpa till, men denne herre hade alldeles tappat huvudet och kom plumsande i vattnet tätt bakom Joe. Knappast hade Joe klättrat in i båten över aktern, förr än han kom efter. Denna tillökning i den tungt lastade båtens akterlast hade så när kommit denna att sjunka. De togo emellertid in en oroväckande kvantitet vatten. Under tiden hade männen på stranden laddat om sina pistoler igen och åter öppnat eld, nu med bättre sikte. Alarmsignalerna hade spridit sig. Man hörde röster och rop från fartygen vid hamnarmen, där karlar sprungo fram och tillbaka. På avstånd hördes en polispipa vissla ursinnigt.

»Stig ur!» ropade Frisco Kid. »Du ämnar väl inte dränka oss? Det går jag inte in på. Gå och hjälp din kamrat.»

Men Londonarn hackade tänderna av förskräckelse, och han var så förskrämd, att han varken kunde röra sig eller tala.

»Kasta ut den tokiga man!» befalldes Franske Pete från fören. I det samma splittrade en kula åran i hans hand, men han tog kallblodigt upp en reservåra.

»Hjälp till, Joe», kommenderade Frisco Kid.

Joe förstod, och med förenade krafter grepo de den skräckslagne stackaren och vräkte honom överbord. Ett par tre kulor plaskade i vattnet omkring honom, då han kom upp till ytan igen, i rätta ögonblicket för att bli räddad av Bill, som ändtligen lyckats få båten klar.

»Låt gå!» ropade Franske Pete, och några årtag in i mörkret förde den hastigt ur räckhåll för kulorna. De hade fått in så mycket vatten, att den lätta båten kunde sjunka i vilket ögonblick som helst. Medan de båda andra rodde, började Joe på fransmannens befallning kasta ut järnskrotet. Det räddade dem för ögonblicket. Men just som de lade till utmed Blixten, tog båten en överhalning, fick ena relingen under vattnet och kapsejsade, så att resten av järnet gick till botten. Joe och Frisco Kid dök upp sida vid sida och klättrade ombord med båtens fånglina. Franske Pete hade redan kommit ombord och hjälpte dem upp.

Då de hunnit vända den kapsejsade båten på rätt köl, visade sig Bill och hans kamrat på skådeplatsen. Alle man arbetade raskt, och nästan innan Joe visste ordet av, hade storseglet och klyvaren satts till och ankaret lättats och Blixten ilade nedåt sundet. På höjden av en mörk sträcka sumpland togo Bill och Londonarn farväl och kastade loss sin båt. Franske Pete satt i kajutan och beklagade på diverse språk deras otur och sökte tröst i vinbuteljen.

X.

MED HAVSBUKTENS PIRATER.

Vinden friskade i, när de klarat sig från land, och snart låg Blixten med läsidans däck under vatten, medan skummet sköljde halvvägs upp på sittrummet räcke. Man hade tändt sidolanternorna. Frisco Kid styrde, och bredvid honom satt Joe, funderande över nattens händelser.

Han kunde ej längre vara blind för fakta. Han bestormades av farhågor. Om han handlat orätt, tänkte han, hade han gjort det av okunnighet, och han kände inte så mycket blygsel över det skedda som fruktan för framtiden. Hans kamrater voro tjuvar och rövare — San Franciscobuktens pirater, om vars vilda dåd han hört obestämda rykten. Och här var han nu midt ibland dem, redan i besittning av sådana upplysningar om dem, att han skulle kunna få dem i fängelse. Han förstod, att just denna omständighet skulle tvinga dem att hålla skarp uppsikt över honom och därigenom minska hans utsikter att rymma. Men rymma skulle han vid allra första tillfälle.

Här avbröts hans tankegång av en våldsam stormby, som lade Blixten på sidan, så att sjön forsade in.

Frisco Kid lovade genast och släckte med detsamma på storseglet. Sedan började han alldeles ensam — ty Franske Pete var kvar under däck — att reva seglen, medan Joe såg överksam på.

Byn, som nästan kommit Blixten att kapsejsa, var av kort varaktighet, men den var ett förebud till stormens tilltagande, och snart kom den ena dånande vindstöten efter den andra över dem från norr. Storseglet smällde för vinden och flaxade och slog, som om det skulle slitas i stycken. Kuttern rullade vildt i den svåra sjögång, som nu uppstod. Allt var ett enda kaos, men till och med Joes oerfarna öga kunde se, att det var ordning i förvirringen. Han såg att Frisco Kid både förstod vad som var att göra och hur det skulle göras. Medan han iakttog honom, lärde han sig förstå något, som många män gått under på att de inte förstått — *värdet av att veta vad man duger till*. Frisco Kid visste vad han kunde göra, och därför litade han på sig själv. Han var kallblodig och självbehärskad, arbetade raskt men icke slarvigt. Här fanns intet fusk. Varje revsejsing var så hårdt åtdragen att den satt stadigt. Andra missöden kunde inträffa, men nästa by eller de nästa fyrtio byarna skulle ej rycka loss en enda av dessa revsejsingar.

Han ropade till Joe att gå för ut och hjälpa till med att sträcka storseglet genom en manöver med pik- och kloffallen. Att klättra ut på det långa bogsprötet och ta in ett enda rev på klyvaren var ett lätt göra i jämförelse med vad som redan gjorts, och några minuter därefter voro de åter i sittrummet. Under den andre pojkens ledning halade Joe in klyvvarskotet och

gick sedan in i kajutan och hissade ner en fot eller så av centerbordet. Kampens spänning hade drivit bort alla hans obehagliga tankar. Han hade tagit exempel av den andre och bibehållit sin kallblodighet. Han hade utfört hans order utan fumlighet och på samma gång utan otillbörlig långsamhet. Tillsammans hade de spänt sina obetydliga krafter till det yttersta gentemot de våldsamma elementen, och med förenade krafter hade de besekrat dem.

Han kom tillbaka till aktern, där hans kamrat stod och styrde, och han kände sig stolt över honom och sig själv; och då han läste det outtalade berömmet i Frisco Kids blick, rodnade han som en flicka, då hon får sin första komplimang. Men i nästa ögonblick flög den tanken igenom honom, att den där pojken var en tjuv, en vanlig tjuv, och han ryggade instinktmässigt tillbaka. Hela hans liv hade varit skyddat mot smutsen ute i världen. Hans lektyr, och den var av bästa slag, hade förhärligat heder och ärlighet, och han hade lärt sig att betrakta brottslingar med avsky. Han drog sig därför undan litet för Frisco Kid och teg. Men Frisco Kid, som ägnat all sin uppmärksamhet åt att manövrera båten, hade ej tid att lägga märke till denna plötsliga förändring i kamrattens känslor.

Men det var någonting som Joe upptäckte hos sig själv och som förvånade honom. Medan tanken på att Frisco Kid var en tjuv var honom motbjudande, kunde detsamma ej sägas om Frisco Kid själv. I stället för att känna en hederlig önskan att undvika honom kände han sig dragen till honom. Han kunde inte låta bli att tycka om honom, fastän han ej visste

varför han gjorde det. Om han varit litet äldre, skulle han ha förstått, att det var gossens goda egenskaper som slog an på honom — hans kallblodighet och självtillit, hans manlighet och mod jämte en viss vänlighet och älskvärdhet i hans väsen. Nu trodde han emellertid, att det var hans egen naturliga ondska som hindrade honom att tycka illa om Frisco Kid; men medan han blygdes över sin egen svaghet, kunde han ej kväva den varma känsla av respekt han började erfaras för denne sjörövare.

»Hala in två tre fot av jullens fånglina», befalldes Frisco Kid, som hade ögonen med sig överallt.

Jullen bogserades med för lång fånglina och uppförde sig mycket illa. Oupphörligt stretade den emot, tills bogserlinan stramade, sedan kom den framrusande och girade, så att linan slaknade och fören tycktes vilja dyka ner under de stora, vitskummande vågor, som rötö så girigt på vardera sidan. Joe klättrade över sittrumsräcket upp på det hala akterdäcket och krånglade sig fram till pollaren, vid vilken linan var fäst.

»Akta dig», varnade Frisco Kid, då en stark vindstöt träffade Blixten och kom den att göra en farlig överhalning. »Behåll kvar ett slag omkring pollaren och hala in, när bogserlinan slaknar.»

Det var kinkigt göra för en nybörjare. Joe gjorde loss alla slagen omkring pollaren utom det sista, som han höll fast med ena handen, medan han med den andra försökte hala in fånglinan. Men i samma ögonblick sträcktes denna med ett förfärligt ryck, och båten girade skarpt för en väldig våg. Linan gled ur hans händer och började fara ut över aktern. Han

höll krampaktigt fast den och släpades efter den över det sluttande däck.

»Släpp! Släpp!» ropade Frisco Kid.

Joe släppte just som han var nära att gå över bord, och jullen drev hastigt akterut. Han tittade skamsat på sin kamrat och beredde sig på att få en skarp uppsträckning för sin klumpighet. Men Frisco Kid smålog godmodigt.

»Det är bra», sade han. »Inga ben äro brutna och ingen har gått över bord. Bättre att förlora en båt än en man, det säger jag. För resten borde jag inte ha skickat dig ut dit. Och det är ingen skada skedd. Vi kan nog ta reda på den. Gå in och sänk centerbordet litet mera — ett par fot — och kom sedan ut och gör vad jag säger till dig. Men gör dig ingen brådska. Tag det med ro.»

Joe sänkte centerbordet och kom tillbaka för att bli kommenderad till klyvarskotet.

»Dikt i lä!» ropade Frisco Kid och kastade sig med hela sin tyngd på rorkulden. »Låt gå! Rätt så. Kom nu och hjälp mig med storskotet.»

Tillsammans skotade de åt det revade storseglet. Joe började känna sig varm i kläderna. Blixten svängde om som en kapplöpningshäst och stack upp i vinden med smällande segel och skoten smattrande som hagel.

»Skota an klyvarskotet!»

Joe lydde, och då vinden fyllde storseglet, fick man kuttern att gå över stag. Genom denna manöver hade Franske Petes koj kommit i lovart, så att han ramlade ner på kajutgolvet och låg där rusig och slö.

Frisco Kid stod med ryggen mot rorkulden och

höll kuttern högt i vinden, så att den skulle hålla kurs. Han såg på Pete med en min av vänjelse och mumlade: »Den hunden! Vi kunde gå till botten utan att han frågade ett dugg efter det.»

Två gånger gingo de över stag och försökte hålla samma kurs som förut. Då upptäckte Joe jullen, som guppade i lovart i det stjärnbelysta mörkret.

»Vi ha god tid», varnade Frisco Kid, i det han skotade så att Blixten gick upp mot vinden och småningom saktade farten. »Nul!»

Joe lutade sig över relingen, grep tag i den släpande fånglinan och gjorde fast den vid pollaren. Sedan gingo de över stag igen och fortsatte sin färd. Joe kände sig fortfarande skamsen över det besvär han förorsakat, men Frisco Kid lugnade honom genast.

»Å, det är ingenting», sade han. »Så'nt där gör var och en i början. Somliga glömma alla svårigheter de haft med att lära sig och bli ursinniga, då en grönspling begår ett misstag. Men det gör aldrig jag. Jag kommer ihåg . . .»

Sedan berättade han för Joe om många av de missöden han råkat ut för, då han som liten pojke kom ut till sjöss, och om några av de stränga bestraffningar han fått. Han hade rundat ändan av en sladd omkring rorkulten, och medan de pratade, sutto de sida vid sida tätt intill varandra i skydd av sittrummet.

»Vad är det där för ett ställe?» frågade Joe, då de flögo förbi en fyr, som blinkade från en klippudde.

»Goat-Island. De ha en skeppsgosseskola på andra sidan och ett torpedförråd. Där är också väldigt bra fiske — bergtorsk. Vi ska gå i lä om det och ankra i skydd av Angel-Island. Där är karantän-

station. När Franske Pete blir nykter, få vi väl veta vart han vill att vi ska styra kurs. Du kan gå ner och sova litet nu. Jag reder mig ensam.»

Joe skakade på huvudet. Han hade varit i för stark spänning för att känna sig det minsta sömrig. Han kunde inte tänka på att sova, medan Blixten hoppade och dansade och klöv vågorna så att skummet yrde i lovart. Hans kläder voro redan halvtorra, och han föredrog att stanna uppe på däck och njuta.

Ljusen i Oakland hade krympt ihop, tills de slutligen endast syntes som ett dunkelt sken mot himlen, men i söder lyste ljusen i San Francisco, de klättrade uppför kullar och ner i dalar, mil efter mil. Med utgångspunkt från den stora färjbyggnaden och fortsättande ända till Telegraph Hill kunde Joe peka ut de förnämsta punkterna i staden. Någonstädes där borta i detta virrvarr av ljus och skugga låg hans föräldrahem, och kanske de just nu tänkte på honom och voro oroliga för honom. Och där borta sov Bessie i godan ro för att vakna på morgonen och undra, varför inte hennes bror Joe kom ner till frukosten. Joe ryste. Det var nästan morgon. Hans huvud sjönk ned på Frisco Kids axel, och han somnade tungt.

XI.

KAPTEN OCH BESÄTTNING.

»Seså, vakna! Vi ska kasta ankar.»

Joe vaknade häftigt, förvirrad över den ovanliga omgivningen, ty sömnen hade för tillfället skingrat hans oro, och han visste ej var han befann sig. Så kom han ihåg det. Stormen hade bedarrat under natten. Ute till sjöss gick det ännu dyningar, men Blixten kröp in i skydd av en klippö. Himlen var klar, och luften hade den tidiga morgonens friskhet och must. Det krusiga vattnet smålog i skimret från solen, som nu steg upp över horisonten i öster. I söder låg Alcatraz-Island, och från dess kanonkrönta höjder hälsade trumpetsignaler dagens ankomst. I väster gapade Golden Gate-sundet mellan Stilla oceanen och San Francisco-bukten. Ett fullriggat fartyg med alla segel tillsatta, till och med skyskraporna, gled långsamt in med flodvattnet.

Det var en vacker syn. Joe gnuggade sömnen ur ögonen och njöt av dess härlighet, tills Frisco Kid sade till honom att gå för ut och hålla sig beredd att låta ankaret gå.

»Låt femtio famnar av kättingen gå», kommanderade han, »och stå sedan kvar.» Han lät kuttern

sakta gå upp i vinden och kastade samtidigt loss klyvarskotet. »Låt klyvarfallet gå och bärga klyvarn!»

Joe hade sett den manövern föregående kväll och kunde utföra den ganska ordentligt.

»Och nu . . . ut med båtshaken och tag emot för stöten! Kvicka tankar!»

Kättingen flög ut med förvånande hastighet och kom Blixten att stanna. Frisco Kid gick för ut för att hjälpa till, och tillsammans firade de ner storseglet, beslogo det mönstergillt, gjorde fast alltsammans med beslagsejsingarna och satte upp klykorna under storsegelbommen.

»Här är en pyts», sade Frisco Kid och räckte honom en sådan. »Skrubba däckets och var inte rädd för vatten och inte för smutsen heller. Här har du en kvast. Gör din sak grundligt, så att allting blir blankt. Då det är gjort, kan du ösa båten. Den fick litet läckor i går kväll. Jag går ner och lagar frukosten.»

Vattnet spolade snart muntert över däck, medan röken från kajutskorstenen utlovade goda saker. Då och då lyfte Joe på huvudet för att se sig omkring. Vad han såg måste tilltala varje pojke med sunda sinnen, och han var intet undantag. Det romantiska i saken gjorde ett egendomligt intryck på honom, och hans lycka skulle ha varit fullständig, om han kunnat glömma vilka och vad hans kamrater voro. Tanken på detta och på Franske Pete, som låg i sin slöa sömn där nere, grumlade dagens skönhet. Han var inte van vid sådant; den råa verkligheten väckte hans ovilja. Men i stället för att utöva ett dåligt inflytande på honom, som fallet skulle ha varit med

en svagare natur, hade den alldeles motsatt verkan. Den stegrade hans lust att vara ren och stark och slippa blygas för sig själv. Han såg sig omkring och suckade. Varför kunde inte människorna vara hederliga och ärliga? Det föreföll honom riktigt svårt att nödgas skiljas från allt detta, men nattens händelser utövade ett starkt tryck på honom, och han visste att han måste rymma för att vara sann mot sig själv.

Nu kallades han ner till frukosten. Han upptäckte, att Frisco Kid var lika duktig kock som sjöman, och skyndade sig att göra heder åt anrättningen. Där fanns majsvälling och kondenserad mjölk, biff och stekt potatis och till sist godt franskt bröd, smör och kaffe. Franske Pete var inte med, fastän Frisco Kid ett par gånger försökte få liv i honom. Han mumlade och brummade, öppnade sina dimmiga ögon till hälften och började sedan snarka igen.

»Man kan aldrig veta på förhand, när han skall få ett sådant där raptus», förklarade Frisco Kid, då Joe slutat diska och åter kom upp på däck. »Ibland är han inte så där på en hel månad, och ibland kan han inte hålla sig i en vecka. Ibland är han beskedlig och ibland är han farlig, så att det bästa man kan göra är att låta honom vara i fred och hålla sig undan. Förarga honom inte, för då kan det bli obehag.»

Nu ska vi ta oss ett bad», tillade han och övergick hastigt till ett angenämare samtalsämne. »Kan du simma?»

Joe nickade.

»Vad är det där för ett ställe?» frågade han, innan han dök ner i vattnet, och pekade på en skyddad strand på ön, där han såg flera hus och en hel mängd tält.

»Karantänstationen. Det kommer massor med smittkoppspatienter med Kinabåtarna, och de få stanna där, tills läkarna säga att det inte är farligt att släppa dem i land. De gå strängt till väga, må du tro. Och...»

Plums! Om Frisco Kid talat till punkt i stället för att hoppa överbord, skulle Joe ha sluppit många obehag. Men han talade inte till punkt, och Joe hoppade i efter honom.

»Vet du vad», sade Frisco Kid en halvtimme därefter, medan de grepo tag i vaterstaget för att klättra ombord. »Låt oss ta upp litet fisk till middagen och sedan gå till kojs och ta skadan igen, efter vi inte fick sova i natt. Vad säger du om det?»

De kappades om att komma ombord, men Joe halkade ner igen. Då han äntligen lyckades komma upp, hade den andre tagit fram ett par revar med tunga blysänken och stora krokar och en kagge med saltade sardiner.

»Beta på», sade han. »Sätt på en hel. De ä' inte ett dugg kinkiga. De svälja betet med krok och allt och ge sig i väg, det är deras sätt. Den, som inte fångar den första fisken, skall rensa den.»

Båda sänkena gävo sig av tillsammans, och sjuttio fots rev rusade i väg, innan de stannade. Men i samma ögonblick som hans sänke rörde vid botten, kände Joe de krampaktiga knyckarna av en fisk som nappat. Då han började hala in, tittade han på Frisco Kid och såg, att även han tydligt hade fått napp. Tävlingen mellan dem var spännande. Tag för tag drog de våta revarna ombord. Men Frisco Kid var mera van, och hans fisk tumlade först in i sittrummet.

Joes kom ett ögonblick därefter, en bergtorsk på tre skålpund. Han var vild av glädje. Det var stort — den största fisk han någonsin dragit upp eller sett någon annan dra upp. Åter kastades revarna ut och kommo upp igen med två kamrater till de redan fångade. Det var en kunglig sport. Joe skulle säkert ha fortsatt, tills han fiskat hela viken läns, om inte Frisco Kid hade förmått honom att sluta.

»Nu ha vi tillräckligt för tre mål», sade han, »och det tjänar ingenting till att låta fisken skänmmas. För resten, ju mera du får upp, desto mera får du att rensa, och det är bäst att du genast tar i tu med det. Jag går och kojtar.»

XII.

JOE FÖRSÖKER RYMMA.

Det hade Joe ingenting emot. Han var tvärtom glad över att han ej fått upp den första fisken, ty det hjälpte honom att utföra en liten plan, som han kommit på, medan han var ute och sam. Han kastade den sista rensade fisken i en pyts med vatten och såg sig omkring. Karantänstationen låg knappt en halv mil därifrån, och han kunde urskilja en soldat, som gick på post fram och tillbaka på stranden. Han gick ner i kajutan och lyssnade till de sovandes tunga andedrag. För att komma åt sitt paket med kläder måste han gå så tätt förbi Frisco Kid, att han beslöt att ej ta det med. Han gick upp igen, drog försiktigt jullen långsides, steg ner i den med ett par åror och kastade loss.

I början rodde han mycket sakta i riktning mot karantänstationen, ty han var rädd att göra för mycket väsen, om han hade för brådtom. Men så småningom ökade han farten, tills han kom in i vanlig roddtakt. Då han kommit halvvägs, såg han sig omkring. Nu var han säker på att komma undan, ty även om han blev upptäckt, var det omöjligt för Blixten att komma i väg och genskjuta honom, innan

han kom i land och under beskydd av mannen, som bar Onkel Sams soldatuniform.

Från stranden hörde han smällen av ett gevärsskott, men han vände ryggen åt det hållet och brydde sig inte om att se sig om. Ett nytt skott följde, och en kula slog ner i vattnet ett par fot ifrån hans årblad. Nu vände han sig om. Soldaten på stranden riktade sitt gevär emot honom för att skjuta ett tredje skott.

Joe var i knipa och led Tantali kval. Några minuters skarp rodd skulle föra honom till stranden och räddningen, men på denna strand stod av någon oförklarlig anledning en av Förenta staternas soldater, som envisades att skjuta på honom. Då Joe såg geväret riktas mot sig för tredje gången, backade han hastigt. Jullen stod stilla, och soldaten sänkte sitt vapen och betraktade honom skarpt.

»Jag vill komma i land! Det är alldeles nödvändigt!» ropade Joe till honom.

Den uniformsklädde skakade på huvudet.

»Det är nödvändigt, säger jag! Vill ni inte låta mig komma i land?»

Han kastade en hastig blick på Blixten. Skotten hade tydligen väckt Franske Pete, ty storseglet hade hissats, och då han tittade efter, såg han att ankaret var lättat och att klyvarn fladdrade för brisen.

»Får inte landa här!» ropade soldaten tillbaka. »Kopporna!»

»Men jag måste!» ropade han nästan med en kvävd snyftning och gjorde sig i ordning att ro.

»Då skjuter jag er», lydde det uppmuntrande svaret, och geväret flög åter upp till axeln.

Joe vände sig hastigt om. Ön var stor. Kanske

det inte fanns några soldater längre bort, och om han bara kunde komma iland, frågade han inte efter hur snart han blev tillfångatagen. Han kunde få kopporna, men till och med det var bättre än att komma tillbaka till sjörövarna. Han lät båten göra en halv högersväng och rodde allt vad han orkade. Viken var ganska bred, och den närmaste udde han måste ro omkring var tämligen avlägsen. Om han varit mera sjöman, skulle han ha styrt kurs till den motsatta udden, ty då hade hans förföljare haft motvind.

Som det nu var, kunde Blixten hinna upp honom med vinden akterifrån.

En stund hängde allt på ett hår. Brisen var svag och ej särdeles stadig, så att ibland vann han och ibland de. En gång friskade det i, så att kuttern befann sig på hundra meters avstånd, och sedan möjade det plötsligt av, så att Blixstens storsegel slog och inte gjorde någon nytta.

»Jaså, du stjåla båt?» skrek Franske Pete till honom och sprang ner i kajutan efter sin bössa. »Jag ha dig fast! Kom genast tillbaka, annars jag döda dig!» Men han visste, att soldaten iakttog dem från stranden, och vågade inte skjuta, ej ens över gossens huvud.

Det frågade Joe ej efter, ty om han också aldrig förr varit utsatt för hotelser att bli skjuten, hade han dock varit i elden två gånger under det sista dygnet. En gång mer eller mindre kunde inte göra så mycket. Han rodde därför på, medan Franske Pete rasade som en vilde och hotade honom med alla slags straff, så snart han fick tag i honom. Nu blev ställningen ännu mera invecklad, ty Frisco Kid visade sig upp-rorisk.

»Skjut bara på honom, så skall jag nog laga att ni blir hängd, lita på det!» hotade han. »Det är bäst att ni släpper honom. Han är en bra pojke, en hederspojke och alls inte uppfostrad till det snuskiga liv som ni och jag föra!»

»Jaså, du också!» skrek fransmannen utom sig av raseri. »Jag skall ge dig jag, din limmel!»

Han rusade fram mot pojken, men Frisco Kid lät honom jaga sig från aktern till fören och tillbaka igen. Som nu vinden friskade i, övergav Franske Pete den ena jakten för att åter ägna sig åt den andra. Han sprang till rodret och släckte på storskotet — ty vinden var gynnsam — och satte kurs rakt på Joe. Den senare gjorde en fruktansvärd ansträngning, men uppgav det sedan i förtvivlan och lade upp sina åror. Franske Pete firade storseget, farten minskades, kuttern lade sig utmed den orörliga jullen, och Joe lyftes ombord.

»Håll munnen», viskade Frisco Kid till honom, medan den ursinnige fransmannen höll på med att göra fast fånglinan. »Svara honom inte. Låt honom säga allt vad han vill och håll dig lugn. Det är det bästa du kan göra.»

Men Joes anglosaxiska blod hade kommit i svallning, och han frågade inte efter något.

»Hör nu, herr Franske Pete eller vad ni heter», började han, »jag vill bara tala om, att jag vill lämna er och att jag också ämnar göra det. Så att det är bäst ni genast sätter mig i land. Om ni inte gör det, skall jag laga att ni kommer i häkte, så sant jag heter Joe Bronson.»

Frisco Kid väntade förskräckt på vad som komma

skulle. Franske Pete stod alldeles handfallen. Man trotsade honom ombord på hans eget fartyg — och det en pojke till! Aldrig hade man hört på maken. Han visste, att han begick en olaglig handling, om han höll honom kvar, men på samma gång var han rädd för att släppa honom, sedan Joe nu kände till vad kuttern hade för sig. Pojken hade uttalat en obehaglig sanning, då han sagt att han kunde låta häkta honom. Det enda han kunde göra var att försöka sätta skräck i honom.

»Jaså, det är det du ämnar göra?» skrek han gällt och ursinnigt. »Du ju också vara med. Du ro båten i går kväll — svara mig på det! Du stjäla järn — svara mig på det! Du rymma — svara mig på det! Och sedan du säga att du sätta mig i häkte?»

»Men jag visste ju ingenting», protesterade Joe.

»Ha ha ha, micket komisk. Säg det till domare. Han också skratta, tror du?»

»Jag visste ingenting, säger jag», upprepade han käckt. »Jag visste inte, att jag hade givit mig i lag med tjuvar.»

Frisco Kid ryckte till för detta ord, och om Joe då sett på honom, skulle han ha sett att han blev mörkröd i ansiktet.

»Och nu, då jag vet det», fortfor han, »vill jag bli satt i land. Jag känner inte till lagen, men jag vet vad som är rätt och orätt, och jag är beredd att stå till svars inför vilken domare som helst för vad jag har gjort — ja, inför alla Förenta staternas domare, om det kniper. Det är mer än vad ni kan säga, mr Pete.»

»Du säga så? Micket bra. Men du vara stor tjiv . . .»

»Det är jag inte . . . våga inte säga så en gång till!»
Joe var blek, och han darrade, men icke av fruktan.

»Tjiv!» väste fransmannen omigen.

»Ni ljuger!»

Joe hade inte förgäves varit en pojke bland andra pojkar. Han visste vilket straff som skulle följa på de ord han nyss uttalat, och han väntade på det. Han blev därför inte särdeles förvånad, då han ett ögonblick därefter kravlade sig upp från akterdäcket, ännu yr i huvudet efter ett väldigt slag mellan ögonen.

»Säg det en gång till!» röt Franske Pete med upplyft näve, beredd att slå till.

Joe fick tårar i ögonen av vrede, men han var lugn och högtidligt allvarlig. »Då ni säger, att jag är en tjuv, Pete, så ljuger ni. Ni kan slå ihjäl mig, men jag säger ändå, att ni ljuger.»

»Nej, låt bli det där!» Frisco Kid hade rusat fram som en katt för att avvärja ett nytt slag, och han drev undan fransmannen.

»Låt pojken vara!» fortfor han, i det han plötsligt ryckte av och väpnade sig med den tunga rorkulten av järn och ställde sig emellan dem. »Nu måste det bli slut på det här. Ni dumma hund, kan ni inte se vad det är för slags pojke? Han talar sant. Han har rätt, och det vet han, och om ni också slår ihjäl honom, så ger han sig inte. Här har du min hand för det Joe.» Han vände sig om och räckte sin hand till Joe, som tryckte den. »Du har ruter i dig, och du är inte rädd för att visa det.»

Franske Petes mun förvreds till ett tvunget leende, som motsades av den ondskefulla glöden i hans ögon. Han ryckte på axlarna och sade: »Jaså? Han icke

vilja att jag ge honom smeknamn? Ha ha ha! Det endast vara sjömannsskämt. Låt oss — hur heter det? — förlåta och glömma! Micket bra, förlåta och glömma.»

Han räckte ut handen, men Joe vägrade att ta den. Frisco Kid nickade gillande, medan Franske Pete gick ner i kajutan, alltjämt småleende och ryckande på axlarna.

»Släck på storskot», ropade han, »och stir kurs på Hunters Point. Jag för en gångs skull koka middag, och då ni säga det vara en micket god middag. Franske Pete stor kock!»

»Så där gör han alltid... han blir beskedlig igen och lagar mat, när han vill bli vän med en igen», sade Frisco Kid, i det han satte tillbaka rorkulten på rorhuvudet och lydde order. »Men inte ens då kan man lita på honom.»

Joe nickade, men sade ingenting. Han hade ingen lust att prata. Han darrade ännu efter de sista ögonblickens spänning, och i djupet av sitt inre frågade han sig själv, hur han hade uppfört sig, och fann ingenting att blygas över.

XIII.

GODA VÄNNER.

Eftermiddagsbrisen från havet hade blåst upp och kom nu dansande från Stilla havet. Angel-Island försvann hastigt ur sikte akterut, och San Franciscos strandkvarter började framträda, då Blixten nalkades. Snart voro de midt uppe i trafiken och kilade fram mellan fartyg som kommit från alla trakter av världen. Sedan korsade de farleden, där de med passagerare lastade färjorna gingo fram och tillbaka mellan San Francisco och Oakland. En av dem kom så nära, att passagerarna trängdes vid relingen för att titta på den käcka lilla kuttern med de båda pojarna i aktern. Joe såg avundsjukt på raden av nedåtriktade ansikten. Alla voro på väg hem, medan han — han var på väg, han visste ej vart, och han var slav under Franske Petes vilja. Han var nästan frestad att ropa på hjälp, men han insåg det dåraktiga i ett sådant tilltag och höll munnen. Han vände på huvudet, hans blickar följde stadens rökinsvepta höjder, och han började fundera över människornas och fartygens underliga vägar på havet.

Frisco Kid iakttog honom förstulet och följde hans tankar lika noga, som om han uttalat dem högt.

»Du har ditt hem någonstans där borta?» frågade han plötsligt och pekade på staden.

Joe ryckte till, så riktigt hade den andre läst hans tankar. »Ja», sade han bara.

»Berätta om det.»

Joe beskrev sitt hem helt kort, men tvingades av kamratens nyfikna frågor att gå in i närmare detaljer. Frisco Kid var intresserad för allt, i synnerhet för mrs Bronson och Bessie. Han tycktes ej bli trött på att höra talas om den senare och gjorde fråga på fråga angående henne. Några av dessa frågor voro så egendomliga och naiva, att Joe knappt kunde låta bli att dra på munnen.

»Berätta mig nu om ditt hem», sade han, då han äntligen hade slutat.

Frisco Kid tycktes plötsligt hårdna till, och hans ansikte fick ett strängt uttryck, som Joe aldrig förr hade sett. Han satt och gungade av och an med foten och kastade en slö blick upp till gaffelblocken, som det för resten inte var något fel med.

»Nå, börja nu», uppmuntrade den andre.

»Jag har inget hem.»

De fyra orden lämnade hans mun, som om de slungats ut med våld, och sedan slöt han till munnen nästan med en smäll.

Joe såg, att han vidrört en ömtålig punkt och sökte godtgöra. »Nå, det hem du har haft då.» Han hade ingen aning om, att det fanns pojkar här i världen, som aldrig haft något hem, eller att han endast hade gjort såret djupare.

»Har aldrig haft något.»

»Å —!» Hans intresse var väckt och nu gav han all graunlagenhet på båten. »Har du några systrar?»

»Nej.»

»Mor?»

»Jag var så liten, då hon dog, att jag inte kommer ihåg henne.»

»Far?»

»Honom har jag just inte sett mycket till. Han gick till sjöss — åtminstone försvann han.»

»Jaså.» Joe visste inte vad han skulle säga, och det uppstod en tryckande tystnad endast avbruten av bruset omkring Blixstens stäv.

Då kom Pete ut för att avlösa vid rodret, medan de gingo ner för att äta. Båda pojkarna kände en viss lättnad, då han kom, och den tvungna stämningen försvann under middagen, som verkligen var så god som skepparen hade utlovat. Sedan avlöste Frisco Kid Pete, och medan denne åt, diskade och städade Joe i kajutan. Sedan samlades de alla akter över, där kaptenen försökte höja den vänskapliga stämningen genom att underhålla dem med skildringar av livet bland Söderhavets pärlfiskare.

Så gick eftermiddagen. De hade för länge sedan lämnat San Francisco bakom sig, dubblerat Hunters Point och gingo nu utmed San-Mateokusten. Joe såg en skymt av ett sällskap cyklister, som foro rundt en klippa på San-Bruno-vägen, och han kom ihåg den tid, då han farit samma väg på sin cykel. Det var endast för en månad sedan eller två, men det föreföll honom som en evighet sedan, så mycket hade hänt under tiden.

Då de slutat aftonvarden och dukat av, voro de

långt ute på viken utanför de sumpmarker, bakom vilka Redwood City ligger. Vinden hade mojnät i solnedgången, och Blixten hade just ingen fart, då de fingo sikte på en kutter, som styrde kurs på dem för den döende vinden. Frisco Kid sade genast att det var »Renen», och det gick Franske Pete in på efter en grundlig granskning. Han tycktes vara mycket belåten med mötet.

»Röde Nelson styr», sade Frisco Kid till Joe. »Och han är en riktig buse, må du tro. Jag är alltid rädd för honom, då han kommer i närheten. De ha något storverk för sig där borta, och då vilja de alltid ha Franske Pete med sig. Han vet nog mera om saken, vad det nu kan vara.»

Joe nickade och tittade nyfiket på den annalkande båten. Den var litet större, men byggd ungefär som Blixten, det vill säga, den var framför allt byggd för att kunna göra god fart. Storseglet var så stort, att det var mest likt en kappseglares och kunde ta in tre rev i händelse av dåligt väder. I riggen och på däcket var allt på sin plats — ingenting var i oordning eller till ingen nytta. Från löpande gods till stående rigg bar allting prägel av genomgående ordning och skicklighet i sjömansyrket.

Renen nalkades sakta i den tilltagande skymningen och gick för ankar ett stenkast ifrån dem. Franske Pete följde efter med Blixten och steg sedan i jullen för att göra dem ett besök. De båda pojkarna sträckte ut sig på kajuttaket och inväntade hans återkomst.

»Tycker du om det här livet?» började Joe.

Den andre satte sig upp stödd på armbågen. »Det kan jag svara både ja och nej på. Den friska luften

och det salta vattnet och allt det där, och så friheten — det är mycket bra, men jag tycker inte om . . . » Han tystnade ett ögonblick, som om hans tunga nekade att göra tjänst, och sedan kom det helt plötsligt: »Det där stjälandet.»

»Nå, varför drar du dig inte ifrån det då?» Joe tyckte bättre om pojken än han vågade erkänna för sig själv, och han kände sig plötsligt hågad att agera omvändelsepredikant.

»Det ämnar jag också, så fort jag kan få tag i något annat.»

»Men varför inte nu?»

Nu är den rätta tiden, ljöd det i Joes öron, och om den andre ville göra slut, var det ju skada att han inte gjorde det genast.

»Vart kan jag ta vägen? Vad kan jag ta mig till? Det finns ingen i hela världen som vill hjälpa mig, och det har heller aldrig funnits någon. Jag försökte en gång och fick mig då en sådan läxa, att jag inte gör om det i brådrasket.»

»När jag kommer ifrån det här, går jag hem igen. Min far hade nog rätt, när allt kommer omkring. Och jag vet inte, men kanske — ja, tänk om du skulle följa med mig?» Det sista sade han helt impulsivt, utan att tänka på vad han sade, och det förstod Frisco Kid.

»Du vet inte vad du säger», svarade han. »Tänka sig, att jag skulle följa med dig! Vad skulle din far säga? Och . . . och de andra? Vad skulle han tänka om mig? Och vad skulle han göra?»

Joe kände sig illa till mods. Han förstod, att han

i ögonblickets ingivelse hade gjort ett anbud, som han vid närmare eftertanke visste att han omöjligen kunde stå för. Han försökte tänka sig fadern ta emot i sitt eget hem en främling sådan som Frisco Kid — nej, det var inte att tänka på. Sedan glömde han sina egna svårigheter och började bråka sin hjärna med att utfundera något annat sätt för Frisco Kid att komma ifrån sin nuvarande omgivning.

»Han skulle kanske utlämna mig till polisen», fortfor den andre, »och skicka mig till en förbättringsanstalt. Jag vill hellre dö än underkasta mig något sådant. Dessutom är jag inte av samma sorts folk som du, Joe, och det vet du. Jag skulle bli som en fisk på torra landet . . . det är ju så mycket som jag inte känner till. Nej, jag tänker jag får allt vänta litet innan jag ger mig av. Men för dig finns bara en sak att göra, och det är att gå direkt hem. Vid första tillfälle skall jag sätta dig i land, och sedan skall jag nog klara Franske Pete . . .»

»Nej, det får du inte», avbröt Joe ivrigt. »Då jag ger mig av, tänker jag inte låta dig komma i klistret för min skull. Så att försök inte något så'nt. Jag skall rymma, var inte rädd för det, och om jag kan tänka ut hur det skall gå till, vill jag ha dig med mig. Kom med i alla fall, så ska vi nog tänka ut det efteråt. Vad säger du om det?»

Frisco Kid skakade på huvudet, tittade upp till den stjärnströdda himlen och började drömma om det liv han helst skulle vilja föra, men varifrån han tycktes vara obeckligt utestängd. Livets allvar framstod tydligare än någonsin för Joe, och han låg tyst och försjunken i tankar. Ett mummel av grova

röster trängde till dem från Renen, och från land svävade den högtidliga klangen av en kyrkklocka ut över vattnet, medan sommarnatten långsamt insvepte dem i sitt varma mörker.

XIV.

PÅ OSTRONBANKARNA.

Tid och rum gled bort, och de båda pojkarna väcktes ur sin sömn av Franske Petes barska röst.

»Vi ska ge oss av!» röt han. »Hör du, Sjo! Du göra loss beslagsejsing! Fort! Raska på! Du, Kid, skota!»

Joe, som ej kände till namnen på grejorna och var han skulle söka dem, funlade i mörkret, men han redde sig allt bättre och bättre, och sedan han kastat ner beslagsejsingarna i sittrummet, fick han order att hjälpa till med att hissa storseglet. Sedan lättades ankaret, och klyvaren sattes. Därefter gjorde de fallen och allt annat i ordning, innan de återvände akterut.

»Micket bra, micket bra», sade fransmannen berömande, då Joe steg över räcket. »Ipperligt! Du bliva god sjöman, det är jag säker på.»

Frisco Kid lyfte på locket till en av lårarna i sittrummet och såg frågande på Franske Pete.

»Ja visst», svarade kaptenen, »sätt upp lanternor.»

Frisco Kid tog in den röda och den gröna lanternan i kajutan för att tända dem och gick sedan förut med Joe för att hänga upp dem i riggen.

»De ämna inte göra det», sade Frisco Kid med dämpad röst.

»Vad då?» frågade Joe.

»Det där stora kapet, som jag talade om och som de skulle göra någonstans här i närheten. Det är väl så stort, att Franske Pete är rädd för att ge sig in på det. Röde Nelson skulle ta i tu med det när som helst, men han är inte tillräckligt erfaren. Kan inte göra det, förr än Pete säger honom, hur det skall gå till.»

»Vart fara vi nu?» frågade Joe.

»Vet inte; förmodligen till ostronbankarna att döma av kursen.»

Det blev en föga händelserik färd. En bris började blåsa akterifrån fram på natten och höll i sig en timme eller mera. Sedan mojnade den och blev obestämd och nyckfull, blåste än från det ena hållet än från det andra. Franske Pete stod kvar vid rodret, medan Joe eller Frisco Kid då och då halade in eller släckte på skoten.

Joe satt och förvånade sig över att fransmannen hade reda på kursen. Själv tyckte han att de alldeles tappat bort sig i det ogenomträngliga mörker som omgav dem. En tät dimma hade rullat in från havet, och fastän den gick över dem, hade de den mellan sig och stjärnorna, så att den tog ifrån dem det lilla ljus, de kunnat få från dem.

Men Franske Pete tycktes instinktmässigt veta hur han skulle styra, och till svar på en fråga, som Joe ställde till honom, skröt han över sin talang att reda sig »på känn».

»Jag känna tidvatten, vind och fart», förklarade han. »Jag känna också land. Det kan jag försäkra.

Hur jag känna det? Vet inte. Men jag vet att jag känna land, alldeles som om min arm växa lång, många mil lång, och jag lägga min hand på land och känna det och veta att det är där.»

Joe såg misstroget på Frisco Kid.

»Det är sant», bekräftade denne. »Då man har varit till sjöss en tid, kan man känna land. Och om man har något så när näsa, kan man vanligen känna lukten av land.»

Ungefär en timme därefter drog Joe av fransmannens beteende den slutsatsen, att de nalkades sitt mål. Han tycktes vara på sin vakt och tittade oupphörligt ut i mörkret framför dem, som om han i vilket ögonblick som helst väntat sig att få se något. Joe tittade skarpt, men såg endast mörkret.

»Känn efter med staken, Kid», befalde Franske Pete. »Jag tror det vara dags.»

Frisco Kid lösgjorde en lång, smal stång från kajut-taket, ställde sig på det smala däckets midskepps, dök ner med stakens ena ända i vattnet och körde den rakt ner.

»Omkring femton fot», sade han.

»Hurudan botten?»

»Dy.»

»Vänta litet, då vi försöka en gång till.»

Fem minuter därefter dök staken åter ner över relingen.

»Två famnar», svarade Kid. »Snäckor.»

Franske Pete gnuggade belåtet händerna. »Mick- ket bra, mick- ket bra», sade han. »Jag träffa botten alltid. Ingen kunna narra gammal man, det kan jag försäkra.»

Frisco Kid fortfor att manövrera med staken och tillkännage resultaten till stor förvåning för Joe, som ej kunde förstå att de kände till sjöbotten så bra.

»Tio fot — snäckor», fortfor Frisco Kid med entonig röst. »Elva fot — snäckor. Fjorton fot — mjukt. Sexton fot — dy. Ingen botten.»

»Aha, kanal», sade Franske Pete.

I några minuter var det »Ingen botten», sedan kom plötsligt Frisco Kids utrop: »Åtta fot — hårdt!»

»Nog nu», kommenderade Franske Pete. »Spring till fören, du Sjo, och fira klivare. Du Kid hålla båtshake i ordning.»

Joe fick tag i klyvarefallet, lossade det från knapet och halade ner seglet, som slog för vinden.

»Låt gå!» kommenderades, och ankaret sjönk ner i vattnet och tog bara med sig litet av kättingen.

Frisco Kid gjorde fast. Sedan beslogo de seglen, gjorde allt i ordning och gingo ner och kojade.

Klockan var sex, då Joe vaknade och gick ut i sitt-rummet för att se sig om. Det hade blåst upp, det gick sjö, och Blixten rullade och vaggade och ryckte då och då våldsamt i ankarkättingen. Han var tvungen att hugga tag i bommen över sitt huvud för att kunna stå stadigt. Det var en blygrå dag utan tecken till soluppgång, och himlen förmörkades av stora massor av flygande moln.

Joe spejade efter land. På halvannan mils avstånd låg det — en lång, låg sandstrand piskad av väldiga bränningar. Bakom syntes öde sumptrakter, och långt i fjärran reste sig Contra-Costa-bergen.

Då Joe såg åt annat håll, fick han till sin förvåning sikte på en liten förankrad kutter, som rullade och

guppade knappt hundra meter därifrån. Den låg nästan i lovart, och då den svängde litet på sig, kunde han läsa namnet i aktern, »Flygande Holländarn», en av de båtar han sett ligga i Oaklands hamn. Litet till vänster upptäckte han »Gasten», och bortom dem lågo ett halvt dussin andra kuttrar förankrade.

»Vad var det jag säga?»

Joe såg sig hastigt om. Franske Pete hade kommit ut ur kajutan och betraktade triumferande skådespelet framför sig.

»Vad var det jag säga? Ingen kunna narra gammal man, det är säkert. Jag hitta i mörkret lika bra som i solsken. Jag veta — jag veta.»

»Kommer han att blåsa upp?» frågade Frisco Kid från kajutan, där han höll på att göra upp eld.

Fransmannen granskade noga himlen och sjön i ett par minuter.

»Kanske blåsa förbi, kanske blåsa upp», lydde hans tvetydiga dom. »Laga frukost fort, sedan vi försöka skrapa botten.»

Rök uppsteg från de olika kuttrarnas kajutor, antydande att man överallt höll på att laga till det första målet för dagen. Vad Blixten angick, var detta snart gjort, och de togo in ett rev på storseglet och beredde sig att lätta ankaret.

Joe var nyfiken. Detta var utan tvivel ostronbankarna, men hur i all världen skulle de kunna komma åt några ostron, då havet var så upprört? Det skulle han snart få veta. Franske Pete lyfte upp en del av sittrumstofterna och tog fram två trekantiga stålramar. I spetsen på en av dessa trianglar gjorde han fast en stark lina i en därtill avsedd ring.

Härifrån löpte sidorna ut i nästan rät vinkel och sträckte sig minst fyra fot ner till triangelns tredje sida, som var ostronskrapans botten. Den var en flat stålskiva ungefär en meter lång, och i den var fastlödd en rad av långa, vassa tänder, även de av stål. Vid den tandade skivan och ramens sidor satt ett nät av mycket grovt fiskegarn, som, enligt vad Joe riktigt antog, skulle fånga in ostronen sedan de rakats loss från havsbotten av tänderna.

En tross fastgjordes vid skraporna, och de sänktes överbord från var sin sida av Blixten. Då de hade nått botten och släpade utmed denna på sin lagom avpassade lina, hejdade de märkbart kutterns fart. Joe rörde vid en av linorna med sina händer och kunde tydligt känna stötarna och skrapandet, då den gled över botten.

»Hala in!» ropade Franske Pete.

Pojkarna fattade tag i linan och halade in skrapan. Nätet var fullt av dy och slam och små ostron, här och där ett stort. Denna röra stjälpde de ur på däck och letade igenom den, medan skrapan fortsatte sitt arbete. De stora ostronen kastade de ner i sittrummet och skovlade det odugliga överbord. Det blev ingen rast eller ro, ty nu måste den andra skrapan vittjas. Och då detta var gjort och ostronen sorterats, måste de båda skraporna halas ombord, så att Franske Pete skulle kunna låta Blixten gå över stag.

Resten av flottiljen var sysselsatt med att skrapa på samma sätt. Ibland kommo de andra kuttrarna tätt inpå dem, och de hälsade på varandra eller växlade några ord eller plumpa skämt. Men på det hela taget var det ett tungt arbete, och efter en timme

värkte Joes rygg av den ovana ansträngningen, och hans fingrar voro sargade och blödde till följd av hans tafatta sätt att handskas med de skarpkantade ostro-
nen.

»Micket bra», sade Franske Pete gillande. »Du lära fort. Du kunna micket snart.»

Joe gjorde en önklig grimas och önskade att det snart skulle vara middagsdags. Då och då, när en lätt skrapa halades upp, fingo gossarna hämta andan och säga ett par ord.

»Det där är Sparrisön», sade Frisco Kid och pekade. »Så kalla åtminstone fiskarna och pråmskepparna den. Folket, som bor där, kalla den Bay-Farn-Island.» Han pekade mera åt höger. »Och där borta är San-Leandro. Du kan inte se den, men den ligger där.»

»Har du någonsin varit där?» frågade Joe.

Frisco Kid nickade och gav honom en vink att hjälpa honom hala in styrbordsskrapan.

»Det här är de s. k. övergivna bankarna», sade han. »Ingen rår om dem, och därför komma ostronrövarna hit och låtsas bearbeta dem.»

»Låtsas, varför det?»

»Emedan de äro rövare naturligtvis, och emedan det lönar sig bättre att skatta de privata bankarna.»

Han gjorde en vidtomfattande åtbörd åt öster och sydost. »De privata bankarna ligga där borta, och om det inte blir storm, kommer hela flottiljen att skrapa där i natt.»

»Och om det blir storm?» frågade Joe.

»Ja, då blir det ingen skrapning, och Franske Pete blir ursinnig, det är alltsammans. Det förargar honom alltid att hindras av vädret. Men det ser inte ut att

lätta upp, och detta är den värsta kust man kan tänka sig i sydväststorm. Pete försöker nog hålla ut, men det är bäst att ge sig i väg, innan stormen blir för svår.»

Först såg det ut som om vädret höll på att bli bättre. Den hårda sydvästvinden saktade tydligt av, och klockan tolv, då de ankrade för att äta middag, bröt solen då och då genom molnen.

»Det är bra», sade Frisco Kid profetiskt. »Men jag har inte varit ute på viken här för ingenting. Han bereder sig nu på att ge oss en duktig överhalning.»

»Jag tro du hava rätt, Kid», instämde Franske Pete, »men Blixten hålla ut i alla fall. Sista gång han ge sig av, och det bliva vacker natt. Denna gång han icke ge sig av. Inte sant, micket bra?»

XV.

DUKTIGA SJÖMÄN PÅ EN FARLIG ANKARPLATS.

Hela eftermiddagen rullade och dansade Blixten på sin ankarplats, men då kvällen nalkades, mojnade vinden av helt försåtligt. Detta och Franske Petes exempel uppmuntrade de övriga ostronbåtarna att försöka hålla ut över natten, men de undersökte noga sina förtöjningar och fällde reservankaren.

Franske Pete beordrade de båda pojkarna att gå i jullen, och med överhängande fara att kapsejsa förde de ut ett andra ankare nästan i rät vinkel mot det första och läto det gå. Sedan halade Franske Pete ut en lång kätting, så att Blixten flyttade sig hundra fot eller mer och kom på ett lugnare ställe.

Det var ett vildt hav Joe såg från sin skyddade plats i sittrummet. Ostronbankarna lågo ute i den öppna viken, alldeles oskyddade, och vinden, som sopade fram över en vattenyta av drygt tolv mil, rörde upp en så fruktansvärd sjö, att det i varje ögonblick såg ut som om de rullande kuttrarna skulle förlora sina master. Strax före skymningen syntes ett segel i lovart som en vit prick. Det blev allt större och större, tills det visade sig vara Renens väldiga storsegel.

»En sådan narr!» utropade Franske Pete, som sprungit ut ur kajutan för att titta. »En gång — ja, en gång, säger jag er — han skrävla på det vis och — pang! — han gå till botten, och ingen mera Nelson, ingen mera Ren, ingenting alls!»

Joe såg frågande på Frisco Kid.

»Han har rätt», sade denne. »Nelson borde åtminstone ta in ett rev. Två skulle vara bättre. Men där går han nu med varenda klut tillsatt, som om den onde vore efter honom. Han sätter för mycket på spel, han är för dumdrilig, då det inte alls behövs. Jag har seglat med honom, och jag känner till honom.»

Renen höjde sig i luften som en väldig fågel och svävade ner mot dem på en skummande vågkam.

»Bry dig inte om det», sade Frisco Kid. »Han försöker bara se efter hur nära han kan komma oss utan att törna emot.»

Joe nickade och stirrade med uppspärrade ögon på det spännande skådespelet. Renen gled upp i luften och pekade med näsan mot skyn, tills de kunde se hela dess skvalande frambog, sedan dök den ner, så att fördäcket forsade av skum, och flög förbi dem i yrande fart med storsegelbommen knappt en fot från Blixtens rigg.

Nelson, som stod vid ratten, viftade åt dem, då han sköt förbi, och skrattade muntert midt i ansiktet på Franske Pete, som var ursinnig över den farliga leken.

Då den präktiga båten kom i lä, föll den av och rullade ännu en gång, så att den bruna bottnen syntes ända till centerbordet och de trodde den skulle välta, men sedan rätade den upp sig och rusade i väg igen som

en galning. Den sköt förbi dem på styrbords sida. De sågo klyvaren flyga ner i en fart och ett ankare gå överbord, i det den gick upp i vinden, och då den föll av och backade med slående storsegel, sågo de ännu ett ankare gå överbord, långt ifrån det första. Så firades storseglet ner, bärgades och beslogs, medan kuttern hölls stilla av sina dubbla ankare.

»Ah, ah! Aldrig funnits sådan man!»

Fransmannens ögon lyste av beundran över denna duktiga sjömansbragd, och även Frisco Kids voro fuktiga.

»Alldeles som en lustkutter», sade han, då han gick tillbaka in i kajutan. »Alldeles som en lustkutter, fastän ännu bättre.»

Vid nattens inbrott började vinden åter friska i och klockan elva hade den nått det stadium, som Frisco Kid kallat »för svårt». Det blev inte mycket sömn ombord på Blixten. Endast Frisco Kid sov litet. Franske Pete gick upp på däck och ner igen var femte minut. Två gånger, då han var uppe, släppte han ut mera kätting och kabel. Joe låg under sina filter och lyssnade och sökte förgäves somna. Han var inte rädd, men han var inte van att sova under ett sådant oväsen och så våldsamt rullning. Han hade aldrig kunnat tänka sig, att en båt skulle kunna göra sådana vilda luftsprång som Blixten och ändå inte förgås. Ofta lade den sig över på sidan, så att han alldeles säkert trodde den skulle kapsejsa. Vid andra tillfällen slungades den upp i luften och föll ner på vågorna igen med ett brak, som om botten krossats i bitar. Eller också ryckte den så plötsligt och så våldsamt i sina förtöjningar, att den vacklade av stöten och varje plankakved och stönade.

Frisco Kid vaknade en gång, smålog och sade:

»Det här är vad man kallar att stå på sig. Men vänta bara tills det blir dager, så skall du få se att vi få fart. Jag vågar på, att några av kuttrarna komma att köra upp på land.»

Därmed vände han sig om på andra sidan och somnade igen. Joe avundades honom. Vid tretiden på morgonen hörde han Franske Pete kravla sig förut och rumstera med något där. Joe tittade nyfiket dit bort och vid den vildt svängande lyktans skumma sken såg han honom ta fram två reservlinor. Han tog dem med sig upp på däck, och Joe förstod, att han fäste dem vid trossarna för att göra dessa ännu längre.

Klockan halv fem gjorde Franske Pete upp eld, och klockan fem ropade han på pojkarna, att de skulle komma och dricka kaffe. Sedan detta var gjort, kröpo de ner i sittrummet för att se på det fruktansvärda skådespelet. Dagningen inbröt dyster och grå över ett vildt upprört hav. De kunde endast otydligt urskilja stranden på Sparrisön, men de hörde tydligt bränningarnas dån däremot; och då det blev ljusare, kommo de under fund med, att de hade drivit en dryg halvmil under natten.

Även de andra kuttrarna hade drivit. Renen låg nästan midtför dem. La Caprice låg några hundra meter ifrån dem, och i lä, dansande mellan dem och stranden, kämpade ytterligare fem ostronbåtar med vågorna.

»Två fattas», förkunnade Frisco Kid, som satte kikaren för ögonen och såg inåt stranden.

»Och där en!» utbrast han. Sedan han granskat den noga, tillade han: »Det är »Go-ask-her». Den kom-

mer att slås i tusen bitar om ett ögonblick. Jag hoppas besättningen har kommit i land.»

Franske Pete tittade i kikaren och sedan Joe. Han kunde tydligt se den olyckliga kuttern slungas upp och ner i bränningarna, och på stranden såg han karlarna, som utgjorde dess besättning.

»Var är Gasten?» frågade Franske Pete.

Frisco Kid tittade förgäves efter den längs stranden, men då han riktade kikaren utåt havet, upptäckte han den snart, gungande utom all fara i det tilltagande dagsljuset, en dryg halv mil i lovert.

»Jag slår vad, att hon inte har drivit hundra fot på hela natten», sade han. »Hon måste ha träffat på bra ankargrund.»

»Di», avgjorde Franske Pete. »Bara en micket liten plätt dibotten just där. Hade hon råkat förbi, hade hon alldeles säkert varit dömd. Hennes ankare micket lätt, duga bara för di. Jag säga till pojkar skaffa tunga ankare, men de skratta. En gång bliva ledsna, alldeles säkert.»

En av kuttrarna i lä satte till litet segel och började den fruktansvärda kampen för att rädda sig ur förstörelsens och dödens käftar. De iakttog en stund, hur den rullade och dök alldeles förskräckligt nästan utan att komma ur fläcken.

Franske Pete gjorde slut på deras tittande.

»Kom an!» ropade han. »Två rev i storseglet! Vi ge oss av fort.»

Medan de voro upptagna av detta, väckte ett rop deras uppmärksamhet. De tittade upp och fingo se Gasten rakt ovanför dem och drivande emot dem med ursinnig fart.

Franske Pete rusade förut som en katt, drog sin kniv och skar med ett enda hugg av kabeln, som höll dem fast vid reservankaret. Härigenom flyttades Blixtens hela tyngd över på kättingankaret. Följaktligen svängde båten åt babord och det i sista stunden, ty i nästa ögonblick sköt Gasten, med aktern före, över den punkt Blixten nyss lämnat.

»Nej, se, hon har fyra ankaren ute», ropade Joe, då han fick se fyra spända trossar, som gingo ner i vattnet nästan horisontalt från bogen.

»Två av dem äro draggar», skrattade Frisco Kid, »och där går spisen!»

Medan han sade detta, kommo två unga karlar upp på däck och vräkte den med en tross omsurrade spisen över bord.

»Pst! Titta på Nelson!» utropade Frisco Kid. »Han har tagit in ett rev. Då kan man ge sig på, att det blåser styvt!»

Renen kom skummande emot dem, trotsande stormen som något slags majestätiskt sjövidunder. Röde Nelson vinkade åt dem, då han passerade dem akteröver, och en kvart därefter, då den fått upp det enda ankare de nu hade kvar, sköt han förbi dem i lovart på den andra bogen.

Franske Pete såg beundrande efter kuttern, men sade i olycksbådande ton: »En dag, pang! han gå till botten, säger jag, alldeles säkert.»

Ett ögonblick därefter var Blixtens revade klyvare tillsatt, och båten knogade och kämpade sig fram med den yttersta ansträngning. Det gick långsamt och var mödosamt och farligt att klara kusten i lä, och Joe förvånade sig många gånger över, att en så liten

båt kunde en enda minut stå emot detta elementens raseri. Men småningom arbetade den sig ut från kusten och de svåra dyningarna där ute på vikens djupare vatten, där de släckte litet på storskotet, och så sökte den skydd bakom Alameda Moles klippvägg några mil därifrån. Här funno de Renen lugnt förankrad, och hit kämpade under de närmaste timmarna den övriga flottiljen sig också fram med undantag av Gasten, som tydligen hade ränt upp på land för att hålla Go-ask-her sällskap.

Fram på eftermiddagen hade stormen lagt sig förvånande plötsligt, och vädret hade blivit nästan sommarlikt.

»Det ser inte lovande ut», sade Frisco Kid om kvällen, sedan Franske Pete rott över i jullen för att hälsa på Nelson.

»Vad är det som inte ser lovande ut?» frågade Joe.

»Vädret. Det mojnade av för hastigt. Det fick inte rasa ut, och det slutar inte förrän det har fått rasa ut. Det kan blåsa upp och bli svårt i vilket ögonblick som helst, så vidt jag förstår.»

»Vart ska vi styra kurs härifrån?» frågade Joe. »Tillbaka till ostronbankarna?»

Frisco Kid skakade på huvudet. »Jag kan inte säga vad Franske Pete ämnar ta sig till. Han har blivit lurad på järnet och lurad på ostronen, och han är så arg, att han kan ta sig för vilka galenskaper som helst. Det skulle inte förvåna mig, om han gav sig av med Nelson till Redwood City, där det där märkliga finns, som jag talade om. Det är någonstans där borta.»

»Jag vill inte ha något med den saken att göra»,
förklarade Joe bestämt.

»Naturligtvis inte», svarade Frisco Kid. »Och som
Nelson och hans två karlar och Franske Pete ju ä'
fyra stycken, tror jag inte heller att du behövs.»

XVI.

FRISCO KIDS SYSKRIN.

Sedan samtalet dött bort, lågo de båda pojkarna i en timme kvar på kajuttaket. Utan att säga ett ord gick Frisco Kid sedan ner och tände ljus. Joe hörde honom stöka omkring, och en stund därefter hörde han sitt eget namn ropas med dämpad röst. Då han kom ner i kajutan, fick han se Frisco Kid sitta på kanten av sin koj med ett sjömansskrin i knät, och i handen höll han ett ordentligt hopvikt blad ur en tidskrift.

»Ser hon ut så här?» frågade han och vecklade ut det, så att Joe skulle få se.

Det var en halvsidesillustration föreställande två flickor och en gosse sittande tillsammans i en gammaldags rymlig vindskammare och inbegripna i något slags överläggning. Flickan som talade såg rätt ut mot åskådaren, medan de båda andra vände ryggen till.

»Vem?» frågade Joe och såg förvånad på Frisco Kid.

»Din . . . din syster . . . Bessie.»

Orden tycktes komma över hans läppar med svårighet, och han talade nästan med blyg vördnad, som om det gällde något utsägligt heligt.

Joe kände sig ett ögonblick helt förbryllad. Han

kunde inte finna något samband mellan de där båda flickorna, och för resten voro flickor alldeles för en-faldiga varelser för att man skulle slösa bort någon tid på dem. Han rodnade verkligen, tänkte han, då han såg den matta glöden på den andres kinder. Han kände en omotståndlig skrattlust, men försökte bekämpa den.

»Nej, nej, skratta inte!» utropade Frisco Kid, i det han ryckte papperet till sig och lade ner det i syskrinet igen med darrande händer. Sedan fortfor han långsammare: »Jag tänkte . . . jag . . . jag tänkte nästan att du skulle förstå mig och . . . och . . .»

Hans läppar skälvde, och hans ögon glänste av en ovanlig fuktighet, då han hastigt vände sig bort.

I nästa ögonblick satt Joe bredvid honom på britsen och lade sin arm omkring hans liv. Driven av en instinktlik impuls hade han gjort detta, innan han tänkt sig för. För en vecka sedan skulle han aldrig ha kunnat tänka sig i en så löjlig situation — med armen omkring en pojkes liv; men nu föreföll det honom som den naturligaste sak i världen. Han förstod icke varför, men han visste, att detta var av den största betydelse för hans kamrat.

»Gå på och berätta», sade han ivrigt. »Jag skall nog förstå.»

»Nej, det skall du inte, det kan du inte.»

»Jo visst. Gå på bara.»

Frisco Kid andades tungt och skakade på huvudet. »Jag tror inte att jag skulle kunna det i alla fall. Det är bara saker och ting som jag känner, och jag vet inte hur jag skall uttrycka dem i ord.» Joe klappade honom lugnande på axeln, och han fortfor: »Jo, det

är på det här sättet. Ser du, jag känner inte mycket till landbacken och människor och så'nt där, och jag har aldrig haft bröder eller systrar eller kamrater. Jag har aldrig förstått det själv, men jag var så ensam . . . jag saknade dem i någon vrå här inne.» Han lade handen på sitt bröst. »Har du någonsin känt dig riktigt hungrig? Det var just på det sättet jag brukade känna det, bara en annan sorts hunger, och jag visste inte vad det var. Men en dag — å, för längesedan — fick jag tag i en tidskrift och fick se en tavla, den där tavlan med de båda flickorna och gossen, som talade med varandra. Jag tyckte det skulle vara skönt att ha det som de, och jag började undra vad de sade och gjorde, men så stod det alldeles plötsligt klart för mig och jag förstod, att felet med mig var att jag var så ensam.

Men mer än något annat började jag undra på flickan, som ser på en rätt ut från tavlan. Jag tänkte på henne alltjämt, och så småningom blev hon levande för mig. Ser du, det var bara inbillning, och det visste jag hela tiden . . . men ibland visste jag det inte. Så ofta jag tänkte på karlarna och arbetet och det mödosamma livet, visste jag att det var inbillning, men då jag tänkte på henne, var det inte längre inbillning. Jag vet inte, jag kan inte förklara det.»

Joe kom ihåg alla sina egna äventyr till lands och sjöss, som han upplevat i inbillningen, och han nickade. Så mycket förstod han åtminstone.

»Naturligtvis var det bara dumheter, men att ha en så'n där flicka till kamrat eller vän föreföll mig mera likt himlen än något annat jag känner till. Som sagt, det är längesedan, och jag var bara en liten grabb,

— det var då Röde Nelson gav mig mitt namn, och jag har aldrig hetat något annat än Frisco-grabben alltsedan dess. Men flickan på tavlan... jag tog alltid fram henne att titta på, och när jag inte hade varit som jag skulle, blygdes jag för att se på henne. Sedan, då jag blev äldre, började jag se på henne på annat sätt. Jag tänkte: Antag, Kid, att du en dag träffade på en sådan flicka, vad skulle hon tänka om dig? Skulle hon kunna tycka om dig? Skulle hon kunna vara din vän det allra minsta grand? — Och så föresatte jag mig att bli bättre, att försöka göra något med mig, så att hon eller någon av hennes gelikar inte skulle behöva skämmas för att vara bekant med mig.

Det var därför jag lärde mig läsa. Det var därför jag rymde. Nicky Perrata, en grekisk pojke, lärde mig bokstäverna, och det var först när jag lärt mig läsa som jag kom under fund med att det var något verkligt orätt i att föra detta sjörövarliv. Jag hade varit van vid det så långt jag kunde minnas, och nästan alla jag kände försörjde sig på det sättet. Men då jag kom under fund med det, rymde jag och ämnade sluta upp med det för alltid. Det där skall jag berätta för dig en annan gång och hur jag kom tillbaka hit igen.

Naturligtvis tyckte jag att hon var en verklig flicka, då jag var liten, och även nu förefaller hon mig ibland som en sådan, så mycket har jag tänkt på henne. Men medan jag nu talar med dig, blir allt klart och hon står för mig som sinnebilden av ett bättre, renare liv än detta, ett som jag skulle vilja leva; och om jag kunde leva det, ja, då skulle jag lära känna sådana flickor och deras anhöriga — sådana som du, menar jag. Därför

tänkte jag på din syster och dig, och därför . . . ja, jag vet inte, det var väl bara en undran. Men jag förmodar du känner en hel hop sådana flickor?»

Joe nickade.

»Berätta mig då om dem — någonting, vad som helst», tillade han, då han lade märke till det tveksamma uttrycket i den andres ögon.

»Ja, det är lätt», började Joe käckt. Till en viss grad förstod han gossens hunger, och det föreföll ganska lätt att åtminstone till en del stilla den. »Att börja med, ä' de som . . . hm . . . ja, de ä' som flickor bruka vara, precis så.» Han avbröt sig med en bedrövlig känsla av att ha misslyckats.

Frisco Kid väntade tåligt med ett uttryck av spänd väntan i sitt ansikte.

Joe ansträngde sig tappert för att uppbjuda alla sina krafter. I rask följd framträdde för hans inre syn de flickor han varit kamrat med i skolan — systrarna till de pojkar han kände och hans systers väninnor: magra flickor och knubbiga flickor, långa flickor och kortväxta flickor, blåögda och brunögda, lockiga, svarthåriga, guldhåriga, med ett ord, en rad av alla möjliga slags flickor. Men om det gällt aldrig det, skulle han inte ha kunnat säga något om dem. Han hade aldrig varit någon »flickpojke», och hur kunde någon begära, att han skulle veta något om dem? »Alla flickor ä' likadana», sade han till sist i förtvivlan. »De ä' precis som dem du känner, Kid — det är säkert.»

»Men jag känner inga.»

Joe visslade. »Har du aldrig gjort det heller?»

»Jo, en. Carlotta Gisparidi. Men hon kunde inte tala engelska, och jag kunde inte tala hennes dago-

rotvälska, och så dog hon. Nåja . . . fast jag aldrig har känt några, tycks jag känna till lika mycket om dem som du.»

»Och jag antar, att jag känner bättre till alla slags äventyr i hela världen än du», svarade Joe.

Båda pojkarna skrattade. Men ett ögonblick därefter försjönk Joe i djupa tankar. Det hade helt hastigt gått upp för honom, att han inte varit så tack-sam han borde för det goda i livet han ägde. Redan förut hade hemmet och föräldrarna fått en större betydelse för honom, men nu fann han också, att han satte högre personligt värde på sin syster och sina kamrater och vänner. Han hade aldrig uppskattat dem riktigt, tänkte han, men hädanefter skulle det bli annorlunda.

Franske Pete ropade på dem och gjorde slut på samtalet, ty de måste nu springa upp på däck.

XVII.

FRISCO KID BERÄTTAR SIN HISTORIA.

»Hissa storseglet och upp med ankaret!» ropade fransmannen. »Och sedan sacka mot Renen! Inga lanternor!»

»Seså, gör loss beslagsejsingarna, fort!» kommanderade Frisco Kid. »Bemanna pikfallet . . . den där ändan . . . gör loss den från nageln. Och börja inte hissa före mig. Så där ja, gör fast! Vi ska sträcka det sedan. Spring akterut och skota till litet. Upp med rodret!»

Då storseglet plötsligt började driva fram kuttern, ryckte Blixten i ankaret som en otålig häst, tills det dyiga järnet flög upp från botten och båten blev fri.

»Fira på skotet! Kom för ut och hjälp till med kättingen! Hjälp mig med klyvarn!» Frisco Kid, gossen, som svärmade för flickor i illustrerade tidningar, hade försvunnit, och Frisco Kid, sjömannen, stod stark och befallande på däck. Han sprang akterut och lät båten gå över stag, medan Joe lät klyvaren flyga upp i luften och sedan hastigt gick bort till kamraten. I det samma gled Renen förbi dem i lä i halvmörkret som en jättstor läderlapp.

»Å, de pojkar, de hålla på den hela natt!» hörde de

Franske Pete utropa, och sedan sade Röde Nelsons basröst: »Var lugn du, fransos. Jag har lärt Kid segla, och jag har ännu aldrig behövt skämmas för honom.»

Renen var den snabbaste båten, men genom att dämpa seglen ställde de så till, att pojkarna ej förlorade dem ur sikte. Brisen kom stadigt in från väster och tycktes snart vilja ta till. Stjärnorna doldes av drivande moln, som antydde större vindstyrka i de övre luftlagren. Frisco Kid såg forskande upp till himlen.

»Vi få en bra och styv bris före morgonen», sade han, »alldeles som jag sa'.»

Några timmar senare styrde båda kuttrarna in mot San Mateo-kusten och fällde ankar en kabellängd från land. En liten hamnarm sköt ut i havet. Dess yttersta ända var öde och tom, men ett stycke bort urskilde de en liten jakt, som låg förtöjd vid en boj.

Enligt deras vana gjorde de allting redo för ett hastigt uppbrott. Ankarna kunde lättas och seglen hissas på ett ögonblick. Båda jullarna kommo ljudlöst roende från Renen. Röde Nelson hade avstått den ene av sina båda karlar till Franske Pete, så att vardera jullen hade dubbel bemanning. Det var just inte något trevligt sällskap tyckte Joe, ty deras ansikten uttryckte ett bistert allvar, som nästan kom honom att rysa. Kaptenen på Blixten spände på sig sitt revolverbälte och lade ett gevär och en bastant dubbel-talja i båten. Sedan bjöd han på vin över lag, och där de stodo i den lilla mörka kajutan, drucko de en skål för expeditionens framgång. Röde Nelson var också beväpnad, och hans karlar hade den vanliga sjömans-

slidkniven vid sidan. De rörde sig mycket långsamt och aktade sig för att göra något buller, då de stego i båtarna. Franske Pete dröjde till sist för att förmana pojkarna att hålla sig stilla ombord och inte försöka sig på några skälmstycken.

»Nu hade tillfället varit lägligt för dig, Joe, om de inte hade tagit jullen», viskade Frisco Kid, då båtarna hade försvunnit i skymningen inåt land.

»Nå, än Blixten då?» lydde det oväntade svaret. »Vi kunde ju sätta till seglen och ge oss av i ett nafs.»

Frisco Kid tvekade. Känslan av kamratskap var stark hos honom, och att överge en kamrat i nödens stund kunde ej annat än förefalla honom motbjudande.

»Jag tycker inte det skulle vara riktigt honett att lämna dem i sticket i land», sade han. »Naturligtvis», tillade han hastigt, »vet jag, att alltsammans är orätt, men du kommer väl ihåg den första kvällen, då du kom springande ute i vattnet för att komma upp i jullen och de där karlarna på stranden stodo och sköto efter dig? Vi lämnade dig inte i sticket, eller hur?»

Joe medgav detta motvilligt, och sedan flög en ny tanke genom hans hjärna. »Men de ä' sjörövare — tjuvar — brottslingar. De bryta mot lagarna, och du och jag ha inte lust att vara lagbrytare. För resten komma de inte att bli lämnade i sticket. De ha ju Renen. Det är ingenting som hindrar dem att ge sig av på den, och de kan inte hinna upp oss i mörkret.»

»Låt gå då.» Ehuru Frisco Kid gått in på det, tyckte han inte riktigt om det, ty det hade ändå en viss bismak av svek.

De smögo sig förut och började hissa storseglet. Ankaret kunde de låta gå ifrån sig, om så fordrades, och

spara den tid som gick åt till att hissa upp det. Men vid första ljudet från fallen mot blocken hördes ett varnande: »Psst!» till dem ur mörkret och ett ljudligt framviskat: »Låt bli det där!»

Då de tittade åt det håll, varifrån dessa ljud kommit, urskilde de ett vitt ansikte som tittade på dem över relingen till den andra kuttern.

»Jaså, det är bara pojken på Renen», sade Frisco Kid. »Kom bara.»

De blevo åter avbrutna vid det första rasslet i blocken.

»Hör nu, grabbar, det är bäst att ni låter fallena vara och det genast, säger jag, annars ska jag ge er, jag!»

Då denna hotelse dramatiskt förstärktes av knäppet från en pistolhane som spändes, lydde Frisco Kid och gick knotande tillbaka till sittrummet. »Å, det blir nog många andra tillfällen», viskade han tröstande till Joe. »Franske Pete var slipad, eller hur? Han trodde, att du skulle försöka rymma, och ställde därför ut en vakt.»

Från land hördes ingenting som angav hur det gick för sjörövarna. Inte en hund skällde, inte ett ljus glimmade. Men det kändes i luften, att man snart skulle komma att slå larm. Nattstämningen hade fått ökad spänning, som om man skulle kunna vänta sig vilka hemska händelser som helst. Det kände pojkarna tydligt, när de kröpo ihop i sittrummet och väntade.

»Du ämnade berätta mig om din rymning», sade Joe slutligen, »och varför du kom tillbaka igen.»

Frisco Kid började genast sin historia och talade med dämpad röst i den andres öra.

»Ser du, när jag hade bestämt mig för att sluta med det här livet, fanns det inte en själ som ville ge mig en handräckning, men jag visste att det enda jag kunde göra var att ge mig i land och skaffa mig något slags arbete, så att jag kunde få läsa. Och så inbillade jag mig, att det skulle gå lättare på landet än i staden, och så smet jag från Röde Nelson. Jag var på Renen den tiden. En natt vid Alamedas ostronbankar smög jag mig i land och lagade att jag kom bort från sjön så fort jag kunde. Nelson fick inte tag i mig. Men det fanns bara portugisiska farmare där i trakten, och ingen av dem hade något arbete åt mig. För resten var det en olämplig årstid — på vintern. Det visar hur mycket jag kände till förhållandena i land.

Jag hade sparat ihop ett par dollars och jag fortsatte att vandra allt längre och längre inåt land. Jag sökte arbete och köpte bröd och ost och så'nt där hos landthandlarna. Du må tro det var kallt att sova ute om nätterna utan filt, och jag var alltid glad när morgonen kom. Men det värsta av allt var det sätt, varpå alla tittade på mig. De voro allesammans misstänksamma och gjorde ingen hemlighet av det, och ibland tussade de sina hundar på mig och befallde mig att packa mig av. Det tycktes inte finnas någon plats för mig på land. Så togo mina pengar slut, och just då jag var alldeles uthungrad, blev jag fast.»

»Fast? Varför det?»

»För ingenting. Förmodligen för att jag levde. Jag kröp in i en höstack för att sova en natt, emedan det var varmare där, och då kom en landtpolis och arresterade mig för lösdriveri. Först trodde de att jag var en förrymd familjepojke och telegraferade mitt

signalement åt alla håll. Jag sade dem, att jag inte hade några släktingar, men de ville inte tro mig på länge. Och sedan, då ingen gjorde anspråk på mig, skickade domaren mig till ett räddningshem för gossar i San Francisco.»

Han tystnade och såg skarpt mot kusten. Karlarna voro fortfarande uppslukade av mörkret och tystnaden. Ingenting rörde sig utom vinden, som började blåsa upp.

»Jag trodde jag kulle dö i det där räddningshemmet. Det var alldeles som att vara i fängelse. Vi voro instängda och bevakade som fångar. Om jag bara kunde ha tyckt om de andra pojkarna, hade det väl ändå gått an. Men de voro till största delen gatpojkar av det värsta slaget, lögnaktiga, lömska och feqa utan en gnista manlighet eller någon föreställning om heder och rättskaffenshet. Det var bara en sak jag tyckte om, och det var böckerna. Å, jag läste en väldig massa, må du tro. Men det kunde inte vara ersättning för allt annat. Jag saknade friheten och solskenet och saltvattnet. Och vad hade jag gjort för att bli inspärrad i fängelse tillsammans med sådant slodder? I stället för att göra något ondt hade jag försökt handla rätt och bättra mig, och det var den lön jag fick för det. Jag var inte tillräckligt gammal, ser du, för att kunna förstå det där.

Ibland tyckte jag mig se solskenet dansa på vattnet och lysa vitt på seglen och Renen komma och gå efter behag, och jag blev så förtvivlad att jag knappt visste vad jag gjorde. Och se'n kom pojkarna med sina nedrigheter, och jag gav mig till att klå upp hela klabbet. Då spärrade vaktarna in mig och straffade mig. Ja,

jag kunde inte stå ut längre. Jag passade på ett lägligt tillfälle och rymde. Det tycktes inte finnas någon plats för mig på land, därför sökte jag upp Franske Pete och gav mig till sjöss igen. Det är hela historien, men jag ämnar göra ett nytt försök, när jag blir litet äldre — tillräckligt gammal för att kunna reda mig utan hjälp.»

»Du skall följa mig i land», sade Joe i bestämd ton och lade sin hand på hans axel. »Det är just vad du skall göra. Vad angår . . .»

Pang! Ett revolverskott hördes från stranden. Pang! Pang! Ännu flera gevär höjde skarpt och snabbt sin stämman. En karlröst skar vildt genom luften och dog bort. Någon började ropa på hjälp. Båda pojkarna hade genast rusat upp och hissat storseglet och gjort allting redo till flykt. Pojken på Renen gjorde likaså. En karl på jakten vaknade och stack ut sitt förskräckta ansikte genom skylightet, men drog det hastigt tillbaka igen vid åsynen av de båda främmande kuttrarna. Väntans spänning var över, nu var det dags att handla.

XVIII.

NYTT ANSVAR FÖR JOE.

Frisco Kid och Joe halade upp ankarkättingen och gjorde sedan en paus. Allt var i ordning för att sätta till klyvaren och ge sig av. De tittade skarpt inåt land. Oväsendet hade upphört, men här och där började ljus tändas. Gnisslet av tackel och tåg trängde till deras öron, och de hörde Röde Nelson ropa: »Fira!» och »Loss!»

Franske Pete glömde att olja dem», anmärkte Frisco Kid med tanke på taljorna.

»De göra sig ingen brådska, eller va'?» ropade pojken på Renen över till dem, där han satt på kajuttaket och torkade svetten ur ansiktet efter ansträngningen att hissa storseglet ensam.

»De reda sig nog», svarade Frisco Kid. »Är allt i ordning?»

»Ja, här är allt klart.»

»Hör ni», ropade karlen på jakten genom skylightet ty han vågade inte titta ut, »det är bäst att ni ger er i väg.»

»Och det är bäst att ni håller er under däck och tiger», blev svaret. »Vi sköta oss själva. Gör ni så med.»

»Om jag bara vore härifrån, skulle jag ge er, jag!» hotade han.

»Tur för er, att ni inte är det», svarade pojken på Renen, och sedan teg han.

»Här komma de!» sade Frisco Kid plötsligt till Joe.

De båda jullarna sköto fram ur mörkret och lade sig långsides. Det pågick något slags träta, det hördes på Franske Petes röst.

»Nej, nej», ropade han, »för det ombord på Blixt. Ren segla för fort och fara bort, å så fort, och jag aldrig mera se det. Upp med det på Blixt. Vad säger du?»

»Må ske då», sade Röde Nelson. »Vi få väl dela sedan. Men raska på bara. Ut med er, pojkar, och hyva på! Min arm är bruten.»

Karlarna gjorde sig redo, ändar kastades ombord och alle man med undantag av Joe grepo sig an. Rop av människor, plaskandet av åror och gnisslet av tackel och tåg antydde att folket i land beredde sig att förfölja.

»Så där ja!» kommenderade Röde Nelson. »Alla på en gång! Tappa't inte, annars krossar ni jullen. Nu går det. Å, hugg i! Om igen! Om igen! Ta i där, någon av er, och lägg manken till!»

Ehuru arbetet endast var utfört till hälften, voro de utmattade av ansträngningen och ropade ivrigt på de andra. Joe tittade över relingen för att se efter, vad det var för ett tungt föremål, och varsnade de obestämmda konturerna av ett litet kassaskåp.

»Nu alla på en gång!» började Röde Nelson omigen. »Låt det inte stanna! Hala på! En gång till! En gång till! Över relingen med det!»

Flämtande, med spända muskler och arbetande bröst fingo de det tunga föremålet över sidan och upp på relingen och läto det hasa ner i sittrummet. Kajutdörrarna slogos upp, och det sköts in, tum för tum, tills det låg på kajutgolvet ordentligt inpassat mot ändan av centerbordslådan. Röde Nelson hade följt med ombord för att övervaka det hela. Hans vänstra arm hängde hjälplös vid sidan, och från fingertopparna droppade blodet med enformig regelmässighet. Men han tycktes ej fråga efter det lika litet som efter dånet av den människostorm han framkallat i land och som, att döma av larmet, nu hotade att bryta lös över dem.

»Styr kurs på Golden Gate», sade han till Franske Pete, i det han vände sig om för att gå. »Jag skall försöka hålla ihop med er, men om vi bli åtskilda i mörkret, träffas vi på morgonen utanför Farallonerna.» Han sprang i jullen efter karlarna och ropade muntert, vinkande med sin oskadade arm: »Och sedan bär det i väg till Mexico, gossar — till Mexico och sommarvädret!»

Just som Blixten med lättat ankare föll av för klyvaren och for i väg, dök ett mörkt segel upp akterut och snuddade nästan vid jullen, som släpade efter. Det främmande fartygets sittrum var fullt med karlar, som skreko ursinnigt vid åsynen av sjörövarna. Joe hade nästan lust att springa förut och skära av fallen, så att Blixten skulle bli fast. Som han sagt till Franske Pete dagen förut, hade han inte gjort något som han behövde skämmas för och var inte rädd att bli ställd inför rätta. Men tanken på Frisco Kid höll honom tillbaka. Han ville ta honom med sig i land, men då ville han inte att han skulle komma i fängelse.

Så att även han började bli livligt intresserad av att Blixten skulle komma undan.

Den förföljande kuttern gick hastigt upp i lovart för att mota dem och törnade i mörkret på jakten, som låg förankrad. Karlen ombord på den trodde att hans sista stund var kommen, rusade upp på däck, uppgav ett vildt tjut och kastade sig överbord. I förvirringen vid sammanstötningen och medan man försökte rädda honom, gledo Franske Pete och pojarna bort i mörkret.

Renen hade redan försvunnit, och då Joe och Frisco Kid hade fått alla grejor i ordning, voro de ute på öppet vatten. Vinden friskade i allt mer och mer, och Blixten sköt stark fart i jämförelsevis smult vatten. Innan en timme gått, hade de ljusen vid Hunters Point om styrbord. Frisco Kid gick ner för att koka kaffe, men Joe stannade på däck och iakttog hur ljusen i San Franciscos södra stadsdelar lyste allt klarare. Han funderade över deras destinationsort: Mexico! De skulle gå ut till havs i en så bräcklig farkost! Omöjligt! Åtminstone föreföll det honom så, ty han hade alltid tänkt sig, att oceanfärder måste försiggå på ångare eller fullriggade skepp. Han började nästan ångra att han inte hade skurit av fallen och längtade efter att få göra Franske Pete tusen frågor, men just som han hade den första av dem på tungan, befallde denne honom att gå ner och dricka kaffe och sedan gå till kojs. Han följdes snart av Frisco Kid, medan Franske Pete stannade ensam kvar för att styra utför havsbukten och sedan ut till sjöss. Två gånger hörde han vattnet forsa om en förbifarande fartygsför, och en gång såg han ett segel i lä, som gick för motsatta

halsar och lovade skarpt. Men mörkret var en god hjälp, och han såg ej mera till fartyget.

Strax efter dagningen kallades de båda gossarna upp på däck, sömniga som de voro. Dagen hade inbrutit kall och grå, och vinden hade övergått till halv storm. Joe varseblev med förvåning de vita tälten vid karantänstationen på Angel-Island. San Francisco låg som en rökrand vid den högra horisonten, medan natten, som ännu låg kvar vid världens västra rand, långsamt försvann för deras blickar. Franske Pete höll just på att fullborda ett långt slag in i Raccoon-sundet och iakttog samtidigt noga en jakt, som dansade på vågorna en halv mil akterut.

»De inbilla sig kunna ta fatt Blixt? Ha ha!» Han gick över stag och styrde kurs rakt på Golden Gate.

Den förföljande jakten höll samma kurs. Joe såg på den några ögonblick. Den gick tydligt parallellt med dem och hade mycket starkare fart.

»På det här sättet hinna de upp oss i en handvändning!» utbrast han.

Franske Pete skrattade. »Tro det, du? De ha större fart, men vi ta vind ifrån dem. Vänta, skall du se.»

»De segla fortare», förklarade Frisco Kid, »men vi gå dikt bidevind. Till sist vinna vi ändå på dem, även om de våga gå över grundet, som jag inte tror att de gör. Se dit!»

Förut kunde man se de stora oceanvågorna slungas upp mot himlen och brista sönder i dånande skum. Midt upp i detta syntes en kustångare, som raglande likt en drucken sökte sig in mot hamnen, än visande sin våta köl, än sitt med diverse bråte belamrade

däck, överspolat långt över hjulhusen. Den var stor-
artad, denna strid mellan människorna och elemen-
ten. Om Joe känt någon rädsla, var den nu borta,
och hans näsborrar vidgades och hans ögon blixtrade
inför den annalkande kampen.

Franske Pete sade till om sin oljerock och sydväst,
och även Joe fick låna en dylik reservkostym. Sedan
skickades han och Frisco Kid ner för att surra fast
kassaskåpet. Medan de sysslade härmed, såg Joe
på firmanamnet, som stod på framsidan med gyllene
bokstäver, och läste: »Bronson & Tate.» Å, det
var ju hans far och dennes kompanjon! Det var
deras skåp, deras pengar! Frisco Kid, som höll på
att spika fast den sista klossen på kajutans golv, såg
upp och följde hans förhäxade blick.

»Det var då fräckt, eller hur?» viskade han. »Din
far?»

Joe nickade. Nu förstod han alltsammans. De
hade löpt in i San Andreas, där hans far bearbetade de
stora stenbrotten, och skåpet innehöll sannolikt lö-
nerna för de tusen arbetare eller mera, som han hade i
sin tjänst. »Säg ingenting», varnade han.

Frisco Kid nickade illparigt. »Franske Pete kan
i alla fall inte läsa», mumlade han, »och det är antag-
ligt, att Röde Nelson inte vet vad *du* heter. Men
det är i alla fall väldigt fräckt. De ska bryta upp det
och dela rovet så snart det låter sig göra, så att jag
förstår inte hur du skall kunna hindra den saken.»

»Vänta, så få vi se.»

Joe hade beslutat att göra sitt bästa för att försvara
faderns egendom. I värsta fall skulle den gå förlorad,
och det skulle alldeles säkert ha inträffat, om han inte

varit där. Nu, då han var tillstädes, hade han åtminstone en möjlighet att rädda den genom strid eller få igen den på annat sätt. Hans ansvar blev allt större och större. Endast för några dagar sedan hade han bara haft sig själv att tänka på; sedan hade han på något underligt sätt fått en känsla av ansvar för Frisco Kids framtida väl; på ett ännu underligare sätt hade han blivit medveten om att han ägde skyldigheter mot sin egen ställning i livet, mot sin syster, sina kamrater och vänner, och nu, genom en högst oväntad kedja av omständigheter, blev det hans oavvisliga plikt att göra något för sin far. Det var ett krav på hans innersta krafter, och han ryggade ej tillbaka därför. Om än framtiden var oviss, tvivlade han ej på sig själv, och själva denna stämning, detta självförtroende, gav honom liksom genom ädel trolldom ökad beslutsamhet. Han hade ett dunkelt medvetande av detta, och han fick en aning om den sanningen, att förtroende föder förtroende och att kraft skapar kraft.

XIX.

POJKARNA UPPGÖRA EN PLAN TILL FLYKT.

»Nu hon taga grundet!» ropade Franske Pete.

Båda pojkarna rusade in i sittrummet. De voro vid randen av grundet och dess bränningar. En väldig fyrtio fots våg reste sitt skumkrönta huvud långt över dem, stal ifrån dem vinden för ögonblicket och hotade att krossa den lilla farkosten som ett äggskal. Joe höll andan. Det var det avgörande ögonblicket. Franske Pete lovade rätt in i vågen, och Blixten gled uppför branten, balanserade ett ögonblick på det svindlande krönet och sjönk ner i den gapande vågdalen på andra sidan. De föllo av för att fylla stor-seglet, lovade sedan in mellan de långa vågorna och arbetade sig fram över den farliga passagen. En gång träffades de av en skummande störtsjö och voro nära att bli söndersmulade, men så hoppade och dansade kuttern åter framåt lätt och muntert som en kork.

Joe tyckte, att han blivit lyft ut ur sig själv — ut ur världen. Å, detta var liv! Detta var handling! Det här kunde inte vara den gamla vardagliga värld han hittills hade levat i! Sjomännen, som stodo i grupper på ångarens våta däck, viftade med sina syd-

väster, och på bryggan gav även kaptenen uttryck åt sin beundran för den modiga lilla kuttern.

»Ah, där se ni! Där se ni!» Franske Pete pekade akteröver.

Jakten hade ej vågat försöket och for nu fram och tillbaka utmed den inre sidan av grundet. Förföljelsen var slut. En lotsbåt, som sökte skydd för den kommande stormen, flög förbi dem som en skrämmd fågel, och då den passerade ångaren, såg det ut som om denna stått stilla.

En halvtimme därefter ilade Blixten förbi den sista rykande brottsjön och gungade nu upp och ned på Stilla havets långa dyningar. Vinden hade ökat sin hastighet, så att det blev nödvändigt att reva klyvaren och storseglet. Sedan sträckte de fullt ut för styrbords halsar mot Farallonerna, som lågo på trettio mils avstånd. Då de lagat och ätit frukosten, hunno de upp Renen, som lagt bi och låg och drev ut från land, åt sydväst. Ratten var fastsurrad, och det fanns inte en själ på däck.

Franske Pete klagade bittert över en sådan våghalsighet. »Det vara Röde Nelsons enda fel. Han icke tänka sig för. Han vara rädd för ingenting. Endera dag han dö, ja micket fort. Jag veta det.»

Tre gånger gingo de förbi Renen på lovarts sida och ropade i korus, innan någon kom upp på däck. Sedan hissade man genast segel, och de båda nötskallen styrde tillsammans kurs utåt Stilla havets ändlösa vidder. Det var nödvändigt, efter vad Frisco Kid meddelade Joe, att komma ut på rum sjö, innan stormen kastade sig över dem med hela sitt raseri. Annars skulle de drivas in mot Californiakusten i lä. Pro-

viant och vatten, sade han, skulle de kunna få genom att segla mot land, när det blev vackert väder igen. Han lyckönskade Joe till att han inte var sjösjuk, en omständighet, som även inbragte honom lovord från Franske Pete och gjorde denne vänligare stämd mot sin uppstudsige unge matros.

»Jag skall säga dig vad vi ska göra», viskade Frisco Kid, medan han lagade till middagen. »I kväll ska vi hala ner Franske Pete . . .»

»Hala ner Franske Pete?»

»Ja, och binda honom ordentligt, så snart det blir mörkt; se'n ska vi sätta ut lanternorna och styra mot land och söka hamn var som helst och försöka göra oss av med Röde Nelson.»

»Ja», sade Joe fundersamt, »det vore nog bra, om jag kunde göra det ensam. Men att be dig hjälpa mig, det vore ju förräderi mot Franske Pete.»

»Det är just dit jag vill komma. Jag skall hjälpa dig, om du vill lova mig något. Franske Pete tog mig ombord, då jag rymde från räddningshemmet och svälte och inte hade någon att vända mig till, och jag kan inte skicka honom i fängelse till lön för det. Det vore inte rätt. Din far skulle nog inte vilja, att du bröt ditt ord, eller hur?»

»Nej, naturligtvis inte.» Joe visste hur heligt ett hedersord var för hans far.

»Därför måste du lova mig — och din far måste se till att det löftet hålles — att ingen anklagelse väckes mot Franske Pete.»

»Mycket rätt. Men hur skall det gå med dig själv? Du kan ju inte gärna tänka dig att följa med honom ut igen på Blixten?»

»Å, oroa dig inte för min skull. Mig är det ingen som saknar. Jag är tillräckligt stark och har tillräckligt reda på mig för att ta hyra som matros. Jag skall ge mig av bort någonstans till andra sidan av världen och börja om från början.»

»Då få vi slå det ur hågen, det är nog av det.»

»Vad är det vi ska slå ur hågen?»

»Att binda Franske Pete och ge oss av.»

»Nej, det är avgjort.»

»Hör på: jag vill inte ha något att göra med det. Hellre far jag till Mexico — om du inte lovar mig en sak.»

»Vad då?»

»Jo, att du låter mig bestämma över dig och litar på mig från det ögonblick vi komma i land. Du känner inte till förhållandena i land, det har du själv sagt. Och jag skall göra upp saken med min far — det vet jag att jag kan — så att du blir bekant med den rätta sortens folk och kan läsa och få uppfostran och bli något annat än matros eller sjörövare. Är det inte så du helst vill ha det?»

Frisco Kid sade ingenting, men det syntes på uttrycket i hans ansikte, att det var just så han ville ha det.

»Och det är inte mer än rätt», fortfor Joe. »Du har stått på min sida, och genom dig få vi kanske tillbaka min fars pengar. Han kommer att ha dig att tacka för det.»

»Så där brukar jag inte bära mig åt. Jag har inga höga tankar om den som gör en tjänst bara för att få betalt för det.»

»Var lugn, du. Hur mycket tror du det skulle

kosta min far att betala detektiver och så'nt där för att få igen kassaskåpet? Lova mig nu bara, och när jag fått allting klart, kan du ju ta tillbaka ditt löfte, om du inte är nöjd. Seså, säg ja nu . . . det är bara rättvist.»

De togo varandra i hand på saken och började göra upp sin anfallsplan för natten.

— — —

Men den tjutande nordvästliga stormen hade något helt annat i beredskap för Blixten och dess besättning. Då de ätit middag, måste de ta in dubbla rev i stor-seglet och klyvaren, och ändå hade orkanen ännu inte nått sin höjdpunkt. Havet var nu en oavbruten rad av vattenberg, förfärliga men ändå storartade att se på från kutterns låga däck. Det var endast då kuttrarna samtidigt slungades upp på vågkammarna som de fingo sikte på varandra. Ibland fick sitt-rummet sin beskärda del av sjöarna eller också spolade de över kajutan, och Joe ställdes vid den lilla pumpen för att hålla ösrummet torrt.

Klockan tre passade Franske Pete på och signale-rade till Renen, att han ämnade dreja bi och sätta ut ett drivankare. Detta bestod av en stor, flat segel-dukssäck, vars mynning hölls öppen av en trekantig träram. Vid denna fastgjordes bogserlinorna, som på en pappersdrake, så att den mest motståndskraftiga sidan var riktad mot vattnet. Kuttern skulle där-igenom komma att ligga med bogen både mot vinden och sjön — det säkraste möjliga läget under en storm. Röde Nelson vinkade till tecken att han förstod och som en uppmaning att gå på.

Franske Pete gick till fören för att själv skjuta

drivankaret överbord och överlämnade åt Frisco Kid att sköta rodret och sticka upp i vinden i rätta ögonblicket. Fransmannen balanserade på det hala fördacket och väntade på ett tillfälle. Men i detsamma lyftes Blixten upp på en ovanligt hög våg, och just som de klarade vågtoppen fick den en väldig klatsch av stormen i samma ögonblick som den sökte komma på rätt köl igen. Alltså kunde den ej göra det ringaste för att minska detta plötsliga tryck mot seglen och tacklingen.

Man kände en häftig knyck åtföljd av ett brak. Stålriggen tog med sig taljrepen, masten, klyvaren, storseglet, blocken, stagen, drivankaret, Franske Pete — allting — överbord. Nästan genom ett underverk lyckades kaptenen få tag i ett vaterstag och få upp ena handen över bogsprötet. Pojkarna sprungo för ut för att dra upp honom, och Röde Nelson, som varsnat olyckan, lade upp rodret och ilade till undsättning.

XX.

FARLIGA TIMMAR.

Franske Pete var oskadad efter fallet överbord med Blixtens mast, men drivankaret, som hade följt med, hade inte sluppit undan så lätt. Gaffeln på storseglet hade ränt igenom det, och det kunde ej längre göra tjänst. Spillrorna, som slog emot båtens sida, drogo kuttern på sned mot sjöarna — ett läge som inte var så farligt det kunnat vara, men inte heller tryggt.

»Farväl, gamla Blixt. Du aldrig mera ta bort vind. Aldrig mera törna emot fina herrars lustjakt.»

Så klagade skepparen, där han stod i sittrummet och med tårade ögon blickade ut över förödelsen. Till och med Joe, som hade en sådan motvilja för honom, tyckte synd om honom i detta ögonblick. En häftigare vindstöt grep tag i en vågs taggiga kam och slungade den över den hjälplösa farkosten.

»Kan vi inte rädda henne?» sade Joe.

Frisco Kid skakade på huvudet.

»Inte kassaskåpet heller?»

»Omöjligt», svarade han. »Inte för allt guld i Förenta staterna skulle vi kunna lägga till långsides en annan båt. Som det nu är, få vi minsann knogigt med att rädda oss själva.»

En ny sjö spolade över dem, och jullen, som för längesedan blivit full med vatten, slogs i stycken mot akterstäv. Nu lyftes Renen högt över dem på ett berg av vatten. Joe ertappade sig med att halvt rygga tillbaka, ty det såg ut, som om den skulle ramla rätt ner på dem. Men i nästa ögonblick sjönk den ner i det gapande svalget, och de sågo den djupt under sig. Det var en egendomlig tavla, som Joe aldrig skulle glömma. Renen vältrade av och an i det snö-vita skummet, vågorna spolade över dess relingar och vattnet strömmade över däck. Luften var full av yrande skum, som gjorde att alltsammans tycktes insvept i en fantastisk dimma. En av karlarna höll sig fast vid det farliga akterdäcket och försökte göra loss jullen, som gick i marvatten. Pojken höll sig krampaktigt fast och sträckte sig långt ut över sittrummet räcke för att lämna honom en kniv. Den andre besättningskarlen stod vid rodret, som han lade om med brådslande händer för att tvinga kuttern att falla. Bredvid honom stod Röde Nelson med sin skadade arm i band, utan sydväst och med sitt röda hår i våta, rufsiga testar fastklibbat vid ansiktet. Hela hans hållning vittnade om okuvligt mod och kraft. Det var som om en dämonisk makt tagit herraväldet över honom. Joe betraktade honom slagen av skräck, och då han nu förstod mannens oerhörda naturgåvor, gjorde det honom ondt att dessa slösats på ett så ovärdigt föremål. En tjuv och en rövare! Som i en blixtnöje såg Joe en skynt av sanningen, fattade hemligheten med framgång och misslyckande. Livet drog undan sin förlåt för att han skulle läsa och förstå. Av sådan

materia som Röde Nelson danades hjältar, men de ägde vad han saknade — förmågan att välja, själens jämvikt och lugn, andens nyktra självbehärskning, med ett ord, just det som hans far så ofta »predikat» för honom.

Det var de tankar, som trängde sig på Joe i en sekund. Sedan slungades Renen mot skyn och jagades förbi deras bog i lä om dem på en väldig böljas rygg.

»Den vilde man! Den vilde man!» skrek Franske Pete, där han häpen stod och såg på detta. »Han tror han kunna låta seglet gå över! Han kommer att dö. Vi alla dö! Han måste ju snurra rundt. Å, den galning!»

Men tiden var dyrbar, och Röde Nelson vågade kuppen. I rätta ögonblicket gipade han storseglet och skotade upp i vinden.

»Nu kommer hon! Håll dig i ordning att hoppa ombord!» skrek Frisco Kid till Joe.

Renen flög förbi deras akter, krängde över, tills kajutfönstren lågo under vatten, och kom så nära att det såg ut som om den skulle borra dem i sank. Men en sjö skilde de båda fartygen åt. Då Röde Nelson såg, att manövern misslyckats, beredde han sig genast till en ny. Han lade upp rodret, Renen svängde om, och dess överhängande storsegelbom kom närmare Blixten. Franske Pete stod närmast, och det gynnsamma tillfället kunde ej räcka längre än en sekund. Han hoppade som en katt och fattade tag med bägge händerna i seglets underlik. Sedan fortsatte Renen sin väg och doppade honom i havet för varje krängning. Men han höll sig fast, arbetade sig allt närmare båten för varje gång han kom upp och ramlade slut-

ligen ner i sittrummet just som Röde Nelson beredde sig att upprepa manövern.

»Nu är det din tur», sade Frisco Kid.

»Nej, din», svarade Joe.

»Jag är mera van på sjön», envisades Frisco Kid.

»Och jag kan simma lika bra som du», invände den andre.

Det skulle ha varit svårt att förutsäga utgången av dispyten, men händelsernas snabba utveckling gjorde alla överenskommelser överflödiga. Renen hade gipat och rusade tillbaka med så halsbrytande fart och krängde så skarpt, att det såg ut som om den måste kapsejsa. Det var en ståtlig syn. Just nu rasade stormen som värst, den dånande vinden pressade de taggiga vågkammarna, så att de kokade av raseri. Renen försvann bakom en väldig våg. Den rullade vidare, men i nästa ögonblick sågo de häpna pojkar endast det upprörda havet, där kuttern nyss hade befunnit sig. Tveksamma tittade de efter en gång till. Där fanns ingen Ren. De voro ensamma på oceanens sargade yta!

»Gud vare deras själar nådig!» sade Frisco Kid högtidligt.

Joe var alltför förfärad över den plötsliga katastrofen för att kunna få fram ett ljud.

»Där gick hon rakt till botten med ballast och allt», sade Frisco Kid flämtande. Sedan tänkte han på deras egen nöd och sade: »Nu måste vi reda oss själva. Stormen bröt nacken av sig i det där taget, men sjön kommer att gå ännu högre, då vinden lägger sig. Tag i med ena handen och håll dig fast med den andra. Vi måste få henne klar.»

Med knivar i händerna kröpo de tillsammans för ut, där vrakspillrorna lågo och stötte och gjorde kuttern stor skada. Frisco Kid tog ledningen vid detta kin-kiga arbete, och Joe lydde order som en gammal erfa-ren sjöman. Var eller varannan minut överspolades bogen av sjön, och de slungades hit och dit som ett par fjäderbollar. Först fastgjordes större delen av vrakgodset vid betingsknektarna i fören; anfådda och flämtande, oftare under vattnet än över det, skuro och karvade de i virrvarret av fall, skot, stag och tåg. Sittrummet tog hastigt in vatten, och det gällde nu om de skulle hinna utföra sitt arbete eller gå till botten. Till sist var emellertid allting klart utom riggen i lä. Frisco Kid kapade sladdarna. Stormen gjorde resten. Blixten drev hastigt i lä om vrakgodset, tills den sträckte trossen, som var fastgjord vid betingarna i fören, ställde båten på rätt köl igen och den låg rätt emot vind och sjö.

De båda pojkarna gjorde endast ett uppehåll för att hurra för det lyckade resultatet och sprungo sedan akterut, där sittrummet var till hälften fyllt med vatten och kajutans grejor lågo och flöto. Med ett par pytsar, som de hämtade från akterkistorna, började de ösa vattnet. Det var ett ytterst besvärligt arbete, ty innehållet i pytsarna slungades ofta tillbaka över dem, men de höllo ut, och då natten var inne, kunde Blixten, som gungade muntert vid sitt drivankare, skryta med att pumparna åter gjorde tjänst. Som Frisco Kid sagt, stormen hade brutit nacken av sig, fastän vinden gått över till västlig och fortfarande var hård.

»Om han håller i sig», sade Frisco Kid om vinden,

»driva vi till Californiens kust någon gång i morgon. Vi ha ingenting annat att göra än att vänta.»

De talade ej mycket, ty de kände sig betryckta över förlusten av sina kamrater och utmattade av ansträngningarna; de föredrogo att krypa intill varandra för att hålla sig varma och för sällskaps skull. Det var en ohygglig natt, och de huttrade alltjämt av köld. Det fanns ingenting torrt ombord, maten, filtarna och allt var genomdränkt av saltvatten. Ibland dåsade de till, men dessa mellanstunder voro korta och prävsamma, ty då den ene vaknade, ryckte han till så häftigt att han även väckte den andre.

Slutligen dagades det, och de sågo sig omkring. Vind och sjö hade lagt sig betydligt, och det var inte längre något tvivel om, att Blixten var räddad. Kusten var närmare än de hade väntat, dess klippor reste sig mörka och hotande i den gråa dagern. Men då solen gick upp, kunde de se de gula sandstränderna kantade av vitt vågsvall och där bakom — det föreföll alldeles för lyckligt för att vara sant — en stads tätt gytttrade hus och rykande skorstenar.

»Santa Cruz!» utropade Frisco Kid. »Och ingen möjlighet att förlisa i bränningarna!»

»Då är kassaskåpet räddat?» frågade Joe.

»Räddat! Tror jag, det. Där är inte precis någon skyddad hamn för stora fartyg, men med den här brisen löpa vi rätt in i mynningen av San Lorenzo-floden. Se'n är det som en liten sjö och ett båthus. Vattnet slätt som glas och knappt djupare än att man bottnar. Ser du, jag har varit där en gång förr med Röde Nelson. All right. Vi ä' framme lagom till frukosten.»

Han tog fram en reservtross ur kistorna, gjorde

fast den vid drivankarets lina, gick akterut med denna nya fånglina och gjorde fast den vid betingsknektarna i aktern. Sedan kastade han loss föröver. Blixten svängde rundt och pekade med stäven mot land. Ett par reservåror och lika många genomblötta filter fingo utgöra nödmast och segel. Då allt detta var klart, kastade Joe loss från vrakgodset, som nu sackade akterut, medan Frisco Kid ställde sig vid rodret.

XXI.

JOE OCH HANS FAR.

»Nå?» sade Frisco Kid, sedan han slutat göra fast Blixten i fören och aktern och slog sig ned på den lilla bryggan. »Vad ska vi göra nu, kapten?»

Joe såg förvånad upp. »Vad? Jag . . . vad menar du?»

»Är inte du kapten nu? Ha vi inte kommit i land? Nu är det jag, som är besättningen. Vad befäller kapten?»

Joe fann sig i situationen. »Blås alle man till skaffning . . . ja, det vill säga, vänta litet.»

Han gick ner i kajutan och tog fram pengarna, som han lagt in i sitt paket, då han gick ombord. Sedan stängde han kajutdörren, och de gingo upp i staden för att ta reda på en restaurang. Medan de åto frukost, funderade han ut vad de sedan skulle göra, och då de slutat äta, meddelade han Frisco Kid sin plan.

Till svar på hans fråga sade kassören honom, när morgontåget skulle avgå till San Francisco. Han såg på klockan.

»Då hinner jag med», sade han till Frisco Kid. »Håll kajutdörrarna låsta och låt ingen komma ombord. Här ä' pengar. Ät på restaurangerna. Torka

dina filter och sov i sittrummet. Jag kommer tillbaka i morgon. Släpp inte in någon i kajutan. Adjö!»

Efter en hastig handtryckning skyndade han utför gatan och till stationen. Konduktören såg förvånad på honom, då han märkte hans biljett. Och det var inte underligt, ty det var inte vanligt att hans passagerare reste i sjöstövlar och sydväst. Men det frågade Joe ej efter. Han märkte det inte ens. Han hade köpt en tidning och satt fördjupad i den. Snart fick han syn på en intressant notis:

»*Förmodad sjöolycka*

Bogserbåten Sjödrottningen, förhyrd av Bronson & Tate, har kommit tillbaka från en resultatlös kryssning ut till havs. Inga meddelanden av vikt ha kunnat inhämtas angående de rövare, som så djärt bortfört deras kassaskåp från San Andreas i tisdags kväll. Fyrvaktaren på Farallonerna säger sig ha sett de båda kuttrarna på onsdags morgon ge sig ut från land under den starka stormen. Det antas av sjöfolk att de förlit i stormen med sin orättfångna skatt. Ryktet förkunnar, att kassaskåpet, utom tio tusen dollars i guld, innehöll papper av stor vikt.»

Då Joe läst detta, kände han stor lättnad. Det var tydligt, att ingen hade blivit dödad i San Andreas den där natten, då stölden förövades, annars skulle det nog ha stått något därom i tidningen. Ej heller skulle man, om man vetat något om hans egna förhållanden, ha underlåtit att meddela en så intressant nyhet.

Vid stationen i San Francisco blevo de gapande dagdrivarna förvånade, då de fingo se en pojke, på

iögonfallande sätt klädd i sjöstövlar och sydväst, ropa an en droska och ge sig i väg. Men Joe hade brådtom. Han kände till sin fars tider och var orolig, att han inte skulle träffa honom, innan han gick hem för att äta frukost.

Kontorspojken gjorde en sur min åt honom, då han öppnade dörren och bad att få träffa mr Bronson; ej heller kunde prokuristen känna igen denne ruskige besökare, då han tilltalades av honom.

»Känner ni inte igen mig, mr Willis?»

Mr Willis såg på honom en gång till. »Å, det är ju Joe Bronson! Var i all världen kommer ni ifrån? Stig på. Er far är där inne.»

Mr Bronson upphörde med att diktera för sin stenograf och såg upp. »Är det du? Var har du varit?» sade han.

»Till sjöss», svarade Joe tveksamt, ty han var inte säker på vad slags mottagande han skulle få och tummade nervöst på sin sydväst.

»En kort utflykt då? Hur redde du dig?»

»Åjo, så där.» Han såg glittret i sin fars ögon och förstod att farvattnet var klart. »Inte så illa . . . hm . . . det vill säga, jämförelsevis.»

»Jämförelsevis?»

»Ja, jag menar inte precis så; det kunde möjligen ha varit värre, men inte kunde det ha varit bättre.»

»Det var intressant. Sitt ned.» Sedan vände han sig till stenografen: »Ni kan gå, mr Brown, och . . . hm . . . jag behöver er inte mera i dag.»

Joe kunde nätt och jämnt låta bli att gråta, så vänligt och naturligt hade hans far tagit emot honom och genast givit honom ett intryck av att ingenting

ovanligt hade händt. Det var som om han bara kommit hem från en ferieresa eller som fullväxt hade återvänt från en liten affärstripp.

»Tala ut nu, Joe. Du talade i gåtor nyss, och du har väckt min nyfikenhet på ett högst pinsamt sätt.»

Joe slog sig nu ned och berättade vad som hade händt — allt vad som hade händt — från i måndags kväll till nu. Han omtalade varje liten händelse, varje detalj, och glömde ej heller sina samtal med Frisco Kid eller sina planer för honom. Han var röd i ansiktet, och han rycktes med av sin berättelse, medan mr Bronson var nästan lika ivrig och drev på honom, så snart han saktade farten, men för övrigt teg han.

»Så att du ser», sade Joe till sist, »att det kunde omöjligt ha utfallit bättre.»

»Ja», sade mr Bronson tankfullt, »det är kanske så . . . kanske inte också . . .»

»Det förstår jag inte. Joe erfor en bitter missräkning över faderns villkorliga gillande. Han tyckte, att räddningen av kassaskåpet förtjänade ett kraftigare erkännande.

Att mr Bronson fullkomligt förstod Joes känslor, blev tydligt av vad han nu sade: »Vad kassaskåpet beträffar, så har du all heder av den historien, Joe. Den skall du ha tack för och det grundligt. Mr Tate och jag ha redan givit ut fem hundra dollars på att försöka få igen det. Det var så viktigt, att vi hade utsatt fem tusen dollars' belöning, och senast i morse rådgjorde vi om, huruvida det inte var rådligt att öka beloppet. Men, min gosse» — mr Bronson steg upp och lade ömt handen på sin sons axel — »det finns saker här i världen som ä' ännu viktigare än guld eller

papper som representera vad man kan köpa för guld. Hur är det med *dig själv?* Det är huvudsaken. Vill du sälja ditt livs bästa möjligheter just nu för en miljon dollars?»

Joe skakade på huvudet.

»Som sagt, det är huvudsaken. Hela världens pengar kunna inte köpa ett människoliv, inte heller kunna de köpa igen ett, som har kastats bort, eller göra ett liv fullt och helt och vackert, om det är förkrympt och skevt och fult. Hur är det med dig själv? Vad skall verkan bli på ditt liv av alla dessa underliga äventyr — *ditt liv, Joe?* Ämnar du rycka upp dig i morgon och göra ett nytt försök? Eller i övermorgon? Eller dagen därpå? Förstår du mig? Tror du, Joe, att jag ett enda ögonblick skulle vilja ställa upp det lumpna värdet av ett kassaskåp mot det värdefullaste i min sons liv? Och *kan* jag säga, förr än tiden har utvisat det, huruvida denna din utflykt inte möjligen kunde ha haft ett ännu bättre resultat? En sådan erfarenhet kan lika väl verka ondt som godt. Den ena dollarn är alldeles lik den andra — det finns många sådana här i världen, men ingen Joe är lik min Joe, och ingen annan Joe i världen kan inta hans plats. Inser du inte det, Joe? Förstår du inte det?»

Mr Bronsons röst skälvde litet, och i nästa ögonblick snyftade Joe som om hans hjärta ville brista. Aldrig förr hade han förstått sin far, men han insåg nu vilken sorg han måste ha beredt honom, för att inte tala om hans mor och syster. Men de fyra upprörda dagar han framlevat hade givit honom en klarare blick på världen och människorna, och han hade alltid haft förmågan att kläda sina tankar i ord, därför

talade han om detta och om de lärdomar han inhämtat, de slutsatser han dragit av sina samtal med Frisco Kid, sin samvaro med Franske Pete och den gripande bild han hade kvar i minnet av Renen och Röde Nelson, då de tumlade om i vågdalen nedanför honom. Och mr Bronson hörde på och förstod nu i sin tur.

»Men hur skall det gå med Frisco Kid, pappa?» frågade Joe, då han hade slutat.

»Hm, pojken tycks äga goda anlag, att döma av vad du säger om honom.» Denna gång dolde mr Bronson glimten i sitt öga. »Och jag måste tillstå, att han tycks vara fullkomligt i stånd att reda sig själv.»

»Vad säger du, pappa?» Joe kunde ej tro sina öron.

»Låt oss se till. Han kan för närvarande göra anspråk på hälften av de fem tusen dollars, den andra hälften tillhör dig. Det var ni två, som räddade kassaskåpet från att hamna på Stilla havets botten, och om ni bara hade väntat litet till, hade mr Tate och jag höjt belöningen.»

»Å—!» Joe såg en ljusglimt. »En del av detta är lätt arrangerad. Jag vägrar helt enkelt att ta emot min hälft. Vad den andra hälften beträffar, så är det inte precis vad Frisco Kid önskar. Han vill ha vänner och . . . och . . . fastän du inte sade det, så ä' de värda mycket mer än pengar, och inte heller kan man köpa dem för pengar. Han vill ha vänner och möjlighet att få uppfostran, men inte två tusen fem hundra dollars.»

»Tror du inte det är bäst att han får välja själv?»

»Nej, det är redan klart.»

»Klart?»

»Ja. Han är kapten på sjön, och jag är kapten på land. Så att nu står han under mitt kommando.»

»Du har alltså rätt att föra hans talan vid de här underhandlingarna? Godt. Då skall jag föreslå dig en sak. De två tusen fem hundra dollars skall jag förvalta, och han kan få ut dem när han vill. Se'n ska vi ordna edra inbördes affärer. Han skall få tjänstgöra på prov, låt oss säga ett år, på vårt kontor. Antingen kan du hjälpa honom med hans studier — ty nu litar jag på, att du kommer att sköta dina egna ordentligt — eller också kan han gå i en aftonskola. Om han genomgått detta prov med heder, skall jag sedan bereda honom samma tillfälle till uppfostran som du har haft. Allt beror på honom själv. Och nu, herr advokat, vad säger ni nu om mitt förslag rörande er klient?»

»Att jag genast går in på det.»

Far och son tryckte varandras händer.

»Och vad ämnar du nu göra, Joe?»

»Först skicka ett telegram till Frisco Kid och sedan skynda mig hem.»

»Vänta då ett ögonblick, medan jag ringer på till San Andreas och meddelar mr Tate den goda nyheten, så går jag sedan med dig hem.»

»Mr Willis», sade mr Bronson, då de gingo igenom det yttre kontoret, »kassaskåpet i San Andreas är återfunnet, och vi ska alla ta oss ledigt i dag. Var god och säg till kontoristerna, att de äro fria för i dag. Och hör nu», ropade han tillbaka, då de stego in i hissen, »glöm inte kontorspojken!»

FISKEPATRULLENS
BERÄTTELSE

FISKEPATRULLENS BERÄTTELSE R

AV

JACK LONDON

*ÖVERSÄTTNING AV
ERNST LUNDQUIST*

STOCKHOLM
BOHLIN & Co

STOCKHOLM

1 9 1 7

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

VITA OCH GULA.

San Francisco-viken är så vidsträckt att dess stormar ofta äro mera olycksbringande för oceanångare än själva oceanen i dess våldsamma ögonblick. Vikens vatten innehåller alla slags fisk, varför dess yta plöjes av alla slags fiskarbåtar bemannade med alla slags fiskare. För att skydda fisken mot denna brokiga båtbefolkning ha många kloka lagar stiftats, och det finns en fiskepatrull som tillser att dessa lagar tillämpas. Det finns många spännande ögonblick i fiskepatrullens tillvaro; i dess historia har mer än en fiskevakts död markerat nederlag, och oftare ha döda fiskare vid sina olagliga nät markerat framgång.

Som de vildaste bland fiskarefolket kan man räkna de kinesiska räkfångarna. Räkan har för vana att krypa på botten i stora härskaror, tills den träffar färskvatten, då den vänder om och kravlar tillbaka igen till saltvattnet. Och där ebb och flod verka starkt, sänka kineserna stora håvar till botten med gapande mynningar, genom vilka räkorna krypa in för att sedan ösas i kokkittlarna. Detta skulle inte i och för sig vara så farligt, om inte nätens maskor vore så små att de minsta fiskar, små nykläckta varelser, som inte äro en kvarts tum långa, inte kunna ta sig ut igen. Point Pedros och Point Pablos vackra

stränder, där räkfångarnas byar ligga, förpestas av stanken från myriader ruttnade fiskar, och mot denna skövling har det alltid varit fiskepatrullens skyldighet att inskrida.

Då jag var en sexton års yngling, duktig kutterseglare och hemma överallt i viken, förhyrdes min kutter *Renen* av fiskenämnden, och jag blev tills vidare ordinarie fiskevakt. Efter åtskilligt arbete bland de grekiska fiskarna vid Övre viken och floderna, där knivar blixtrade i stridens början och man endast kunde få karlarna att ge sig fångna genom att sätta dem en revolver för pannan, hälsade vi med förtjusning en expedition till Nedre viken mot de kinesiska räkfångarna.

Vi voro sex i två båtar, och för att undvika miss-tankar gåvo vi oss ut efter mörkrets inbrott och kastade ankar under en utskjutande klippudde som kallades Point Pinole. Då den första ljusningen visade sig i öster, gåvo vi oss i väg igen och sneddade med landbrisens tillhjälp över viken åt Point Pedro till. Morgondimman böljade och släpade på vattnet, så att vi ej kunde se något, men vi sysselsatte oss med att driva kylan ur kroppen med varmt kaffe. Vi måste också ta i tu med det otrevliga arbetet att ösa, ty på något obegripligt sätt hade *Renen* fått en ganska försvarlig läcka. Vi hade hållit på halva natten med att överhala ballasten och undersöka nåtarna, men vi hade ej haft något för vårt besvär. Vattnet sippade fortfarande in, och två av oss måste ge oss ner i sittrummet och ösa ut det igen.

Efter kaffet gingo tre av karlarna över till den andra båten, en laxbåt från Columbia River, och vi tre andra

stannade kvar i Renen. Sedan följdes de båda kuttarna åt, tills solen steg upp över horisonten i öster. Dess glödande strålar skingrade de klibbande dimmorna och där midtför våra ögon låg nu, som en tavla, räkflostilljen spridd i en stor halvmåne med drygt tre sjömil mellan spetsarna och varje jonk förtöjd vid en räkhåvs boj. Men allt var stilla, inte ett tecken till liv.

Vi förstodo situationen. Medan de väntade på att tidvattnet skulle lyfta deras tunga nät från vikens botten, hade alla kineserna kojat. Vi blevo helt upprymda, och vår stridsplan uppgjordes hastigt.

»Låt dina två karlar ta hand om var sin jonk», viskade Le Grant till mig från laxbåten. »Själv skall du haka dig fast vid en tredje. Vi ska göra likaså, och det finns intet skäl i världen, varför vi inte skulle fånga minst sex jonker.»

Vi skildes åt. Jag lät Renen gå över stag, styrde upp i lä om en jonk, skevrade storseglet och gick med sakta fart framåt, gled förbi jonkens akter så långsamt och så nära, att en av fiskevakterna lätt kunde kliva ombord. Sedan föll jag av, fyllde storseglet och styrde kurs på en annan jonk.

Ännu hade inte ett ljud hörts, men på den första jonken som laxbåten tagit fast uppstod nu ett oväsen. Det var gälla österländska skrik, ett pistolskott och ännu mera skrik.

»Nu är det förkylt. De varna de andra», sade George, min andre fiskevakt, där han stod bredvid mig i sittrummet.

Vi voro nu midt inne i flottiljen, och alarmet spred sig med otrolig hastighet. Däcken började myllra

av halvvakna och halvnakna kineser. Varnande och förbittrade tjut flögo över det lugna vattnet, och någonstädes trumpetade man i en snäcka med stor effekt. Till höger om oss såg jag kaptenen på en jonk kapa sin förtöjningslina med en yxa och springa för att hjälpa besättningen hissa det stora, besynnerliga loggertseglet. Men till vänster tittade de första huvudena upp ur en annan jonk, och jag lade bi med Renen så pass länge att George kunde hoppa ombord.

Hela flottiljen var nu i rörelse. Till hjälp för seglen hade de stuckit ut långa åror, och viken plöjdes i alla väderstreck av de flyende jonkerna. Jag var nu ensam i Renen och sökte med feberaktig iver fånga en tredje pris. Den första jonken jag försökte med blev ett komplett fiasko, ty den satte till alla klutar och länsade undan med förvånande fart. Den gick betydligt fortare än Renen, och jag började få aktning för den klumpiga farkosten. Jag insåg det hopplösa i en förföljelse, föll undan, släckte på storskotet och styrde dikt bidevind mot jonkerna i lä, där jag kom över dem oförhappandes.

Den jag valt ut tycktes inte veta vad han skulle ta sig till, men då jag gjorde en stor sväng för att lägga bi försiktigt, tog han plötsligt sina segel fulla och rusade i väg, och de listiga mongolerna höllo skarpt takten med sina åror. Jag lovade plötsligt. Jag höll ner rorkulten med hela min tyngd och skotade an storseglet allt vad jag kunde för att få så stark fart som möjligt. Jonkens båda styrbordsåror bräcktes, och så törnade de båda båtarna ihop med ett brak. Renens bogspröt sträcktes fram som en jättehand och sopade bort jonkens undersätsiga mast och höga segel

Det framkallade ett kvävt tjut av raseri. En lång kines med ett ovanligt obehagligt utseende, koppärrigt ansikte och en gul näsduk svept om huvudet stämde en båtshake mot Renens bog och började skjuta de hoptrasslade båtarna i sär. Jag väntade tills klyvarfallet blivit klart, och just som Renen blev lös och började sacka bakut, hoppade jag ombord på jonken med en lina och gjorde fast. Han med den gula näsduken och det koppärriga ansiktet kom hotande emot mig, men jag stoppade handen i revolverfickan, och han tvekade. Jag var obeväpnad, men kineserna ha lärt sig att vara skuggrädda för amerikanska revolverfickor, och det var det jag litade på för att kunna hålla honom och hans vilda besättning på avstånd.

Jag befalldes honom att fälla jonkens förankare, varpå han svarade: »Icke förstå.» Besättningen svarade på samma sätt, och ehuru jag förtydligade min mening med tecken, ville de inte förstå. Inseende det olämpliga i att diskutera saken gick jag själv för ut, firade ut linan och lät ankaret gå.

»Gå nu ombord, fyra av er», sade jag med hög röst och angav med mina fingrar att fyra av dem skulle gå med mig och den femte stanna kvar i jonken. Gula näsduken tvekade, men jag upprepade ordern ilsket (mycket ilsknare än jag kände mig) och förde på samma gång handen till den bakre byxfickan. Gula näsduken lät åter skrämman sig, och med vresig min tog han tre av sina karlar med sig ombord på Renen. Jag lät genast gå, lät klyvaren vara nere och styrde kurs på Georges jonk. Här var det lättare, ty nu voro vi två och George hade en pistol att

gripa till i värsta fall. Även här blevo fyra kineser, liksom i min jonk, överflyttade till kuttern och en kvarlämnad för att sköta båten.

Vår passagerarelista ökades ytterligare med fyra från den tredje jonken. Nu hade laxbåten samlat in tolv fångar och kom långsides, svårt överlastad. Det värsta var, att som det var en liten båt, voro patrullkarlarna så hopträngda med sina fångar, att de skulle ha haft mycket svårt för att reda sig i en strid.

»Du måste hjälpa oss», sade Le Grant.

Jag mönstrade mina fångar som hade samlats i kajutan och på dess tak. »Jag kan ta tre», svarade jag.

»Säg fyra», föreslog han, »och jag tar Bill med mig». (Bill var den tredje fiskevakten). »Vi ha inte arm-bågsrum här, och blir det slagsmål, så är en vit mot två av dem just lagom proportion.»

Utbytet gjordes, och laxbåten satte till sitt sprisegel och styrde kurs nedåt viken mot San Rafaels sumptrakter. Jag hissade klyvaren och följde efter med Renen. San Rafael, där vi skulle överantvarda vår fångst till myndigheterna, stod i förbindelse med viken genom en lång och slingrande kanal eller gyttjig å, som endast var segelbar under flodtiden. Det var nu stillvatten, och som ebben snart skulle börja måste vi skynda oss, om vi ville slippa vänta en halv dag till nästa flodtid.

Men landbrisen hade börjat dö bort i soluppgången och kom nu endast i allt svagare fläktar. Laxbåten tog till årorna och vi kommo snart långt efter. Några av kineserna stodo i främre delen av sittrummet nära

kajutdörren, och en gång, då jag lutade mig över räcket för att skota an klyvaren litet, kände jag att någon rörde vid min ländficka. Jag låtsade om ingenting men såg med en snedblick att Gula näsduken hade upptäckt att fickan, som han hittills varit så rädd för, var tom.

Till råga på allt hade vi under allt bråket med att äntra jonkarna inte kunnat ösa Renen, och vattnet började stiga över sittrumsgolvet. Räk fångarna pekade på det och sågo frågande på mig.

»Ja», sade jag, »grip er an några stycken, och det genast ändå, och ös. Ni förstår?»

Nej, de förstodo inte, åtminstone skakade de på huvudet för att antyda detta, men de pratade högst förstående sins emellan på sin rotvälska. Jag tog bort tre eller fyra av toftplankorna, hämtade ett par hinkar ur en lår och uppmanade dem med tydliga gester att gripa sig an. Men de skrattade, och några trängde ihop sig inne i kajutan, medan andra klättrade upp på taket.

Deras skratt bådade intet godt. Det hade ett hotande tonfall, en illfundighet som bekräftades av deras mörka blickar. Gula näsduken hade, sedan han upptäckt att min ficka var tom, blivit högst oförsämd i sitt sätt, och han smög sig fram bland de andra fångarna och talade mycket allvarligt med dem.

Jag sväljde min förargelse, steg ner i sittrummet och började ösa. Men knappast hade jag börjat förr än bommen svängde över mitt huvud, storseglet fylldes i en blink och Renen krängde. Dagvinden höll på att blåsa upp. George var en äkta landkrabba, så att jag måste avstå från att ösa och ta till rorkulten.

Vinden låg direkt på från Point Pedro och de höga bergen där bakom och var följaktligen byig och osäker, än spände den ut seglen, än lät den dem slå.

George var nästan den hjälplösaste människa jag någonsin träffat på. Oavsett alla sina andra svagheter var han lungsiktig, och jag visste att om han försökte ösa, kunde han få blodstörtning. Det stigande vattnet sade mig emellertid att något måste göras. Jag befalldes åter räkfångarna att hjälpa till med hinkarna. De skrattade trotsigt, och de som stodo inne i kajutan med vatten upp till fotknölnarna växlade tillrop med dem som stodo på kajuttaket.

»Det är bäst att du tar till pistolen och tvingar dem att ösa», sade jag till George.

Men han skakade på huvudet och visade blott alltför tydligt att han var rädd. Kineserna sågo lika tydligt som jag, i vilken byångest han befann sig, och deras oförskämdhet blev outhärdlig. De som voro inne i kajutan bröto sig in i matskåpen och de där uppe hoppade ner och hjälpte till att kalasa på våra skorpor och konserver.

»Vad kan vi göra åt det?» sade George matt.

Jag skummade av vanmäktig vrede. »Om de få övertaget, är det för sent att göra något åt det. Det bästa du kan göra är att hålla dem i schack just nu.»

Vattnet steg högre och högre, och vindstötarna, förelöparna till en jämn bris, blevo allt starkare och starkare. Fångarna, som nu gjort av med en veckas proviant, togo sig för att mellan vindstötarna skocka sig först på den ena sidan och sedan på den andra, tills Renen guppade som ett musselskal. Gula näsduken närmade sig mig, pekade på sin by på Point-

Pedro-stranden och lät mig förstå, att om jag lät Renen styra kurs dit och sätta dem i land, skulle de i sin tur ösa. Vattnet i kajutan hade nu nått kojerna, och sängkläderna voro genomblöta. Det stod en fot över sittrummetts golv. Jag vägrade emellertid och såg på Georges min att det var en missräkning för honom.

«Om du inte visar dig karl för din hatt, kasta de sig över oss och vräka oss överbord», sade jag till honom. »Det är bäst att du ger mig din revolver, om du vill komma undan med livet.»

»Det säkraste vi kunna göra», sludrade han fegt, »är att sätta dem i land. Jag för min del vill inte bli dränkt för en handfull usla kinesers skull.»

»Och jag för min del ämnar inte ge vika för en handfull usla kineser för att slippa drunkna», svarade jag häftigt.

»Ni kommer att sänka Renen med oss allesammans, om ni får hållas», jämrade han. »Och vad det skall tjäna till kan jag inte alls förstå.»

»Var och en har sin smak», svarade jag.

Han sade ingenting, men jag såg att han darrade ömkligt. Mellan de hotande kineserna och det stigande vattnet var han utom sig av förskräckelse, och mer än för kineserna och vattnet var jag rädd för honom och vad hans rädsla kunde förleda honom att ta sig till. Jag såg honom kasta längtande blickar på den lilla jollen, som vi hade på släp, och därför halade jag jollen långsides nästa gång vinden stillnade. Hans ögon lyste upp av hopp, då jag gjorde detta, men innan han hunnit gissa sig till min avsikt, klöv jag dess tunna botten med en handyxa, och jollen fylldes till relingen.

»Här gäller det att gå till botten eller hålla tillsammans», sade jag. »Om du ger mig din revolver, skall jag ha Renen öst i en handvändning.»

»De äro för många för oss», gnällde han. »Vi kunna inte slåss med dem allesammans.»

Jag vände honom ryggen med ovilja. Laxbåten hade för längesedan försvunnit ur sikte bakom en liten ögrupp som kallades Marin-öarna, så att från det hållet kunde man inte vänta sig någon hjälp. Gula näsduken kom helt förtroligt fram till mig; vattnet i sittrummet plaskade om hans ben. Jag tyckte inte om hans min. Jag kände att det låg onda avsikter bakom det älskvärda leende han försökte anlägga. Jag befalldes honom att dra sig tillbaka och det så skarpt att han lydde.

»Håll dig nu på avstånd», kommenderade jag, »och kom inte närmare!»

»Varför det?» frågade han harmset. »Jag vilja tala-tala micke goda ting.»

»Tala-tala», svarade jag bistert, ty jag visste nu att han hade förstått allt vad George och jag hade sagt. »Vad för tala-tala? Du förstår dig inte på tala-tala.»

Han gjorde en liten grimas. »Jo, jag förstå micke bra. Jag hederli kines.»

»Nåja», svarade jag, »om du förstår dig på att tala, ös då vatten allt vad du orkar. Se'n ska vi tala.»

Han skakade på huvudet och pekade över axeln på sina kamrater. »Omöjligt. Micke stygga kineser, micke micke stygga. Jag tänker . . .»

»Bort med dig!» ropade jag, ty jag hade sett att hans hand försvann under blusen och att hans kropp beredde sig till språng.

Han gick skamflat tillbaka in i kajutan, tydligen för att rådgöra, det hördes på det snatter som nu började. Renen hade tagit in betydligt med vatten och dess rörelser hade blivit helt vaggande. I svår sjö skulle den säkert ha gått till botten, men vinden låg på från land, då den blåste, och på vikens yta syntes knappt en krusning.

»Jag tänker det är bäst vi styr kurs på stranden», sade George hastigt och i en ton som rörde att hans rädsla tvingat honom att besluta sig för att handla.

»Det tycker inte jag», svarade jag kort.

»Jag befaller er det», sade han mörkt.

»Jag har fått order att föra de här fångarna till San Rafael», svarade jag.

Vi hade höjt våra röster, och vår tvist lockade ut kineserna ur kajutan.

»Vill ni styra kurs mot stranden?»

Det var George som sade detta, och jag hade framför mig mynningen av hans revolver — hans revolver som han vågade höja mot mig, men som han var för feg att använda mot fångarna.

Det flög som ett klart sken genom min hjärna. Hela situationen med alla dess följder framstod skarpt för mig — skammen att släppa fångarna, Georges oduglighet och feghet, mötet med Le Grant och de andra patrullkarlarna och den tafatta förklaringen . . . och så den hårda kamp jag utkämpat, segern som ryckts ifrån mig just som jag trott att jag hade den i min hand. Och en snabb sidoblick sade mig, att kineserna trängdes i kajutdörren och flinade triumferande. Det dugde inte.

Jag slog upp med handen och böjde ner huvudet. Den första rörelsen ändrade revolverpipans riktning, och den andra bragte mitt huvud ur vägen för kulan som vinande flög förbi. Min ena hand slöt sig om Georges handled, den andra om revolvern. Gula näsduken och hans följe rusade emot mig. Nu eller aldrig. Jag lade in hela min styrka i en plötslig ansträngning och slungade George emot dem. Sedan drog jag mig lika hastigt tillbaka, ryckte ifrån honom revolvern och knuffade omkull honom. Han föll emot Gula näsdukens knän, denne snavade över honom, och bägge ramlade ner i öshålet där sittrumsgolvet var upprivet. I nästa ögonblick siktade jag på dem med min revolver och de förskrämda räkfångarna hukade sig ner och kravlade sig bort.

Men jag upptäckte snart att det var en helt annan sak att skjuta på karlar som angrepo och karlar som inte göra något annat än vägra att lyda. Ty de lydde icke, då jag befallde dem att ösa. Jag hotade dem med revolvern, men de sutto envist kvar i den över-svämmade kajutan och på taket och ville ej röra sig ur fläcken.

En kvart gick. Renen sjönk djupare och djupare, och storseglet slog i vindstillan. Men utanför Point Pedro såg jag en mörk rand bilda sig i vattnet och nalkas oss. Det var den jämna brisen jag väntat på så länge. Jag ropade på kineserna och pekade på den. De hälsade den med utrop. Sedan pekade jag på seglet och vattnet i Renen och antydde med tecken, att då vinden nådde seglet, skulle vi kapsejsa, så mycket vatten som vi hade ombord. Men de flinade trotsigt, ty de visste att jag kunde lova och

fira på storskotet för att dämpa seglet och slippa lida någon skada.

Men jag visste vad jag ville. Jag halade in storskotet en fot eller två, gjorde fast det, tog spjärn med fötterna och stämde min rygg mot rorkulden. Jag fick alltså en hand till skotet och en till revolvern. Den mörka linjen kom närmare, och jag såg att de sågo ömsom på den och ömsom på mig med en rädsla som de inte kunde riktigt dölja. Min intelligens och vilja och uthållighet stodo nu mot deras, och det gällde vem som kunde se den hotande döden längst i ögonen och inte ge tappt.

Nu var vinden framme hos oss. Storskotet stramades till med ett starkt rassel i blocken, bommen lyftes upp, seglet svällde ut och Renen krängde, krängde och krängde tills relingen i lä låg under vatten, kajutfönstren lågo under och sjön började forsa in över sittrummet räcke. Kuttern hade krängt så våldsamt, att karlarna i kajutan ramlat om varandra i kogen på läsidan, där de sprattlade och slingrade sig och blevo översköljda så att de understa voro nära att drunkna.

Vinden friskade i litet och Renen krängde mer än någonsin. Jag trodde att den var förlorad och visste att en sådan vindstöt till helt säkert skulle välta båten. Medan jag höll den under vatten och tvekade, om jag skulle ge vika eller ej, ropade kineserna på förskoning. Det var visst det ljuvligaste budskap jag någonsin hade hört. Nu, men först nu, lovade jag och firade på storskotet. Renen rätade långsamt upp sig, och då den låg på rätt köl, hade den tagit in så mycket vatten att jag undrade om den skulle kunna räddas.

Men kineserna rusade med vild fart ner i sittrummet och började ösa med hinkar, krukor och pannor och allt vad de kunde komma över. Det var härligt att se vattnet flyga ut över relingen! Och då Renen åter låg hög och stolt på vattnet, flögo vi framåt för förlig vind och passerade i allra sista minuterna dybankarna och löpte in i kanalen.

Kinesernas trots var brutet, och de blevo så fogliga, att innan vi kommo till San Rafael, knogade de i land med bogserlinan, Gula näsduken i spetsen för dem. Vad George beträffade var det hans sista expedition med fiskepatrullen. Han tyckte inte om sådant där, förklarade han, och han ansåg att en bokhållarplats på landbacken passade honom bättre. Och det tyckte vi också.

GREKERNAS KUNG.

Långa Alec hade aldrig blivit fasttagen av fiskepatrullen. Han skröt över att ingen kunde ta fast honom levande, och det hörde till hans historia att av de många som försökt få död på honom hade ingen lyckats. Det hörde också till historien att minst två fiskevakter som försökt få död på honom hade dött själva. Vidare överträdde ingen fiskelagarna mera systematiskt och avsiktligt än långa Alec.

Han kallades »långa Alec» på grund av sin jättelika kroppshydd. Han var sex fot och tre tum lång och bredaxlad och högbröstad i mån därefter. Han hade präktiga, stål hårda muskler, och det gick otaliga historier bland fiskarbefolkningen om hans vidunderliga styrka. Han var lika morsk och härsklysten som han var stark, och av den anledningen var han känd vida omkring under ett annat namn, »grekernas kung». Fiskarbefolkningen bestod till stor del av greker och de sågo upp till honom och lydde honom som sin hövding. Och som deras hövding kämpade han för dem, såg till att de åtnjöto beskydd, räddade dem från lagen då de råkade i dess klor och förmådde dem att hjälpa varandra och honom i oroliga tider.

I gamla dagar hade fiskepatrullen många gånger förgäves sökt fånga honom och slutligen uppgivit

det, så att då det spordes att han skulle komma till Benicia, var jag mycket nyfiken att få se honom. Men jag behövde inte söka upp honom. Det första han gjorde då han kom var att på sitt vanliga morska sätt söka upp oss. Charley Le Grant och jag tjänstgjorde då under en patrullkapten vid namn Carmintel, och vi tre voro ombord på Renen och höllo på att rusta oss till en expedition, då långa Alec kom ombord. Carmintel kände honom tydligen, ty de skakade igenkännande varandras händer. Långa Alec tog ingen notis om Charley och mig.

»Jag har kommit hit ner för att fiska stör i ett par månader», sade han till Carmintel.

Hans ögon lyste av trots då han sade detta, och vi lade märke till att patrullkaptenen slog ned sina ögon för honom.

»Gärna för mig, Alec», sade Carmintel med dämpad röst. »Jag skall inte bråka med er. Kom med in i kajutan, så få vi tala om saken», tillade han.

Då de hade gått in och stängt dörren efter sig, blinkade Charley illparigt åt mig. Men jag var endast en ung spoling och oerfaren av människorna och några av deras vägar, så att jag förstod inte. Charley förklarade sig ej heller, men jag kände att det var något galet med den här historien.

På Charleys förslag läto vi dem rådslå i lugn och ro, stego i jollen och rodde över till gamla ångbåtsbryggan, där långa Alecs flatbåt låg. En flatbåt är en däckad båt av små men praktiska dimensioner och är lika nödvändig för Övre vikens fiskare som nät och jollar. Vi voro båda nyfikna att få se långa Alecs flatbåt, ty historien förmälde att den hade varit skå-

deplatsen för mer än en häftig strid och att den var prickad med hål efter kulor.

Vi funno hålen (igentäppta med träpluggar och övermålad), men det fanns ej så många som jag hade väntat. Charley såg min besvikna min och skrattade, och för att trösta mig gav han sedan en autentisk skildring av en expedition, som hade slagit ned på långa Alecs flytande bostad för att fånga honom, helst levande, men i nödfall död. Efter en halv dags strid hade patrullen måst dra sig tillbaka i skamfilade båtar med en av de sina dödad och tre sårade. Och då de följande morgon kommo tillbaka med förstärkning, funno de endast förtöjningsstakarna efter långa Alecs flatbåt; själva flatbåten låg i månader gömd i den säkert skyddande Suisunvassen.

»Men varför blev han inte hängd för mord?» frågade jag. »Nog måtte väl Förenta staterna vara tillräckligt mäktiga att skipa rättvisa mot en sådan karl.»

»Han överlämnade sig själv och ställdes inför rätta», svarade Charley. »Det kostade honom femtio tusen dollars att vinna processen, och det gjorde han tack vare formaliteter och hjälp av de bästa advokaterna i hela staten. Varendra grekisk fiskare vid kusten bidrog till summan. Långa Alec drev in dessa utskyl-der midt för näsan på hela världen som en kung. Förenta staterna må vara allsmäktiga, min gosse, men det är ett faktum att långa Alec är en kung inom Förenta staterna med sitt eget land och sina egna undersåtar.»

»Men hur ska ni bära er åt med hans störfiske? Han måste ju fiska med kinesisk långrev.»

Charley ryckte på axlarna. »Vi få väl se», sade han gåtfullt.

En kinesisk långrev är en illfundig apparat uppfunden av det folk vars namn den bär. Genom ett enkelt system av flöten, tyngder och ankaren äro tusentals krokar var och en på sitt särskilda snöre anbragta på ett avstånd av sex tum å en fot över botten. Det märkvärdiga på en sådan rev är kroken. Den är utan hulling och i dess ställe är kroken filad lång och avsmalnande till en udd så vass som en nåls. Dessa krokar sitta endast några tum ifrån varandra, och då flera tusen av dem sväva över botten som en frans av ett par hundra famnars längd, utgöra de ett fruktansvärdt hinder för fisken som drar fram nära botten.

En sådan fisk är stören som går omkring och bökar som ett svin och därför ofta kallas »svinfisk». Stucken av den första krok han kommer emot gör stören ett våldsamt kast med kroppen och kommer i beröring med ytterligare ett halvt dussin krokar. Sedan rusar den vildt omkring, tills den får in krok efter krok i sitt lösa kött, och krokarna som strama från många olika håll fjättra den stackars fisken tills han kväves. Emedan ingen stör kan komma över en kinesisk långrev kallas detta påfund en snara för fiskelagarna, och emedan den hotar att utrota stören brännmärkes den av fiskelagarna som olaglig. Och en sådan långrev voro vi övertygade om att långa Alec ämnade lägga ut i öppen och oblyg kränkning av lagen.

Flera dagar gingo efter långa Alecs besök, varunder Charley och jag höllo skarp utkik efter honom. Han förtöjde sin flatbåt i närheten av Solanobryggan i den stora viken vid Turners skeppsvarv. Vi visste

att viken var ett präktigt störvatten, och där voro vi övertygade om att grekernas kung ämnade börja sina operationer. Tidevattnet löpte som en kvarnränna in och ut ur bukten och gjorde det endast möjligt att lägga ut, sänka eller ta upp en kinesisk långrev vid dödvatten. Så att Charley och jag föresatte oss att mellan ebb och flod hålla utkik från Solanobryggan.

Den fjärde dagen låg jag i solskenet bakom brovassen, då jag såg en jolle lägga ut från den avlägsna kusten och ro ut på viken. I en blink hade jag kikaren för mina ögon och följde varje rörelse av jollen. Det var två män i den, och ehuru den var en dryg sjömil borta kände jag igen att den ene av dem var långa Alec, och innan jollen återvände till stranden hade jag sett tillräckligt för att veta att greken hade satt ut sin långrev.

»Långa Alec har en kinesisk långrev ute i viken utanför Turners skeppsvarv», sade Charley Le Grant på eftermiddagen till Carmintel.

Ett flyktigt uttryck av förtret gled över patrullkaptenens ansikte, och sedan sade han: »Jaså?» i frånvarande ton. Det var allt.

Charley bet sig i läppen med kvävd förargelse och svängde sig om på klacken.

»Är du livad, min gosse?» sade han till mig senare på kvällen, just som vi slutat skrubba Renens däck och beredde oss att koja.

Jag fick något i strupen och kunde bara nicka.

»Nåväl då», och Charleys ögon glittrade beslutsamt, »vi ska fånga långa Alec, du och jag, och det ska vi göra trots Carmintel. Vill du hjälpa till?»

»Det är ett djärvt tilltag, men vi kunna göra det», tillade han efter en paus.

»Naturligtvis kunna vi det», ifyllde jag förtjust.

Sedan sade han: »Naturligtvis kunna vi det», och det togo vi varandra i hand på och gingo till kojs.

Men det var ingen lätt uppgift vi hade åtagit oss. För att beslå en man med olagligt fiske var det nödvändigt att gripa honom på bar gärning med alla bevisen på brottet till hands — krokarna, revarna, fisken och mannen själv. Det betydde att vi måste haffa långa Alec på öppet vatten, där han kunde se oss komma och bereda oss ett sådant där varmt mottagande som han var känd för.

»Det finns ingen möjlighet att använda några bakvägar», sade Charley en morgon. »Bara att komma direkt på honom är en glupsk tur, och vi ha ingen annan utväg än att försöka komma direkt på honom. Kom nu, min gosse.»

Vi foro med laxbåten från Columbia River, samma en som vi hade begagnat mot de kinesiska räkfångarna. Dödvattnet hade kommit, och då vi veko om ändan av Solanobryggan, sågo vi långa Alec i full fart med att vittja långreven och ta upp fisken.

»Låt oss byta plats», sade Charley. »Styr litet akter om honom som om du vore på väg till skeppsvarvet.»

Jag tog rorkulten, och Charley satte sig på en toft midskepps med revolvern till hands bredvid sig.

»Om han börjar skjuta», sade han, »så lägg dig på botten och styr på det sättet, så att det inte syns mera av dig än handen.»

Jag nickade, och sedan höllo vi oss tysta; båten gled stilla genom vattnet och långa Alec kom allt närmare och närmare. Vi kunde alldeles tydligt se honom gripa störarna och kasta dem i båten, medan hans kamrat tog upp reven, klarade krokarna och sänkte dem i vattnet igen. Vi voro emellertid på fem hundra yards' avstånd, då den långe fiskaren ropade oss an.

»Hallå, ni! Vad vill ni?» ropade han.

»Får vidare», viskade Charley, »alldeles som om du inte hört honom.»

De närmaste ögonblicken voro mycket spännande. Fiskaren granskade oss skarpt, medan vi nalkades honom i varje sekund.

»Håll undan, om ni förstå ert bästa!» ropade han plötsligt, som om han förstätt vilka och vad vi voro. »Annars skall jag ge er, jag!»

Han kastade upp en bössa till axeln och siktade på mig.

»Vill ni ge er i väg?» frågade han.

Jag hörde Charley brumma missbelåtet. »Fall undan», viskade han, »det är förbi för den här gången.»

Jag föll och släckte på skotet, och laxbåten avlägsnade sig en fem sex streck. Långa Alec betraktade oss tills vi voro utom räckhåll, sedan återtog han sitt arbete.

»Det är bäst att ni låta långa Alec vara i fred», sade Carmintel tämligen bistert till Charley om kvällen.

»Jaså, han har beklagat sig för er?» sade Charley spetsigt.

Carmintel blev het om öronen. »Det är bäst att ni låta honom vara i fred, säger jag», upprepade han.

»Han är en farlig karl, och det lönar sig inte att leka med honom.»

»Ja», svarade Charley i beskedlig ton, »jag har hört att det lönar sig bättre att låta honom vara i fred.»

Det var en direkt pik åt Carmintel, och vi sågo av uttrycket i hans ansikte att den hade träffat. Ty det var allmänt känt att långa Alec var lika villig att muta som att slåss och att på de sista åren mer än en patrullkarl haft fiskarens pengar att röra sig med.

»Menar du» — började Carmintel i barsk ton.

Men Charley avbröt honom. »Jag menar ingenting», sade han. »Ni hörde vad jag sade, och om mössan passar, så . . .»

Han ryckte på axlarna, och Carmintel spände ögonen i honom men sade ingenting.

»Vad vi behöva, det är påhittighet», sade Charley till mig en dag, då vi hade försökt smyga oss på långa Alec i dagningen och han hade skjutit på oss för besväret.

Sedan bråkade jag min hjärna i många dagar med att försöka hitta på något sätt för två karlar att på öppet vatten komma på en annan som förstod konsten att handtera en bössa och aldrig kunde träffas på utan en sådan. Regelbundet varenda dag, då dödvattnet var inne, såg man långa Alec vittja sin långrev utan att göra någon hemlighet av det, käckt och öppet så att vem som helst kunde se det. Och vad som gjorde det särskilt retsamt var att varenda fiskare från Benicia till Vallejo visste att han trotsade oss med framgång. Även Carmintel tråkade ut oss, ty han höll oss sysselsatta med staksillfiskarna i San Pablo, så att vi hade föga tid att ägna åt grekernas

kung. Men Charleys hustru och barn bodde i Benicia, och vi hade gjort den platsen till vårt högkvarter, så att vi alltid kommo tillbaka dit.

»Jag skall säga dig vad vi kunna göra», sade jag sedan flera veckor gått till ingen nytta, »vi kunna vänta under dödvattenstiden tills långa Alec har vittjat sin långrev och farit i land med fisken, och sedan kunna vi ge oss dit och lägga beslag på långreven. Det tar tid och pengar för honom att skaffa sig en ny, och sedan ska vi nog lyckas få tag i den också. Om vi inte kunna få honom fast, kunna vi trötta ut honom, förstår du.»

Charley förstod och sade att det inte var någon dum idé. Vi passade på och under nästa dödvatten, då långa Alec hade vittjat reven och farit i land, gåvo vi oss ut i laxbåten. Vi hade tagit märke i land på var långreven låg och vi trodde inte vi skulle ha svårt för att träffa på den. Flodtiden hade just börjat då vi kommo till platsen, där vi trodde att långreven var utlagd, och vi läto ett fiskbåtsankare gå. Vi gåvo ankaret kort tross så att det nätt och jämnt nådde botten och drogo det långsamt framåt tills det fastnade och båten stod kav stilla.

»Det gick bra», utbrast Charley. »Hjälp nu till att hala upp det.»

Vi halade tillsammans upp trossen tills ankaret blev synligt med långreven fastnad på ett av dess flyn. Dussintals av de mordiska krokarna kommo i sikte medan vi klarade ankaret, och vi hade just börjat ro utmed långreven till dess ända, där vi kunde börja ta upp den, då vi ryckte till vid en skarp smäll i båten. Vi sågo oss omkring men upptäckte ingenting och togo

åter i tu med arbetet. Ett ögonblick därefter hördes en likadan skarp smäll och relingen splittrades mellan Charley och mig.

»Det var märkvärdigt likt en kula, gosse», sade han fundersamt. »Långa Alec skjuter på långt håll.»

»Och han begagnar rökfritt krut», fortfor han sedan han fixerat stranden, som låg på en mils avstånd. »Därför höra vi inte knallen.»

Jag tittade bort till stranden, men kunde ej se en skymt av långa Alec, som troligen låg gömd i en bergsklyfta, varifrån han kunde komma åt oss. En tredje kula träffade vattnet, studsade, flög sjungande över vårt huvud och träffade åter vattnet ett stycke längre bort.

»Det är väl bäst att vi ge oss av», anmärkte Charley kallt. »Vad tycker du, gosse?»

Jag tyckte som han och sade att vi inte behövde bry oss om långreven. Vi gjorde loss och hissade priseglet. Kulorna upphörde genast, och vi seglade bort i det obehagliga medvetandet att långa Alec skrattade åt vår motgång.

Och vad värre var, följande dag på fiskbron, där vi höllo på att se på nät, ansåg han lämpligt att göra narr av oss och det inför alla fiskarna. Charley blev svart i synen av förargelse, men förutom att han lovade långa Alec att han nog till sist skulle få honom inom lås och bom behärskade han sig och sade ingenting. Grekernas kung skröt av att ingen fiskepatrull någonsin hade tagit honom eller kunde få honom fast, och fiskarna hurrade för honom och sade, att han hade rätt. De blevo upphetsade, och en stund artade det sig till slagsmål, men långa Alec gjorde bruk av sin kungliga myndighet och lugnade dem.

Även Carmintel skrattade åt Charley och fällde sarkastiska anmärkningar och gjorde livet surt för honom. Men Charley lät inte reta sig, fastän han sade mig i förtroende att han ämnade fånga långa Alec, om det också skulle ta hela hans återstående liv.

»Jag vet inte hur det skall gå till», sade han, »men göra det skall jag, så sant jag heter Charley Le Grant. Var inte rädd, jag kommer nog på en idé i rätta ögonblicket.»

Och i rätta ögonblicket kom den och det alldeles oväntat. En dryg månad hade gått, och vi flackade ständigt upp- och nedför floden och av och an på viken och hade ingen ledig stund att ägna oss åt fiskaren som vittjade sin kinesiska långrev i viken utanför Turners skeppsvarv. En eftermiddag hade vi lagt till vid Selbys masugn, medan vi voro ute på vår vaktgöring; då kom vårt tillfälle helt oförhappandes. Det uppenbarade sig i skepnad av en hjälplös yacht lastad med sjösjuka människor, så att man kunde då knappt begära att vi skulle förstå att detta var vårt tillfälle. Det var en stor yacht, och den var hjälplös, emedan passadvinden blåst upp till halv storm och det inte fanns några dugliga sjömän ombord.

Från Selbys brygga åsågo vi med liknöjt intresse de tafatta manövrer yachten gjorde för att kasta ankar och dess lika tafatta manöver för att skicka jollen i land. En herre, som såg högst ynklig ut i sina genomvåta, vita lärftsbyxor och som varit nära att få sin båt att kapsejsa i de svåra sjöarna, kastade till oss fånglinan och klättrade upp. Han raglade som om bryggan gått i vågor och berättade om sin nöd, d. v. s. yachtens nöd. Den ende erfarne segelkarlen ombord, den man

som de alla hade litat på, hade blivit kallad tillbaka till San Francisco genom telegram, och de hade försökt att fortsätta färden på egen hand. Den starka blåsten och den väldiga sjögången på San Pablo-viken hade varit för mycket för dem; hela besättningen var sjösjuk, ingen visste något eller kunde göra något, och så hade de lagt till vid masugnen antingen för att lämna yachten eller få någon att segla den till Benicia. Kort och godt, kände vi några sjömän som ville segla yachten till Benicia?

Charley såg på mig. Renen låg säkert förankrad. Vi hade inga patrullsysslor för oss förr än vid midnatt. Med den nuvarande vinden kunde vi segla yachten till Benicia på ett par timmar, vara i land några timmar och komma tillbaka till masugnen med kvällståget.

»All right, kapten», sade Charley till den tröstlöse yachtägaren, som smålog matt åt titeln.

»Jag är bara ägaren», förklarade han.

Vi rodde honom ombord på mycket korrektare sätt än han hade kommit i land och övertygade oss om passagerarnas hjälplöshet. Det var ett dussin herrar och damer, alla för sjuka för att ens visa någon glädje över vår ankomst. Yachten rullade vildt, med bredsidan till, och ägaren hade knappt satt sin fot på däck förr än han föll ihop och delade de andras öde. Ingen var i stånd att ge en handräckning, så att Charley och jag måste på egen hand klara de illa tilltrasslade grejorna, sätta till segel och hissa ankar.

Det var en hastig men svår resa. Carquinez-sunden vältrade sig i yrande skum och vi passerade dem för den vildaste förliga vind; storseglet dök ömsom ner eller slungade sin bom mot skyn medan vi jagade

framåt. Men människorna frågade inte efter någonting. Två eller tre av dem, däribland ägaren, sprattlade i sittrummet, hisnade då yachten slungades upp eller sjönk ner i en vågdal, och litet emellan kastade de längtande blickar på stranden. De övriga hade kastat sig på kajutgolvet, på kuddar. Då och då stönade någon, men för det mesta voro de som döda.

Då viken utanför Turners skeppsvarv öppnade sig, styrde Charley in i den för att komma på lugnare vatten. Benicia syntes, och vi ströko fram över jämförelsevis smult vatten, då vi fingo se en liten farkost dansa framför oss som en prick, direkt i vår kurs. Det var ebbens död tid. Charley och jag sågo på varandra. Ingen sade ett ord, men plötsligt började yachten göra de märkvärdigaste manövrer, den girade och vinglade som om den oerfarnaste amatör stått vid styret. Det var en syn för sjömän. Det såg ut som om en vilsekommen yacht rusat i vild ångest över viken och då och då saktat farten litet för att förvissa sig att den höll rätt kurs i sina förtvivlade ansträngningar att komma till Benicia.

Ägaren glömde sin sjösjuka så pass att han kunde sätta upp en orolig min. Båtpricken blev större och större, och till sist kunde vi se långa Alec och hans medhjälpare med långreven upphakad på ett knap sitta där och skratta åt oss, medan de gjorde en paus i sitt arbete. Charley drog ner sin sydväst över ögonen, och jag följde hans exempel, ehuru jag inte hade någon aning om vad han hade i sinnet och vilken idé han tydligen ämnade sätta i verket.

Vi kommo farande i yrande skum tätt inpå båten, så nära att vi genom blåsten kunde höra långa Alec

och hans kamrat ropa till oss med allt det förakt som yrkessjömän känna gentemot söndagsseglare, i synnerhet då dessa göra sig till ett åtlöje.

Vi rusade förbi fiskarna, och ingenting hade händt. Charley flinade åt min besvikna min och ropade sedan:

»Pass på med storskotet!»

Han lade rorkulten hårdt i lä och yachten svängde lydigt. Storskotet slaknade och sänkte sig, flög sedan över våra huvuden efter bommen och stramade till, så att det knakade i travaren. Yachten stod nästan på näsan, och det kom ett tjut från de sjösjuka passagerarna, då de rullade i en enda röra över kajutgolvet och staplades upp i högar i styrbordskojerna.

Men vi hade ingen tid med dem. Yachten fullbordade sin manöver, fick vinden rätt förifrån med fladdrande segel och reste sig sedan på rätt köl. Vi rusade alltjämt framåt, och flatbåten låg direkt i vår kurs. Jag såg långa Alec hoppa överbord och hans kamrat kasta sig upp på vårt bogspröt. Sedan kom kraschen då vi körde på och en följd av gnisslande stötar då vi hade båten under vår köl.

»Där fick han för sitt skjuta», hörde jag Charley mumla, i det han sprang ut på däck för att titta efter långa Alec någonstädes akterut.

Vinden och sjögången hejdade hastigt vår rörelse framåt, och vi började sacka bakut över den fläck, där båten hade legat. Långa Alecs svarta huvud och mörkhyade ansikte tittade upp på en armlängds avstånd, och alldeles omisstänksam och mycket arg över vad han antog vara diletterans klumpighet halades han ombord. Han var också andfådd, ty han hade dykt djupt och hållit sig länge nere för att undgå vår köl.

I nästa ögonblick hade Charley till ägarens stora häpnad kastat sig över Alec i sittrummet, och jag hjälpte till att binda honom med sejsingar. Ägaren raglade omkring helt upprörd och fordrade förklaring, men nu hade långa Alecs kamrat kravlat sig akterut från bogsprötet och tittade med ängslig min över räcket ner i sittrummet. Charley högg honom i nacken och snart låg karlen på rygg bredvid långa Alec.

»Mera sejsingar!» ropade Charley, och jag skyndade mig att ge honom dem.

Den förolyckade båten rullade långsamt ett litet stycke bort i lovart, och jag skötte skoten medan Charley tog hand om rodret och styrde bort till den.

»De här båda karlarna ä' gamla syndare», förklarade han för den vredgade ägaren, »inpiskade överträdare av lagarna för jakt och fiske. Ni såg ju hur de ertappades på bar gärning, och ni kan bereda er på att bli vid vite inkallad som vittne, då målet kommer före.»

Medan han sade detta lade han bi utmed båtens långsida. Den hade slitits lös från långreven, men en del av den släpade ännu efter. Han halade in fyrtio eller femtio fot med en ung stör som ännu satt fast i en röra av hullinglösa krockar, skar av denna del med sin kniv och kastade ner den i sittrummet bredvid fångarna.

»Och där är beviset, inlagan A, för publikensräkning,» fortfor Charley. »Se noga på det, så att ni kan identifiera det inför domstolen jämte tid och plats för fångsten.»

Sedan seglade vi i triumf, utan att gira det allra minsta, in till Benicia med grekernas kung hårdt fastbunden i sittrummet och för första gången i sitt liv tillfångatagen av fiskepatrullen.

EN EXPEDITION MOT OSTRONTJUVAR.

Av de patrullkaptener Charley Le Grant och jag tjänade under vid olika tillfällen voro vi säkert ense om att Neil Partington var den bäste. Han var varken oredlig eller feg, och fastän han fordrade sträng lydnad, då vi voro under hans kommando, rådde på samma gång ett obesvärat kamratligt förhållande och han tillät oss en frihet som vi annars ej voro vana vid, enligt vad som framgår av denna historia.

Neils familj bodde i Oakland, som ligger vid Nedre viken inte mer än sex mil tvärsöver vattnet från San Francisco. En dag, medan han rekognoscerade bland de kinesiska räkfångarna utanför Point Pedro, fick han underrättelse om att hans hustru var mycket sjuk, och inom en timme var Renen på väg till Oakland för en styv nordvästbris. Vi löpte in i Oaklandsbukten och kastade ankar, och under de följande dagarna medan Neil var i land sågo vi över Renens rigg, kompletterade ballasten, tafsade sladdarna och försatte kuttern i prydligt skick.

Sedan detta var gjort, blev tiden lång för oss. Neils hustru var farligt sjuk, och utsikterna voro att vi skulle få ligga stilla i en vecka och vänta på krisen. Charley och jag drevo omkring på bryggorna och undrade vad vi skulle ta oss till, och så kommo vi till

ostronflottiljen, som låg vid Oakland City Wharf. Det var på det hela taget prydliga, nättå båtar avsedda för snabbsegling och dåligt väder, och vi slogo oss ned på bryggan för att se närmare på dem.

»Präktig fångst, tänker jag», sade Charley och pekade på ostronhögarna, fördelade efter tre olika storlekar, som lågo på däck.

Månglare stannade med sina kärror på bryggan, och av det köpsläende och schackrande som nu började fick jag litet begrepp om vad ostron kunna vara värda.

»Den där båten måste ha minst två hundra dollars värde ombord», beräknade jag. »Jag undrar hur lång tid det tog att ta in lasten?»

»Tre eller fyra dagar», svarade Charley. »Inte dålig dagspenning för två karlar — tjugufem dollars var om dagen.»

Båten som vi talade om, *Gasten*, låg rakt nedanför oss. Den hade två mans besättning. Den ene var en undersätsig, bredaxlad karl med ovanligt långa aparmar, medan den andre var reslig och välväxt med klara, blåa ögon och kortklippt, tjockt svart hår. Denna kontrast mellan håret och ögonen var så ovanlig och slående, att Charley och jag sutto där litet längre än vi hade ämnat.

Det var bra att vi gjorde det. En korpulent, äldre herre med klädsel och hållning som en förmögen köpman stannade bredvid oss och tittade ner på *Gastens* däck. Han tycktes vara ond, och ju längre han tittade desto mera förargad såg han ut.

»Det är mina ostron», sade han slutligen. »Jag vet att det är mina ostron. Ni ha plundrat mina bankar i natt och stulit dem ifrån mig.»

Den långe och den kortväxte på Gasten tittade upp.

»Tjänis, Taft», sade den korte i oförskämt förtrolig ton. (Han hade bland sjöfolket på viken fått tillnamnet »Hundrafotingen» på grund av sina långa armar.) »Tjänis, Taft», upprepade han i samma näsvisa ton. »Vad står ni och gruffar om?»

»Det är mina ostron, säger jag. Ni ha stulit dem från mina bankar.»

»Ni måtte vara väldigt knepig», svarade Hundrafotingen spetsigt. »Känner ni igen edra ostron, var ni träffar på dem?»

»Så vidt jag förstår», inföll den långe, »ä' ostron ostron var man träffar på dem, och de ä' ungefär likadana i hela viken och i hela världen för resten. Vi vill inte gräla med er, mr Taft, men nog kunde ni låta bli att insinuera, att de här ostronen ä' edra och att vi ä' tjuvar och rövare, tills ni kan bevisa er vara ägare till dem.»

»Jag vet att de ä' mina, det skulle jag kunna våga mitt liv på!» fräste mr Taft.

»Bevisa det», trotsade den långe, som efter vad vi sedan fingo veta kallades »Tummlaren» på grund av sin utomordentliga simkonst.

Mr Taft ryckte hjälplöst på axlarna. Naturligtvis kunde han inte bevisa att de voro hans, om han kände sig aldrig så säker på det.

»Jag skulle vilja ge tusen dollars för att få er inom lås och bom!» utropade han. »Jag ger femtio dollars för var och en av er allesammans, om jag kan få er arresterade och dömda.»

Man hörde dånande skrattsalvor från alla båtarna, ty även de andra tjuvfiskarna hade hört på diskussionen.

»Då förtjänar man mera på ostron», anmärkte Tummlaren torrt.

Mr Taft svängde sig otåligt om på klacken och avlägsnade sig. Charley såg förstulet efter, vart han gick. Några minuter därefter, då han hade försvunnit bakom ett hörn, reste Charley sig långsamt. Jag följde med honom, och vi drevo åt motsatt håll mot mr Tafts.

»Kila på! Rappa dig!» viskade Charley, då vi kommit ur sikte för ostronflottiljen.

Vi ändrade genast kurs, veko om hörn och sprungo upp- och nedför gränder, tills vi sågo mr Tafts bastanta kroppshyddda ett stycke framför oss.

»Jag ämnar intervjuja honom om den där belöningen», förklarade Charley, då vi hastigt hunno upp ostronbankägaren. »Neil kommer att bli uppehållen här en vecka, och du och jag kunna ju gärna ta oss något för under tiden. Vad säger du om det?» —

»Naturligtvis, naturligtvis», sade mr Taft, då Charley hade presenterat sig och sagt sitt ärende. »De där tjuvarna plundra mig på tusentals dollars om året, och jag skall med glädje låta arresteras dem till vad pris som helst — ja, till vad pris som helst. Som sagt, jag ger femtio dollars per styck, och det anser jag ändå för billigt. De ha plundrat mina bankar, rivit ner mina märken, terroriserat mina vaktare, och i fjol dödade de en av dem. Jag kunde inte bevisa det. Alltsammans försiggick i nattens kolmärker. En död vaktare och inga bevis, det var hela resultatet. Detektiverna kunde ingenting göra. Ingen har kunnat komma åt de där karlarna. Vi ha aldrig lyckats

arrestera någon av dem. Så att jag är er mycket tacksam, mr... hur sa' ni att ni heter?»

»Le Grant», svarade Charley.

»Så att jag är er mycket tacksam, mr Le Grant, för den hjälp ni erbjuder mig. Och jag skall med glädje samarbeta med er på allt sätt. Mina vaktare och båtar stå till ert förfogande. Sök upp mig på mitt kontor i San Francisco när ni vill, eller telefonera på min bekostnad. Och var inte rädd för att ge ut pengar. Jag ansvarar för edra utgifter, om än aldrig så stora, så länge de hålla sig inom rimlighetens gränser. Ställningen börjar bli förtvivlad, och någonting måste göras för att det skall bli klart, om det är jag eller det där rövarbandet som råar om ostronbankarna.»

»Nu ska vi söka upp Neil», sade Charley, sedan han sett mr Taft fara med tåget till San Francisco.

Neil Partington lade icke allenast icke något hinder i vägen för vårt äventyr, utan han visade sig också vara till en ofantligt god hjälp. Charley och jag förstodo oss alls inte på ostronindustrien, medan hans hjärna var som en riktig uppslagsbok därvidlag. Och efter en timme kunde han skicka till oss en grekisk pojke på sjutton, aderton år, som var fullständigt invigd i allt vad som rörde ostrontjuveri.

Här vill jag skjuta in den anmärkningen, att vi fiskevakter voro ett slags löshjon. Neil Partington, som var ordinarie patrulltjänsteman, uppbar en bestämd lön, men Charley och jag, som endast voro extra, fingo bara vad vi förtjänade — det vill säga en viss procent av plikten, som ådömdes dem som överbevisades om att ha överträdt fiskelagarna. Vidare erhöilo vi alla belöningar som vi kunde förtjäna. Vi

erbjöd oss att dela med Partington vad vi möjligen kunde få av mr Taft, men det ville han inte höra talas om. Det var ett riktigt nöje för honom, sade han, att göra oss en tjänst; vi hade ju gjort honom så många.

Vi höllo ett långt krigsråd och gjorde upp följande stridsplan. På Nedre viken voro våra ansikten okända, men som Renen var välbekant som fiskepatrullkutter, skulle den grekiska pojken, vars namn var Nicholas, och jag segla med någon båt, som såg oskyldig ut, ner till Sparris-ön och sluta oss till ostrontjuvarnas flottilj. Enligt Nicholas' beskrivning på bankarna och sättet att plundra dem var det här möjligt för oss att ertappa rövorna på bar gärning då de stulo ostron och på samma gång få dem i vårt våld. Charley skulle vara i land med mr Tafts vaktare och en avdelning poliskonstaplar för att hjälpa oss i rätta ögonblicket.

»Jag har just reda på en sådan båt», sade Neil, då diskussionen var slut, »en skröplig gammal kutter som ligger där borta i Tiburon. Du och Nicholas kunna gå över med färjan, hyra den för en spottstyver och segla direkt till bankarna.»

»Lycka till, gossar», sade han då vi skildes två dagar därefter. »Kom ihåg, att det är farliga människor, så att var på er vakt.»

Nicholas och jag lyckades hyra kuttern för mycket billigt pris, och medan vi satte till seglen kommo vi skrattande överens om, att den till och med var skröpligare och äldre än det låtit på beskrivningen. Den var stor, flatbottnad, bred i aktern, tacklad som kutter, med bräckt mast, sliten rigg, trasiga segel och murkna grejor, klumpig att sköta och osäker i vänd-

ningen, och den hade en obehaglig lukt av stenkols-tjära, med vilket besynnerliga ämne den hade blivit översmetad från fören till aktern och från kajuttaket till centerbordet. Och till råga på allt stod *Koltjär-Maggie* målat med stora, vita bokstäver längs vardera sidan.

Det var en händselös ehuru löjlig färd från Tiburon till Sparrisön, dit vi kommo följande eftermiddag. Ostronpiraterna, en flottilj på ett dussin kuttrar, lågo för ankar vid de så kallade »Övergivna bankarna». Koltjär-Maggie kom hasande midt in ibland dem för en lätt förlig bris, och de samlades på däck för att titta på oss. Nicholas och jag hade tillägnat oss det gamla båtskrällets stil och skötte det på det drumligaste sätt.

»Vad vill ni?» ropade någon.

»Ja, säg bara ifrån!» ropade en annan.

»Nå så ta mig tusan är det inte själva Noaks ark!» flinade Hundrafotingen från Gastens däck.

»Hej! Ohoj där, snällseglare!» ropade en annan spjuver. »Vad är destinationsorten?»

Vi togo ingen notis om skämtet, utan betedde oss på gröngölingars vanliga sätt som om Koltjär-Maggie krävde vår odelade uppmärksamhet. Jag lät henne löpa in i lovart om Gasten, och Nicholas sprang för ut för att kasta ankaret. Det gjorde han tydligen som en klåpare, ty kättingen trasslade in sig så att ankaret inte nådde botten. Och Nicholas och jag föreföllo ofantligt oroliga, medan vi strävade med att klara oss. Vi lyckades i alla händelser slå puder i ögonen på tjuvfiskarna, som hade ofanligt roligt åt vår belägenhet.

Men kättingen var fortfarande intrasslad, och medan man slösade spefulla råd på oss, drevo vi ner på Gasten, vars bogspröt rände tvärsigenom vårt storsegel och rev ett hål i det så stort som en laddörr. Hundrafotingen och Tumlaren lågo dubbla av skratt på kajuttaket och läto oss klara oss bäst vi kunde. Det lyckades vi göra på vårt tafatta sätt, och vi klarade också ankarkättingen, av vilken vi firade ut omkring tre hundra fot. Som vi bara hade tio fots vatten under oss, skulle Koltjär-Maggie komma att driva med sexhundra fots diameter och törna ihop med minst halva flottiljen.

Ostronpiraterna lågo ordentligt tillsammans med korta ankarkättingar, efter det var vackert väder, och de protesterade högljudt mot vår okunnighet att släppa ut en sådan onödigt lång kätting. Och de inte allenast protesterade, utan de tvingade oss att hiva in den igen så när som på trettio fot.

Sedan vi tillräckligt övertygat dem om vår allmänna oduglighet, gingo Nicholas och jag ner för att ha roligt åt vår komedi och laga till kvällsvarden. Vi hade knappt slutat måltiden och diskat, förr än en jolle skrapade emot Koltjär-Maggies sida och klumpiga fötter klampade på däck. Sedan visade sig Hundrafotingens fräcka ansikte i kajuttrappan, och han kom ner åtföljd av Tumlaren. Innan de hunnit slå sig ner på en brits, lade en annan jolle till, och sedan ännu en, och ännu en, tills hela flottiljen var representerad av samlingen i vår kajuta.

»Var ha ni knyckt det här gamla badkaret?» frågade en undersätsig och luden karl med elaka ögon och mexikansk ansiktstyp.

»Vi ha inte knyckt den», svarade Nicholas i en ton, som ännu mera stärkte dem i den tron att vi hade stulit Koltjär-Maggie. »Och om vi också hade gjort det — än se'n?»

»Jo, jag beundrar inte er smak, det är alltsammans», hånade han med den mexikanska typen. »Jag skulle hellre mögla på landbacken än jag gav mig ut på en båt, som inte kan komma ur vägen för sig själv.»

»Hur skulle vi kunna veta det, förr än vi hade försökt henne?» frågade Nicholas så oskyldigt att det narrade dem att skratta. »Hur bär ni er åt för att fiska upp ostrona?» inföll han ivrigt. »Vi vill ha en last så'na, det är därför vi ha kommit hit . . . för att få en last ostron.»

»Vad ska ni med dem till?» frågade Tumlaren.

»Ge bort dem till våra vänner naturligtvis», svarade Nicholas. »Det är väl så ni gör med edra.»

Det frankallade nytt skratt, och som våra besökande blevo allt mera skämtsamma, förstodo vi att de inte hade den ringaste misstanke om vilka vi voro eller vad vi hade för ärende.

»Såg jag er inte på bryggan i Oakland härom dagen?» frågade Hundrafotingen mig helt plötsligt.

»Jo», svarade jag dristigt, i det jag tog tjuren vid hornen. »Jag tittade på er och funderade på om vi skulle ge oss ut på ostronfiske eller inte. Det är en ganska bra affär, tänker jag, och nu ha vi gett oss ut. Det vill säga», tillade jag hastigt, »om inte ni ha något emot det.»

»Jag skall säga er en sak så god som två», svarade han, »och det är att ni måste skynda er att skaffa er

en bättre båt. Vi ämna inte låta skämna ut oss för en så'n här pråms skull. Förstår ni?»

»Ja visst», sade jag. »Så snart vi ha sålt lite ostron, ska vi stila opp oss.»

»Och om ni visar er ärliga och av rätta sorten», fortfor han, »kan ni ju få fara med oss. Men annars» (här blev hans röst sträng och hotande), »får ni uppleva den värsta dagen i hela ert liv. Begriper ni?»

»Ja, för all del», sade jag.

Efter denna och flera andra varningar och förmaningar i samma stil blev samtalet allmänt, och vi fingo veta att bankarna skulle plundras samma natt. Då de gingo i sina båtar efter en timmes besök hos oss inbjödös vi att vara med om företaget, och man försäkrade oss att det var »roligare ju flera man var».

»Lade ni märke till den där lilla karlen, som ser ut som en mexikanare?» frågade Nicholas, då de hade givit sig av till sina respektive kuttrar. »Det är Barchi vid Sportbandet och hans kamrat heter Skilling. De ha bägge blivit frigivna nu mot fem tusen dollars' borgen.»

Jag hade hört talas om Sportbandet förr, en svärm av lösdrivare och brottslingar som terroriserade de nedre kvarteren av Oakland och av vilka två tredjedelar vanligen sutto i fängelse för brott, som genomlöpte hela skalan från mened och valsedelfusk till mord.

»De ä' inte vanliga ostrontjuvar», fortfor Nicholas. »De ha bara givit sig ut för roskull och för att förtjäna några dollars. Men vi måste hålla ögonen på dem.»

Vi sutto i sittrummet och diskuterade enskildheterna i vår plan tills klockan blev elva, då hörde vi en åra

plaska från det håll där Gasten låg. Vi halade in vår egen jolle, kastade ner några säckar och rodde över. Där funno vi alla jollarna samlade, ty det var meningen att företa ostronplundringen i slutna trupp.

Till min förvåning fann jag endast en fots vatten, där vi hade kastat ankar på tio fots. Det var juni-fullmånens stora ebb, och som den ännu skulle räcka i halvannan timme, visste jag att vår ankarplats skulle bli torr innan dödvattnet kom.

Det var tre mil till mr Tafts bankar, och en lång stund rodde vi tyst i de andra båtarnas kölvatten; då och då satte vi på grund, och våra årblad träffade ständigt botten. Slutligen kommo vi till en mjuk dybotten med endast två tums vatten — där kunde båtarna inte gå fram. Men ostrontjuvarna stego genast ur och sköto de flatbottnade jollarna framför sig så att vi ändå kommo framåt med jämn fart.

Fullmånen doldes ibland av högt flygande skyar, men tjuvfiskarna hittade vägen med en ledighet som vittnade om gammal vana. Efter en halv mils dybotten kommo vi till en djup kanal, uppför vilken vi rodde; på vardera sidan lågo högar av torra skal efter döda ostron. Slutligen kommo vi fram till området, där dådet skulle utföras. Två män på ett av skären ropade oss an och förbjödo oss att komma närmare. Men Hundrafotingen, Tumlaren, Barchi och Skilling togo ledningen, och åtföljda av oss andra rodde minst trettio man i hälften så många båtar direkt fram till vaktkarlarna.

»Det är bäst ni packa er i väg», sade Barchi hotande, »annars ska vi skjuta er så fulla av bly att ni ska gå till botten om det så vore i sirap.»

Vaktarna drogo sig visserligen tillbaka inför en sådan övermakt och rodde uppför kanalen åt det håll där stranden låg. Det var för resten dags för dem att ge sig av hem.

Vi drogo upp våra båtar utmed det stora skäret, åt landsidan till, och alla spredo sig med sina säckar och började plocka. Då och då glesnade skyarna framför månens ansikte, och vi kunde alldeles tydligt se de stora ostronen. Säckarna blevo fulla nästan i en handvändning och buros tillbaka till båtarna, där man hämtade upp nya. Nicholas och jag återvände ofta till båtarna med våra små bördor, men mötte alltid någon av tjuvfiskarna som kom eller gick.

»Det gör ingenting», sade han, »vi ha ingen brådska. Som de plocka allt längre och längre bort, blir det för lång väg att bära säckarna till båtarna. Då ställa de de fulla säckarna på ända och ta upp dem, då floden kommer och jollarna driva fram till dem.»

En dryg halvtimme gick, och flottiden var inne; då hände följande. Vi lämnade tjuvfiskarna vid deras arbete och smögo oss tillbaka till båtarna. Vi sköto ljudlöst ut dem och bundo ihop dem till en klumpig flottilj. Just som vi sköto ut den sista jollen, vår egen, kom en av karlarna över oss. Det var Barchi. Hans pigga ögon uppfattade situationen i en blick, och han rusade fram till oss, men vi sköto ut båten med en våldsamt ansträngning och klarade oss ifrån honom, och han stod där och plumsade i vatten upp till halsen. Så snart han kom tillbaka till skäret, höjde han rösten och allarmerade de andra.

Vi rodde allt vad vi förmådde, men det gick långsamt med så många båtar på släp. En pistol smällde

på skäret, så en till och en till, och sedan började en ordentlig salva. Kulorna veno rundt omkring oss, men tjocka moln hade betäckt månen, och de kunde endast skjuta på måfå i mörkret. Det skulle ha varit en ren slump om vi blivit träffade.

»Önskar vi hade en liten ångbarkass», flämtade jag.

»Det är lika bra att månen håller sig gömd», flämtade Nicholas tillbaka.

Det gick långsamt, men varje årtag förde oss längre bort från skäret och närmare stranden. Slutligen dog skjutandet bort, och då månen kom fram igen, voro vi för långt borta för att vara i fara. Icke långt därefter besvarade vi en anropning från stranden, och två polisbåtar, var och en rodd av tre par åror, kommo ilande emot oss. Charleys välbekanta ansikte lutade sig över till oss, och han tryckte våra händer och utropade: »Å, ni ä' ena präktiga pojkar! Präktiga pojkar! Båda två!»

Då flottiljen kommit i land, rodde Nicholas och jag och en vaktare ut i en av polisbåtarna med Charley i aktern. Två andra polisbåtar följde efter, och som det nu var klart månsken, upptäckte vi lätt ostrontjuvarna på deras ensliga skär. Då vi kommo närmare, fyrade de av en dånande salva ur sina revolverar, och vi drogo oss hastigt utom skotthåll.

»Vi ha god tid», sade Charley. »Floden stiger hastigt, och då den står dem upp till halsen, förlora de nog stridslusten.»

Vi vilade alltså på årorna och väntade på att tidvattnet skulle göra sitt. Tjuvfiskarnas belägenhet var nu den, att strömmen på grund av den starka juni-

floden forsade in med våldsamt kraft, och det var omöjligt för den yppersta simmare i världen att arbeta sig emot den de tre milen bort till kuttrarna. Mellan stranden och tjuvfiskarna voro vi, som hindrade dem att komma undan åt det hållet. Å andra sidan steg vattnet hastigt över grynnorna, och det var endast en tidsfråga när det skulle ha stigit dem över huvudet.

Det var härligt lugnt, och i det klara vita månskenet iakttog vi dem genom våra nattkikare och berättade Charley om Koltjär-Maggies resa. Klockan blev ett och tu, och piraterna klängde sig fast på det högsta skäret med vatten ända upp till midjan.

»Där ser ni, hur bra det är att ha fantasi», sade Charley. »Taft har i årtal försökt komma åt dem, men han gick till väga med den råa styrkans medel och misslyckades. Vi ha däremot använt vår intelligens . . .»

I detsamma hörde jag ett nästan ljudlöst plaskande i vattnet, och i det jag lyfte upp handen för att påbjuda tystnad, vände jag mig om och pekade på en ring i vattnet som vidgade sig allt mer och mer. Det var inte mer än femtio fot ifrån oss. Vi höllo oss alldeles stilla och väntade. Efter en minut klövs vattenytan på sex fots avstånd, och ett svart huvud och en vit axel visade sig i månskenet. Med en förvånad fnysning och ett hastigt andetag försvunno huvudet och axeln.

Vi togo några årtag och drevo med strömmen. Fyra par ögon rannsokade vattenytan, men ingenstades visade sig någon ny ring och vi sågo ej vidare någon skymt av det svarta huvudet och den vita axeln.

»Det är Tumlaren», sade Nicholas. »Om det vore stora, ljusa dagen, kunde vi kanske ta fast honom.»

En kvart över tu gåvo tjuvfiskarna ifrån sig sitt första kapitulationstecken. Vi hörde nödrop, tydligen från Hundrafotingen, och denna gång sköt man inte på oss då vi rodde närmare. Hundrafotingen var verkligen i en svår klämma. Endast huvudet och axlarna av hans kamrater stucko upp över vattnet, och de togo spjörn mot strömmen för att hålla honom upplyftad, ty hans fötter kunde ej längre nå botten.

»Seså, gossar», sade Charley muntert, »nu ha vi er fast, och ni kunna inte komma undan. Om ni bråka, måste vi lämna er i sticket och då tar vattnet bukt på er. Men om ni ä' snälla, ska vi ta er ombord, en karl i sänder, och så bli ni alla räddade. Vad säger ni?»

»Ja», ropade de alla hest mellan sina skallrande tänder.

»En karl i sänder, de minsta först.»

Hundrafotingen var den förste som lyftes ombord, och han kom villigt, fastän han gjorde invändningar, då konstapeln satte handbojor på honom. Sedan halades Barchi in, helt mjuk och undergiven i sitt genomblöta tillstånd. Då vi hade tio i vår båt, drogo vi oss undan, och den andra polisbåten tog in sin last. Den tredje fick endast nio fångar — en fångst på tjugonio inalles.

»Tumlaren fick ni inte», sade Hundrafotingen triumferande, som om hans flykt betydligt minskat vår framgång.

Charley skrattade. »Men vi sågo honom i alla fall, han knogade i väg mot land som ett frustande svin.»

Det var ett beskedligt och frysande rövarband vi förde uppför stranden till ostrommagasinet. Vid

Charleys knackning slogs dörren upp, och en behaglig värmebölja strömmade emot oss.

»Ni kan torka edra kläder här, gossar, och få er lite varmt kaffe», tillkännagav Charley, då de marscherade in.

Och där satt Tumlaren helt lugnt vid brasan med en rykande kaffekopp i handen. Nicholas och jag fixerade Charley som på tyst överenskommelse. Han skrattade muntert.

»Där ser ni nyttan av att ha fantasi», sade han. »Då man förstår en sak, skall man förstå den grundligt, vad tjänar det annars till att förstå? Jag tänkte på stranden, och därför lämnade jag kvar ett par konstaplar att hålla ögonen på den. Det är alltsammans.»

BELÄGRINGEN AV »LANCASHIRES DROTTNING.»

Vår mest retsamma upplevelse av fiskepatrulleringen var kanske då Charley Le Grant och jag i två veckor belägrade en stor engelsk fyrmastare. Innan vi hade slutat den affären, hade den hunnit bli ett riktigt matematiskt problem, och det var av en ren slump vi kommo över det vapen, som möjliggjorde ett lyckligt slut.

Efter vår expedition mot ostrontjuvarna hade vi återvändt till Oakland, där ytterligare två veckor gingo innan Neil Partingtons hustru var utom fara och på god väg till förbättring. Det var alltså noga räknat efter en månads frånvaro vi vände Renens stäv mot Benicia. Då katten är borta, dansa råttorna på bordet, och under dessa fyra veckor hade fiskarna blivit mycket djärva i sina lagbrott. Då vi passerade Point Pedro sågo vi många tecken till verksamhet bland räkfångarna, och då vi väl kommit in i San Pabloviken observerade vi en vidt utbredd flottilj av fiskebåtar från Övre viken, som hastigt halade in sina nät och satte till segel.

Detta var tillräckligt misstänkt för att framkalla en undersökning, och den första och enda båt vi lyckades äntra visade sig ha olagliga nät. Lagen tillät ej mindre maskor för staksillfångst än på sju och en

halv tum mellan knutarnas insidor, men det ifrågasättande nätet hade endast tretumsmaskor. Det var ett grovt brott mot reglementet, och de båda fiskarna arresterades genast. Neil Partington tog den ene av dem med sig som hjälp vid Renens manövrering, medan Charley och jag seglade före med den andre i den beslagtagna båten.

Men staksillflottiljen hade i vild flykt styrt kurs mot Petaluma-kusten, och under hela den återstående färden över San Pablo-viken sågo vi ej till några andra fiskare. Vår fånge, en solbränd och skäggig grek, satt dyster i hågen på sitt nät, medan vi seglade hans båt. Det var en ny laxbåt från Columbia River, tydligen på sin första resa, och den skötte sig utmärkt. Till och med då Charley berömde den, vägrade vår fånge att tala eller ta notis om oss, och vi lämnade honom snart i fred som en högst otillgänglig krabat.

Vi gingo uppför Carquinez'-sundet och styrde kurs in i viken utanför Turners skeppsvarv för att få smult vatten. Här lågo flera engelska stålångare och väntade på veteskörden, och här, just på den fläck där vi hade fångat långa Alec, råkade vi helt oväntat på två italienare i en båt lastad med en fullständig »kinesisk» långrev. Överraskningen var ömsesidig, och vi voro över dem, innan varken de eller vi visste ordet av. Charley hann nätt och jämnt lova och styra kurs rätt på dem. Jag sprang föröver och kastade till dem en tross med befallning att göra fast den. En av italienarna gjorde ett slag omkring ett knap, medan jag skyndade mig att fira ner vårt stora prisegel. Sedan detta var gjort sackade laxbåten akterut och släpade tungt efter vår båt.

Charley kom föröver för att ta prisen ombord, men då jag grep mig an med att ta hem fånglinan, läto italienarna den gå. Vi började genast driva åt lä, medan de stucko ut två par åror och rodde sin lätta farkost rakt mot vinden. Denna manöver förbryllade oss för ögonblicket, ty med vår stora och tungt lastade båt kunde vi ej hoppas hinna upp dem med årorna. Men vår fånge kom oss oväntat till hjälp. Hans svarta ögon blixtrade och hans ansikte blossade av kvävd iver, då han släppte centerbordet, sprang för ut med ett enda skutt och hissade seglet.

»Jag har alltid hört att greker inte tycka om italienare», skrattade Charley, i det han sprang akterut till rorkulten.

Och aldrig i mitt liv har jag sett en man så ivrig att ta fast en annan som vår fånge nu visade sig vara. Hans ögon riktigt rullade, och hans näsborrar skälvde och vidgade sig på ett besynnerligt sätt. Charley styrde medan han skötte skoten, och ehuru Charley var pigg och snabb i sina rörelser som en katt, kunde greken knappt stävja sin otålighet.

Italienarna voro avskurna från kusten, till vars närmaste punkt det var en dryg mil. Om de försökte styra kurs ditåt, kunde vi med sidovindens tillhjälp sätta efter dem och hinna upp dem innan de tillryggalagt en åttondel av avståndet. Men de voro för kloka att försöka det och inskränkte sig till att ro med fart åt lovart längs styrbordssidan av ett stort fartyg, »Lancashires drottning». Men bakom skeppet låg minst två mils öppet vatten till kusten åt det hållet. Ej heller det vågade de sig på, ty vi måste nödvändigt ta fast dem innan de hunnit tillryggalägga den sträc-

kan. Så att då de kommo till Lancashires drottningss förstäv, hade de ingenting annat att göra än att svänga rundt och ro längs dess babordssida till aktern, d. v. s. ro i lä om oss och ge oss övertaget.

Vi i laxbåten höllo dikt upp i vinden, gingo över stag och passerade skeppets stäv. Sedan styrde Charley längs skeppets babordssida; greken släckte på skotet och grinade av förtjusning. Italienarna hade redan hunnit halvvägs till aktern, men vår friska medvind jagade oss efter dem mycket fortare än de kunde ro. Vi kommo närmare och närmare, och jag lade mig i fören och sträckte ut armen för att hugga tag i båten, då den dök under Lancashiredrottningens höga akter.

Jakten stod nu på samma punkt som i början. Italienarna rodde utmed skeppets styrbordssida, och vi fingo motvind och gledo långsamt ut från fartyget åt lovart. Sedan svängde de om förstäven och började ro längs babordssidan, och vi gingo över stag, passerade bogen och förföljde dem i stark medvind. Men just som jag räckte ut handen efter båten, dök den under aktern och var utom fara. Så gick det oupphörligt rundt, och varje gång räddade båten sig med knapp nöd.

Skeppets besättning hade nu märkt vad som försiggick, och vi kunde se deras ansikten i en lång rad titta ner på oss över relingen. Varje gång vi förfelade vårt rov nere i aktern hurrade de vildt och rusade över till andra sidan av Lancashiredrottningen för att åse jakten på lovartssidan. De överöste oss och italienarna med skämtord och råd och gjorde vår grek så förbittrad att han minst en gång under varje

rond lyfte knytnäven och skakade den mot dem i raseri. De märkte detta och hälsade varje sådant utbrott med larmande munterhet.

»En sådan cirkus!» ropade en.

»Om det finns karuseller till sjöss, måtte det här visst vara en», försäkrade en annan.

»Jag vågar en veckas hyra!» förklarade en tredje.
»Vem påstår att inte italienarna vinna?»

Nästa gång vi gingo över stag åt lovart erbjöd greken sig att byta plats med Charley.

»Låt mig segla båten», bad han. »Jag kniper dem, jag hugger dem, var så säker!»

Det var att kränka Charleys yrkesstolthet, ty han hade höga tankar om sin skicklighet som seglare, men han lämnade ändå styret till fången och övertog hans plats vid skotet. Tre gånger kretsade vi åter rundt, och greken upptäckte att han ej kunde få större fart i laxbåten än Charley.

»Bäst att avstå», rådde en av matroserna där uppe.

Greken blängde ilsket och skakade sin knytnäve som han brukade. Under tiden hade min hjärna ej varit sysslolös, och till sist kläckte jag ut en idé.

»Gå på, Charley, en gång till», sade jag.

Och då vi nästa gång svängde om aktern, gjorde jag fast en tross vid en liten änterdragg, som jag hade sett ligga i ösrummet. Trossens ända fäste jag vid ringbulten i fören, och gömmande draggen väntade jag på nästa tillfälle att använda den. Ännu en gång rodde de längs skeppets babordssida, och ännu en gång flögo vi efter dem i fördevind. Vi kommo närmare och närmare, och jag låtsade räcka ut armen efter dem som förut. Båtens akter var inte sex fot ifrån

oss, och de skrattade hånfullt åt mig då de dök under skeppets akter. I detta ögonblick reste jag mig plötsligt och slungade ut änderdraggen. Den tog ordentligt fast i båtens reling, och drogs bakåt då jag tog hem trossen och laxbåten flög vidare.

Ett stönande hördes från matroserna där uppe, men det övergick till hurrarop, då den ene italienaren drog en lång slidkniv och skar av trossen. Men vi hade hindrat dem från att komma undan, och från sin plats vid akterskotet sträckte Charley sig fram och högg tag i båtens akterspegel. Alltsammans gick på en sekund, ty den förste italienaren höll på att skära av trossen och Charley hakade sig fast vid båten, då den andra italienaren gav honom ett slag i huvudet med en åra. Charley släppte sitt tag och dignade bedövad ner på laxbåtens botten, och italienarna kastade sig över sina åror och flydde nedanför skeppets akter.

Greken tog både styre och skot och fortsatte jakten omkring Lancashiredrottningen, medan jag tog hand om Charley, på vars huvud en otäck svullnad hastigt visade sig. Vår matrospublik var vild av förtjusning och applåderade enhälligt de flyende italienarna. Charley satte sig upp med en hand på sitt huvud och såg sig slött omkring.

»Det duger inte att låta dem komma undan nu», sade han och drog sin revolver.

Under vår nästa rond hotade han italienarne med vapnet, men de rodde hårdnackat och energiskt och frågade icke det bittersta efter honom.

»Om ni inte stanna, skjuter jag», sade Charley hotande.

Men det gjorde ingen verkan, ej heller läto de skrämna sig att ge sig då han lossade flera skott på farligt nära håll. Ingen kunde tänka sig att han skulle skjuta ner obehäpnade människor, och det visste de lika väl som vi, så att de fortforo att ro envist rundt och rundt skeppet.

»Då måste vi hinna upp dem!» utropade Charley.
»Vi ska trötta ut dem och ta fast dem.»

Jakten fortgick alltså. Ytterligare tjugu gånger rände vi rundt Lancashiredrottningen, och till sist sågo vi att till och med deras järnmuskler höllo på att ge tappt. De voro nästan utmattade, och det gällde tydligen endast några varv till; då tog leken en ny vändning. Under rodden i lovart vunno de alltid på oss så att de hunnit halvvägs längs skeppets borbordssida, då vi passerade bogen. Men den sista gången vi passerade bogen sågo vi dem springa uppför skeppets gångbord, som plötsligt fällts. Det var en taktisk rörelse av besättningen tydligen understödd av kaptenen, ty då vi kommo fram dit, där gångbordet hade varit, var det intaget, och italienarnas båt hade anamats av skeppets dävertar och flög också i luften utom räckhåll.

Den därpå följande underhandlingen med kaptenen var kort och häftig. Han förbjöd oss absolut att komma ombord på Lancashiredrottningen, och lika bestämt vägrade han att utlämna de båda männen. Charley var nu lika ursinnig som greken. Han hade icke allenast blivit besegrad i en lång och löjlig jakt, utan han hade också slungats sanslös omkull på botten av sin båt av karlarna som hade undkommit honom.

»Ni ska få piska mig gul och blå», förklarade han patetiskt, i det han slog den ena knytnäven i den andra flata handen, »om de där båda karlarna nån'sin gå säkra för mig! Jag stannar här för att fånga dem, om det också skall ta hela mitt återstående liv, och om jag inte får dem fast, lovar jag att leva onaturligt länge eller tills jag haffar dem, så sant jag heter Charley Le Grant!»

Sedan började belägringen av Lancshires drottning, en belägring som förevigats i både fiskarnas och fiskepatrullens annaler. Då Renen kom tillbaka efter en fruktlös jakt efter staksillflottiljen, uppmanade Charley Neil Partington att skicka ut sin egen laxbåt med filter, proviant och en träkolkamin, en sådan som fiskarna begagna. I solnedgången försiggick detta utbyte av båtar, och vi togo avsked av vår grek, som nödvändigt måste följa med till Benicia och sättas inom lås och bom för sin egen överträdelse av lagen. Efter kvällsvarden höllo Charley och jag turvis fyratimmarsvakt till daggryningen. Fiskarna gjorde intet försök att rymma den natten, men fartyget skickade ut en jolle i spejareärenden för att ta reda på om farvattnet var rent.

Följande dag förstodo vi att en riktig belägring var oundviklig, och vi utarbetade vår plan med tanke på vår egen bekvämlighet. En brygga kallad Solanobryggan, som stack ut från Beniciastranden, var oss till god hjälp därvidlag. Lancshiredrottningen, stranden vid Turners varv och Solanobryggan bildade spetsarna av en stor, liksidig triangel. Från fartyget till stranden, den triangelsida som italienarna måste begagna sig av för att komma undan, var avståndet

lika stort som från Solanobryggan till stranden, den triangelsida som vi måste använda för att komma i land före italienarna. Men som vi kunde segla mycket fortare än de orkade ro, kunde vi låta dem tillryggalägga ungefär halva sin triangelsida, innan vi gåvo oss ut på vår linje. Om vi läto dem komma längre än halvvägs, skulle de säkerligen komma före oss i land, men om vi gåvo oss ut innan de voro halvvägs, skulle de lika säkert hinna ro tillbaka till skeppet.

Vi räknade ut, att en imaginär linje dragen från ändan av bryggan till en väderkvarn längre bort på stranden skar precis i tu den triangelsida, längs vilken italienarna måste söka sin räddning i land. Denna linje gjorde det lätt för oss att bestämma hur långt vi kunde låta dem ge sig i väg innan vi gåvo oss ut för att förfölja. Dag efter dag skulle vi vakta dem genom våra kikare, medan de rodde i sakta mak mot halvvägspunkten, och då de nästan voro i jämnhöjd med väderkvarnen, skulle vi springa i båten och hissa seglen. Då de fingo se våra förberedelser, skulle de vända om och ro långsamt tillbaka till Lancashiredrottningen, säkra i medvetandet att vi ej kunde hinna upp dem.

I händelse av vindstilla — då vår laxbåt skulle bli till ingen nytta — höllo vi också i beredskap en lätt roddbåt försedd med kupbladiga åror. Men vid sådana tillfällen då vinden svek oss måste vi ro ut från bryggan så snart de rodde ifrån fartyget. Om natten voro vi å andra sidan tvungna att patrullera alldeles i närheten av skeppet, och det gjorde vi; Charley och jag turade om att göra fyratimmarsvakter. Italienarna föredrogo emellertid att fly vid dagsljus, och hittills hade våra långa nattvakter varit utan resultat.

»Vad som retar gallfeber på mig», sade Charley, »är att vi måste försaka våra goda sängar, medan de där bovaktiga lagbrytarna sova sött varenda natt. Men det skall inte hjälpa dem!» sade han hotande. »Jag skall hålla dem kvar på det där fartyget, tills kaptenen låter dem betala kostpengar, så sant en stockfisk inte är en havskatt!»

Det var ett Tantalusproblem vi hade framför oss. Så länge vi voro vaksamma, kunde de ej slippa undan, och så länge de voro försiktiga, kunde vi inte fånga dem. Charley bråkade ständigt sin hjärna, men för en gångs skull lämnade hans fantasi honom i sticket. Det fanns tydligen ingen annan lösning på problemet än tålmod. Allt berodde på att vänta; den som väntade längst måste vinna. Till råga på förargelsen etablerade vänner till italienarna ett signalsystem med dem från stranden, så att vi aldrig vågade låta belägringen slappas ett ögonblick. Dessutom stodo alltid ett par fiskare med misstänkt utseende och hängde på Solanobryggan och bevakade våra rörelser. Vi kunde inte göra något annat än »bita ihop tänderna och knyta näven i fickan», som Charley sade, men det tog all vår tid och hindrade oss från att utföra annat arbete.

Dagarna gingo och ställningen undergick ingen förändring. Men nog gjordes försök att ändra den. En natt kom det folk från stranden ut i en roddbåt och försökte konfundera oss, medan de båda italienarna togo till flykten. Att det ej lyckades berodde på, att skeppsdävertarna voro litet osmorda. Vi avbröto förföljandet av den främmande båten, då vi hörde dävertarna gnissla, och vi kommo till Lancashire-

drottningen just som italienarna höllo på att fira ner sin båt. En annan natt rodde ett drygt halvt dussin båtar omkring oss i mörkret, men vi sögo oss som blodiglar fast vid skeppets sida och gjorde deras plan om intet, så att de blevo ursinniga och överöste oss med otidigheter. Charley skrattade för sig själv på botten av båten.

»Det är ett godt tecken, gosse», sade han till mig. »Då karlar börja svära, så kan man vara säker på att de hålla på att tappa tålamodet, och då de ha tappat tålamodet, tappa de snart huvudet. Kom ihåg mina ord, om vi bara hålla ut, ska de bli oförsiktiga en vaccker dag, och då ha vi dem fast.»

Men de blevo ej oförsiktiga, och Charley erkände att detta var ett av de tillfällen då alla tecken sveko. Deras tålamod tycktes vara lika stort som vårt, och den andra veckan av belägringen släpade sig enformigt fram. Då piggade Charleys slappnade fantasi upp sig så pass att han hittade på en list. Peter Boyelen, en ny för fiskarna okänd fiskevakt, kom händelsevis till Benicia, och vi invigde honom i vår plan. Vi höllo den så hemlig som möjligt, men på något outrannsakligt sätt lyckades vännerna i land tillställa de belägrade italienarna en uppmaning att ha ögonen med sig.

Den natt då vi skulle bringa vår list i verkställighet intogo Charley och jag vår vanliga plats i vår roddbåt utmed Lancashiredrottningens långsida. Sedan det blivit nedmörkt, kom Peter Boyelen ut i en liten nätt jolle, en sådan där som man kan ta upp och bära under armen. Då vi hörde honom komma ljudlöst paddlande, drogo vi oss ett stycke in i mörkret och vilade på våra åror. Midtför gångbordet ropade

han muntert an Lancashiredrottningens ankarvakt och frågade, var han skulle få tag i »Skotske hövdingen», en annan vetebåt, och i det samma kapsejsade han med låtsad drumlighet. Matrosen som gjorde ankarvakt sprang utför gångbordet och drog upp honom ur vattnet. Det var just vad han ville, nämligen komma ombord på fartyget, och nu väntade han sig att få komma upp på däck och sedan gå ner för att värma sig och bli torr. Men kaptenen lät honom helt ogästvänligt sitta på gångbordets nedersta bräde, ynkligt frysande och med fötterna dinglande i vattnet, tills vi tyckte synd om honom, rodde ut ur mörkret och togo upp honom. Besättningen hade vaknat, och deras gyckel och stickord läto allt utom behagligt i våra öron, och till och med de båda italienerna klättrade upp på relingen och skrattade åt oss länge och skadegladdt.

»Skadar inte», sade Charley så dämpat att endast jag kunde höra det. »Jag är väldigt glad åt att det inte är vi som skratta först. Vi ska spara vårt skratt till sist, eller hur, gosse?»

Han klappade mig på axeln, men jag tyckte att hans röst lät mera beslutsam än hoppfull.

Det skulle nog ha varit möjligt för oss att få hjälp av hamnfogden och komma ombord på det engelska fartyget i lagens namn. Men fiskenämndens instruktioner gingo ut på att patrullen skulle undvika förvecklingar, och denna kunde, om vi påkallade officiella myndigheter, lätt sluta med internationellt trassel.

Den andra veckan av belägringen hade gått till ända, och ännu syntes intet tecken till ändring i situa-

tionen. På morgonen den fjortonde dagen inträffade förändringen, och den kom i lika oväntad form för oss som för de män vi ville ta fast.

Efter vår vanliga nattvakt långsides med Lancashiredrottningen rodde Charley och jag till Solanobryggan.

»Åhå!» utbrast Charley överraskad. »Vad i all världen är detta? Har du nå'nsin sett maken till konstigt fartyg?»

Det kunde han gärna säga, ty där låg, förtöjd vid bryggan, den besynnerligaste barkass jag någonsin hade sett. Den kunde inte kallas barkass heller, men den tycktes likna en barkass mer än någon annan båt. Den var sjuttio fot lång, men så smal och utan överbyggnader att den föreföll mycket mindre än den verkligen var. Den var byggd helt och hållet av stål och svartmålad. Tre skorstenar ganska långt ifrån varandra och lutande starkt åt aktern reste sig i rak linje midskepps, medan bogen, lång och smal och vass som en kniv, tydligt angav att båten lade an på snabbhet. Då vi rodde akter om den, läste vi namnet »Pilen» målat med små vita bokstäver.

Charley och jag kunde ej styra vår nyfikenhet. Om några minuter voro vi ombord och talade med en maskinist, som betraktade soluppgången från däck. Han var beredvillig att tillfredsställa vår nyfikenhet, och snart visste vi att Pilen hade kommit dit efter mörkrets inbrott från San Francisco, att det var vad man kunde kalla en provresa, och att den tillhörde Silas Tate, en ung californisk gruvmillionär som vurmade för snabbgående yachter. Vi talade litet om turbinmaskiner, direkt ångverkan och frånvaron av

pistonger, drivstänger och svänglar, vilket allt var arabiska för mig, ty jag kände endast till segelbåtar, men maskinistens sista ord förstod jag:

»Fyra tusen hästkrafter och fyrtiofem mil i timmen, men det tro ni kanske inte på», sade han stolt.

»Säg om det, herrn! Säg om det!» utbrast Charley i upphetsad ton.

»Fyra tusen hästkrafter och fyrtiofem mil i timmen», upprepade maskinisten och flinade godmodigt.

»Var är ägaren?» lydde Charleys nästa fråga. »Finns det någon möjlighet att jag kan få tala med honom?»

Maskinisten skakade på huvudet. »Nej, det går nog inte. Ser ni, han sover.»

I detta ögonblick kom en ung man i blå uniform upp på däck längre akterut och stod och såg på soluppgången.

»Där är han, det är han, det är mr Tate», sade maskinisten.

Charley gick akterut och talade vid honom, och medan han talade allvarligt, hörde den unge mannen på med ett roat uttryck i sitt ansikte. Han måste ha frågat hur djupt vattnet var nära stranden vid Turners skeppsvarv, ty jag såg att Charley gjorde gester och förklarade. Några minuter därefter kom han tillbaka utom sig av förtjusning.

»Ge dig av, gosse», sade han. »Upp på bryggan med dig. Nu ha vi dem fast.»

Det var tur för oss att vi lämnade Pilen, då vi gjorde det, ty strax därefter dök en av spionerna upp. Charley och jag intogo våra vanliga platser på bryggan litet framför Pilen och ovanför vår egen båt, där vi bekvämt kunde vakta Lancashiredrottningen. Ingen-

ting hände förr än klockan nio; då sågo vi de båda italienarna lämna fartyget och ro längs sin triangelsida mot stranden. Charley såg så likgiltig ut som möjligt, men innan de hunnit fjärdedelen av vägen, viskade han till mig:

»Fyrtiofem mil i timmen... ingenting kan rädda dem... vi ha dem fast!»

De båda männen rodde långsamt tills de nästan voro i jämnhöjd med väderkvarnen. I det ögonblicket brukade vi alltid hoppa i vår laxbåt och sätta till segel, och de båda karlarna, som tydligen väntat sig detta, sågo helt överraskade ut, då vi ej visade något tecken därtill.

Då de voro alldeles i nivå med väderkvarnen och hade lika nära till stranden som till skeppet och voro närmare stranden än vi någonsin förr låtit dem komma, blevo de misstänksamma. Vi följde dem i kikaren och sågo dem stå i båten och försöka ta reda på vad vi hade för oss. Även den spionerande fiskaren, som satt bredvid oss på bryggan, föreföll förvånad. Han kunde inte förstå vår överksamhet. Männen i båten rodde närmare stranden, men reste sig åter och undersökte den med blicken, som om de trott att vi lågo gömda där. Men en karl kom ut på stranden och viftade åt dem med en näsduk för att upplysa att det inte var någon fara. Det lugnade dem. De kastade sig över årorna för att riktigt sätta fart i båten. Ännu väntade Charley. Icke förr än de tillryggalagt tre fjärdedelar av avståndet från Lancshiredrottningen, så att de knappt hade mer än en kvarts mil till kusten, slog Charley mig på axeln och ropade:

»Vi ha dem! Vi ha dem!»

Vi sprungo de få stegen till Pilen och hoppade ombord. För- och aktertrossar lossades i en blink. Pilen sköt ut från bryggan. Spionen som vi lämnat kvar på bryggan tog upp en revolver och sköt fem skott i luften tätt på varandra. Karlarna i båten uppfattade genast varningen, ty vi sågo dem ro som galningar.

Men om de rodde som galningar, undrar jag hur vår fart skall kunna beskrivas? Vi riktigt flögo. Den fart varmed vi trängde undan vattnet var så förfärlig, att en våg reste sig på vardera sidan om vår bog och forsade akteröver i en serie av tre väldiga, uppstående vågor, medan en stor toppig bölja glupskt förföljde oss akterut som om den i vilket ögonblick som helst kunde falla över oss och förinta oss. Pilen flämtade, skalv och dånade som en levande varelse. Luftdraget, på grund av farten, kändes som en storm — en fyrtiofemmilstorm. Vi kunde ej ta emot det rätt i ansiktet och andas utan att storkna. Det drev röken tillbaka från skorstenarnas mynningar i precis rät vinkel. Vi flögo faktiskt framåt lika fort som ett blixttåg. »Vi riktigt *pilade* i väg», sade Charley efteråt, och jag tror att det uttrycket kom sanningen närmare än något annat.

Vad italienarna i roddbåten beträffar, så hade vi knappt givit oss ut förr än vi voro över dem, tyckte jag. Vi måste naturligtvis sakta farten långt innan vi kommo fram till dem, men ändå sköto vi förbi dem som en virvelvind och måste göra en sväng tillbaka mellan dem och stranden. De hade rott långsamt och rest sig från roddbänken efter varje årtag, ända tills vi gingo förbi dem och de kände igen Charley och mig. Det betog dem deras sista motståndskraft.

De lade upp sina åror och underkastade sig surmulet arresteringen.

»Nå, Charley», sade Neil Partington, då vi sedan talade om saken på bryggan, »jag kan inte se vad din mycket omtalade fantasi spelade för roll den här gången.»

Men Charley vidhöll troget sin fixa idé. »Fantasi?» frågade han och pekade på Pilen. »Se på den där! Se bara på den där! Om inte uppfinningen av den där är fantasi, så vet jag inte vad det är.»

»Naturligtvis», tillade han, »var det en annan människas fantasi, men det var i alla fall den som gjorde det.»

CHARLEYS KUPP.

Vår lustigaste och på samma gång farligaste bragd under patrulltiden var kanske då vi i ett enda drag håvade in jämnt ett tjog ursinniga fiskare. Charley kallade det en kupp, ett ord som han hört Neil Partington begagna; men fiskarna borde ha kallat det ett Waterloo, ty det var det svåraste nederlag som någonsin tillfogats dem av fiskepatrullen, och de hade själva ådragit sig det genom att öppet och fräckt trotsa lagen.

Under den s. k. »frisäsongen» fingo fiskarna fånga så många laxar de kunde komma över och deras båtar kunde rymma. Men det fanns en betydande inskränkning. Från solnedgången på lördagskvällen till soluppgången på måndags morgonen fingo de ej sätta ut ett nät. Det var en klok förordning av fiskenämnden, ty det var nödvändigt att ge den lekande laxen tillfälle att gå uppför floden och kasta sin rom. Och denna lag hade, blott med en enda tillfällig överträdelse, lydigt iakttagits av de grekiska fiskarna som fångade lax till konservfabrikerna och torghandeln.

En söndagsmorgon fick Charley telefonbud från en vän i Collinsville, som talade om för honom att hela fiskarflottiljen var ute med sina nät. Charley och jag sprungo i vår laxbåt och gävo oss av till ort och ställe. För en lätt förlig bris passerade vi Car-

quinezsundet och över Suisunviken förbi Ship Island Light och ertappade hela flottiljen i full verksamhet.

Men först måste jag beskriva deras sätt att arbeta. Det nät de använde är det s. k. gäl nätet. Det har enkla, snedt rutformiga maskor som mäta drygt sju och en halv tum mellan knutarna. Fem till sju à åtta hundra fot i längd äro dessa nät endast några fot breda. De äro ej fastgjorda, utan flyta med strömmen, den övre ändan uppehålls av flöten, den nedre sänkes med blyvikter.

Denna anordning håller nätet upprätt i strömmen och hindrar alla fiskar utom de små att komma uppför floden. Laxen som simmar nära ytan efter sin vana ränner huvudet genom maskorna och hindras från att tränga igenom av sin omfångsrika kropp och från att gå tillbaka av sina gälar som fastnat i maskorna. Det måste vara två fiskare som sätta ut ett sådant nät; en rör båten, medan den andre står i aktern och försiktigt släpper ut nätet. Då det är utlagt tvärs över strömmen göra fiskarna fast sin båt vid den ena ändan av nätet och driva med det.

Då vi kommo fram till flottiljen av de lagöverträdande fiskarna, varje båt två à tre hundra yards från grannens och båtar och nät här och där på floden så långt vi kunde se, sade Charley:

»Jag är bara ledsen över en sak, och det är att jag inte har tusen armar, så att jag kan ta fast dem alla. Som det nu är kunna vi endast fånga en båt, ty medan vi hållas med den, ta de andra upp näten och ge sig av.»

Då vi kommo närmare, märkte vi ingenting av den vanliga förvirringen och uppståndelsen som vår an-

komst annars alltid framkallade. I stället låg varje båt helt lugnt kvar vid sitt nät, och fiskarna bevärdigade oss inte med en blick.

»Det var egendomligt», mumlade Charley. »Kan det bero på att de inte känna igen oss?»

Jag sade att det var omöjligt, och Charley instämde, men där var nu en hel flottilj bemannad med karlar som blott kände oss alltför väl och som ej togo mera notis om oss, än om vi varit en höpråm eller en lust-yacht.

Så fortgick det emellertid inte, ty då vi styrde kurs på det närmaste nätet, lossade karlarna som rådde om det sin båt och rodde långsamt i land. De andra båtarna visade intet tecken till oro.

»Det var komiskt», anmärkte Charley. »Men vi kunna i alla fall konfiskera nätet.»

Vi beslogo seglen, togo upp den ena ändan av nätet och började hala upp det i båten. Men genast hörde vi en kula väsa förbi oss över vattnet följd av en svag gevärssmäll. Karlarna som rott i land sköto på oss. Nästa gång vi halade susade en annan kula förbi, farligt nära. Charley hakade upp nätet på ett knap och slog sig ned. Det kom inte flera skott. Men så snart han började hiva, small det igen.

»Jaså, är det på det viset», sade han och kastade ändan av nätet överbord. »Ni vill ha det värre än vi ha ämnat, nåja, då ska ni få det.»

Vi rodde till nästa nät, ty Charley ville övertyga sig om vi hade att göra med ett organiserat trots. Då vi närmade oss, gjorde de båda fiskarna loss sin båt från nätet och rodde i land, medan de båda första rodde tillbaka och togo i tu med nätet som vi hade

släppt. Även vid det andra nätet hälsades vi med gevärsskott tills vi avstodo och förflyttade oss till det tredje, där samma manöver upprepades.

Då avstodo vi, fullständigt besegrade, och hissade segel och gåvo oss ut på den långa kryssningen tillbaka till Benicia. Några söndagar gingo, och varje söndag blev lagen hårdnackat kränkt. Men utan väpnad militärtrupp kunde vi ingenting göra. Fiskarna hade hittat på en ny idé och satte den i verket fullkomligt hänsynslöst, och det tycktes inte kunna finnas någon möjlighet för oss att få bukt på dem.

Vid den tiden kom Neil Partington tillbaka från Nedre viken, där han hade varit i några veckor. Till sammans med honom var Nicholas, den grekiske ynglingen som hade hjälpt oss vid vår expedition mot ostrontjuvarna, och dessa båda gåvo oss en handräckning. Vi vidtogo omsorgsfullt våra anordningar. Det var överenskommet att medan Charley och jag lade beslag på näten, skulle de ligga gömda i land och kasta sig över fiskarna som rodde i land för att skjuta på oss.

Det var en präktig plan. Det tyckte till och med Charley. Men vi hade inte räknat ut det hälften så bra som grekerna. De förekommo oss genom att lägga sig i bakhåll för Neil och Nicholas, kulor visslade om våra öron, då Charley och jag försökte lägga beslag på näten. Då vi åter blevo tillbakaslagna, sluppo Neil och Nicholas lösa. De voro tämligen skamflata då de visade sig igen, och Charley gjorde obarmhärtigt narr av dem. Men Neil svarade i samma ton och bad att få veta, varför inte Charleys fantasi för längesedan hade undanröjt svårigheterna.

»Vänta bara, idén kommer nog», lovade Charley.

»Sannolikt», medgav Neil. »Men jag är rädd att laxen blir utrotad först, och då behövs inte idén, när den kommer.»

Neil Partington var mycket missbelåten med sitt äventyr, gav sig av till Nedre viken och tog Nicholas med sig, och Charley och jag överlämnades åt oss själva. Det betydde att söndagsfisket också skulle bli lämnat åt sig självt, tills dess Charleys idé behagade komma. Jag bråkade min hjärna för att kunna hitta på något sätt att hålla grekerna i schack, det gjorde Charley också, och vi tänkte ut tusen utvägar som befunnos värdelösa, då de diskuterades.

Fiskarna å sin sida voro vid ett briljant lynne, och deras skrävel ekade i stränderna till vår stora förödmjukelse. Överallt bland dem märktes en tilltagande uppstudsighet. Vi voro slagna, och de höllo på att förlora respekten för oss. Med förlusten av respekten började föraktet sticka fram. Charley fick öknamnet »gamla käringen», och jag fick min beskärda del som »lilla pysen». Ställningen höll på att bli outhärdlig, och vi förstodo att vi måste rikta ett dråpslag mot grekerna för att återvinna den gamla respekten. Så kom idén en morgon. Vi voro nere på ångbåtsbryggan, där flodångarna hade sin tilläggsplats och där vi träffade på en grupp av kustfarare och dagdrivare, belåtet lyssnande till ynkliga jeremiader från en ung karl med dåsiga ögon, klädd i höga sjöstövlar. Han var ett slags amatörfiskare, sade han, och fiskade för den lokala marknaden i Berkeley. Berkeley låg vid Nedre viken, trettio mil därifrån. Föregående natt, sade han, hade han satt ut sitt nät och fallit i sömn på bottnen av sin båt.

Han vaknade inte förr än på morgonen, och då han slog upp ögonen låg hans båt och gned sig mot pålarna vid ångbåtsbryggan i Benicia. Han såg också flodångaren »Apachen» ligga framför honom och ett par av dess matrosor sysselsatta med att befria sin propeller från hans trasiga nät. Sedan han somnat, hade hans lanterna slocknat och Apachen hade kört över hans nät. Ehuru illa sönderslitet, hade det ändå inte ryckts loss från hans båt, och den hade bogserats trettio mil ur sin kurs.

Charley gav mig en knuff med armbågen. Jag förstod genast hans idé, men invände:

»Inte kunna vi hyra en ångbåt.»

»Det ämnar jag heller inte göra», svarade han. »Men låt oss gå över till Turners skeppsvarv. Jag tänker på något som kan bli oss till nytta.»

Vi gingo till varvet, där Charley styrde kurs bort till »Mary Rebecca», som var upplagd i dockan för att rengöras och överhalas. Det var en stor, flatbottnad skonare som vi båda kände väl till, den lastade hundrafyrtio ton och förde större segel än någon annan skonare på viken.

»Hur står det till, Ole?» hälsade Charley på en stor svensk i blå skjorta, som höll på att gnida klorna på storgaffeln med en bit fläsksvål.

Ole brummade, blossade på sin pipa och fortfor att gnida. Kaptenen på en kustskonare måste förrätta grovarbete liksom besättningen.

Ole Ericson bekräftade Charleys gissning att Mary Rebecca, så snart hon blev sjösatt, skulle gå upp till San Joaquin-floden nära Stockton och lasta vete.

Sedan kom Charley med sitt förslag, och Ole Ericson skakade på huvudet.

»Bara en krok, en ganska stor krok», övertalade Charley.

»Nej, tack så mycket», sade Ole Ericson. »Mary Rebecca skulle fastna på varenda dybank med den kroken. Jag vill inte förlora Mary Rebecca. Hon är allt vad jag äger.»

»Nej, nej», skyndade sig Charley att förklara. »Vi kunna borra in ändan av kroken i botten utifrån och fästa den på insidan med en skruvmutter. Sedan den har gjort tjänst, kunna vi ju gå ner i lastrummet, ta bort skruvmuttern och så faller kroken bort. Se'n driva vi in en träplugg i hålet, och Mary Rebecca är all right igen.»

Ole Ericson envisades en lång stund, men till sist, sedan vi hade bjudit honom på middag, fingo vi honom att samtycka.

»Ja, för tusan, jag skall göra det», sade han och slog sig med knytnäven i flata handen. »Men raska på med den där kroken. Mary Rebecca sjösättes i kväll.»

Det var lördag, och Charley måste skynda sig. Vi gingo till varvssmedjan, där under Charleys ledning en starkt böjd krok av stål förfärdigades. Vi skyndade tillbaka till Mary Rebecca. Akter om den stora centerbordslådan, genom vad som egentligen skulle vara kölen, borrades ett hål. Krokens ända trängdes in utifrån, och Charley skruvade fast den stadigt på insidan. Då allt var färdigt, sköt kroken ut en dryg fot ur skonarens botten. Den liknade en skära, men var starkare krökt.

Sent på eftermiddagen sjösattes Mary Rebecca,

och alla förberedelser gjordes för dess avgång uppåt floden följande morgon. Charley och Ole betraktade uppmärksamt aftonhimlen för att spå väder, ty utan en bra bris var vår plan dömd att misslyckas. De enades om att det var alla tecken till styv västlig vind — inte den vanliga eftermiddagsbrisen från havet, utan halv storm som just höll på att sticka upp.

Följande morgon bekräftades deras förutsägelser. Solen sken klart, men någonting värre än halv storm tjöt genom Carquinez-sundet och Mary Rebecca gav sig i väg med två rev i storseglet och ett i klyvaren. Vi hade det ganska svårt i sundet och på Suisunviken, men då farvattnet blev trängre, fingo vi det lugnare, fastän vindens styrka icke avtagit.

Bortom Ship Island Light stuckos reven ut, och på Charleys förslag beredde vi oss att sätta till ett stort stagesegel, och toppseglet på stormasten gjordes i ordning till att kunna sättas till när som helst.

Vi rusade framåt med saxade segel och vinden rätt bakifrån, med klyvaren på styrbords sida och storseglet babord, då vi träffade på laxflottiljen. Där voro de, båtar och nät, som den första söndagen då de hade vunnit på oss, jämnt fördelade över floden så långt vi kunde se. En smal passage till höger var lämnad fri för ångbåtar, med den återstående delen av floden var betäckt med vidlyftiga nät. Den smala rännan var vår naturliga kurs, men Charley, som stod vid ratten, styrde Mary Rebecca direkt på näten. Det framkallade ingen oro bland fiskarna, ty fartyg som seglade uppåt floden voro alltid försedda med »skor» på ändarna av sina kölar, varigenom de kunna glida över näten utan att skada dem.

»Nu tar hon det!» utropade Charley, då vi gingo midtöver en rad flöten som markerade ett nät. Vid den ena ändan av denna linje var en liten tunnformig boj, vid den andra de båda fiskarna i sin båt. Boj och båt började plötsligt dras tillsammans och fiskarna att skrika, då vi ryckte dem med oss. Ett par minuter därefter hakade vi upp ett annat nät och sedan ett tredje, och på det sättet gingo vi fram midt igenom flottiljen.

Den förvirring vi åstadkommo bland fiskarna var fruktansvärd. Så fort vi hakat upp ett nät drogoss dess bägge ändar, boj och båt, tillsammans och släpade efter oss, och då så många bojar och båtar med halsbrytande fart samlades ihop i en klunga, måste fiskarna vara på sin vakt för att undvika sammanstötningar. De ropade åt oss som galningar att dreja bi, ty de trodde att flodskepparen var drucken och inte visste vad han gjorde, och de hade ingen aning om att vi voro fiskepatrullen.

Ett enda nät är ganska tungt att släpa på, och Charley och Ole Ericson kommo överens om att till och med i så stark medvind voro tio nät det mesta Mary Rebecca kunde rå med. Så att då vi hade fångat tio nät och hade tio båtar med tjuguman på släp, styrde vi kurs åt sidan ut ur flottiljen och stävade mot Collinsville.

Vi voro allesammans vid det briljantaste lynne. Charley skötte rodret som om han styrt den förste pristagaren hem efter en kappsegling. De båda matroserna på Mary Rebecca flinade och skämtade. Ole Ericson gnuggade sina stora händer i barnslig förtjusning.

»Jag tror att ni fiskevakter aldrig göra så'na kap som då ni segla med Ole Ericson», sade han. Då hördes en skarp gevärssmäll akterut och en kula gjorde en ränna i den nymålade kajutväggen, studsade mot en spik och fortsatte gällt sjungande sin väg ut i luften.

Det var för mycket för Ole Ericson. Då han såg sin kära nymålning sålunda tilltygad, for han upp och knöt näven åt fiskarna, men en ny kula träffade kajutan inte sex tum ifrån hans huvud, och han hukade sig ner på däck i skydd av relingen.

Alla fiskarna hade bössor, och nu började de en riktig gevärssalva. Vi måste alla söka skydd, till och med Charley, som nödgades gå ifrån ratten. Om vi inte haft de tunga näten på släp, skulle vi oundvikligen ha kört upp i vinden och råkat illa ut för de ursinniga fiskarna. Men näten, som sutto fast vid Mary Rebecas botten långt akterut, hindrade dess akter från att komma i drift, och skonaren fortfor att länsa framåt ehuru litet nyckfullt.

Charley, som låg på däck, kunde nätt och jämnt komma åt rattens nedre spakar, och han kunde visserligen styra på sätt och vis, men med stor svårighet. Ole Ericson kom att tänka på en stor stålplåt nere i det tomma lastrummet. Det var en plåt som tillhört »New Jersey», en ångare som nyligen blivit vrak utanför Golden Gate och i vars bärgning Mary Rebecca deltagit.

Vi kröpo försiktigt över däck, och de båda matroserna, Ole och jag fingo upp den tunga plåten på däck och akterut, där vi ställde upp den som en sköld mellan ratten och fiskarna. Kulorna klatschade och smällde mot den, så att den klingade som en målskjutnings-

tavla, men Charley skrattade i dess skydd och fortfor helt lugnt att styra.

Så jagade vi framåt; efter oss hade vi ett tjutande och skrånande dårhus av ilskna greker, framför oss Collinsville, och rundt omkring oss yrde väsande kulor.

»Ole», sade Charley med dämpad röst», jag vet inte vad vi ska ta oss till.»

Ole Ericson, som låg på rygg tätt intill relingen och grimaserade mot himlen, vände sig emot honom och såg på honom. »Jag tänker vi gå in till Collinsville», sade han.

»Men vi kunna inte stoppa», brummade Charley. »Det har jag inte tänkt på, men vi kunna inte stoppa.»

En förbryllad min spred sig långsamt över Ole Ericsons breda ansikte. Det var blott alltför sant. Vi hade ett getingbo bakom oss, och att lägga till i Collinsville skulle vara det samma som att få dem om öronen.

»Varenda en av dem har bössa», anmärkte en av matroserna muntert.

»Ja, och kniv också», tillade den andre.

Nu var det Ole Ericsons tur att brumma. »Ett så'nt gruff är ingenting för en svensk», sade han för sig själv.

En kula studsade mot aktern och flög sjungande åt styrbord till som ett ilsket bi. »Det finns ingenting annat att göra än att gå handlost i land med Mary Rebecca och ta till schappen», utlät sig den förste gladlynte matrosen.

»Och överge Mary Rebecca?» frågade Ole med en utsäglig fasa i rösten.

»Inte kan vi tvinga er», blev svaret. »Men jag vill inte vara inom tusen mils räckhåll, då de där krabaterna komma ombord» — han pekade på de vansinnigt upphetsade grekerna vi hade på släp.

Vi voro nu midtför Collinsville och gingo förbi med rykande fart ett stenkast ifrån bryggan.

»Jag hoppas bara att vinden står sig», sade Charley och kastade en blick på våra fångar.

»Vinden?» sade Ole hopplöst. »Floden tar slut, och se'n . . . och se'n . . .»

»Det blir att schappa inåt skogen, och vi ha ju försprång för grekerna», tillade den gladlynte matrosen, medan Ole mumlade om vad som skulle hända, då vi kommo till flodens ändpunkt.

Vi hade nu kommit till en skiljoväg. Till vänster var Sacramentoflodens mynning, till höger San Joaquins. Den gladlynte matrosen kröp föröver och lät klyvaren gå över, medan Charley manövrerade oss åt höger in i San Joaquin. Vinden, som hittills varit rak medvind, tog oss nu från sidan och Mary Rebecca krängde över åt babord som om hon vore nära att kapsejsa.

Vi skenade emellertid vidare, och fiskarna släpade med. Värdet av deras nät var större än plikten de skulle få betala för att de överträdt fiskelagarna, så att det kunde inte falla dem in att göra sig loss från näten och ta till flykten, vilket de lätt skulle ha kunnat göra. För resten hålla de instinktlikt på sina nät som en skeppare håller på sitt fartyg. Dessutom hade deras hämndlust vaknat, och vi kunde vara övertygade om att de skulle följa oss till världens ända, om vi toge oss för att bogsera dem så långt.

Skjutandet hade upphört, och vi tittade åt aktern för att se efter vad våra fångar togo sig för. Det var olika avstånd mellan båtarna, och vi sågo att de fyra närmaste hade slutit sig tillsammans därigenom att en som gick före hade kastat över en tross akterut till den närmast följande. Sedan denna förbindelse åvägabragts, skulle de göra sig loss från sitt nät och sluta upp i en linje tills de alla bogserades av den främsta båten. Men vi gingo med en sådan fart, att denna deras manöver försiggick mycket långsamt. Ibland ansträngde karlarna sig till det yttersta men kunde ändå inte minska trossen med så mycket som en tum; ibland gick det emellertid fortare.

Då de fyra båtarna voro så nära varandra att man kunde kliva över från den ena i den andra, steg en grek från vardera av de tre i den oss närmaste båten och tog sin bössa med sig. De blevo alltså fem i den närmaste båten, och det var tydligt att de hade för avsikt att äntra oss. De grepo sig an därmed med svett och möda, halade sig in hand för hand med tillhjälp av ett näts flöten. Det gick långsamt och de gjorde pauser då och då för att vila, men småningom kommo de närmare.

Charley smålog åt deras ansträngningar och sade: »Sätt till toppseglet, Ole.»

Toppseglet sattes till under en smällande gevärssalva från båtarna, och Mary Rebecca krängde och rusade i väg fortare än någonsin.

Men grekerna gävo ej tappt. Ur stånd att med den ökade farten dra sig närmare med händerna, anordnade de från segelblocken på deras båt vad sjömän kalla en »vakttalja». En av dem, som hölls

stadigt om benen av sina kamrater, lutade sig långt ut över fören och gjorde fast taljan vid nätets flötlina. Sedan hivade de in taljan tills blocken stötte ihop, då manövern upprepades.

»Vi måste sätta till stageseglet», sade Charley.

Ole Ericson såg på sin hårdt ansträngda Mary Rebecca och skakade på huvudet. »Då förlorar hon masterna», sade han.

»Ja, annars förlorar hon oss», svarade Charley.

Ole kastade en ängslig blick på sina master, en annan på båtlasten av beväpnade greker och samtyckte.

De fem männen höllo till i båtens för, en obehaglig plats då man är tagen på släp. Jag iakttog hur deras båt skulle sköta sig, då det stora stageseglet, mycket mycket större än toppseglet och endast användt i lätt bris, sattes till. Då Mary Rebecca gjorde en överhaling och rusade framåt med ett fruktansvärdt ryck, dök båtens för under och karlarna tumlade om varandra bortåt aktern för att inte båten helt och hållet skulle fyllas med vatten.

»Nu ha de fått så mycket de tål», anmärkte Charley, men han höll oroligt ögonen på Mary Rebecca, som nu seglade med långt större segelmassa än hon hade rätt till.

»Nästa station Antioch!» tillkännagav den gladlynte matrosen som en järnvägskonduktör. »Och sedan kommer Merryweather!»

»Kom hit genast», sade Charley till mig.

Jag kröp över däckets och stod upprätt bredvid honom bakom stålplåten.

»Känn i min innerficka», kommenderade han, »och tag upp min annotationsbok. Just den, ja. Riv ut ett oskrivet blad och skriv vad jag nu säger.»

Och jag skrev följande:

»Telefonera till Merryweather till fiskalen, konstapeln eller domaren. Säg dem att vi komma och att de ska gå man ur huse. Alla beväpnas. Låt dem möta oss på bryggan, annars ä' vi dödens lammungar.»

»Sätt nu väl fast det på den där märbspiken och passa på och släng den i land.»

Jag gjorde som han föreskrev. Vi voro nu nära Antioch. Blåsten tjöt i vår rigg, Mary Rebecca krängde ursinnigt och rusade framåt som en snabbgående oceanångare. Sjöfolket i Antioch hade sett oss sätta till toppsegel och stagesegel, ett i högsta grad hänsynslöst beteende i sådant väder, och hade samlat sig på bryggan i små grupper för att ta reda på vad detta skulle betyda.

Vi höllo oss tätt intill stranden, och Charley höll så nära att en man nästan kunnat hoppa i land. Då han gav signal, kastade jag märbspiken. Den träffade träbryggan med en smäll, studsade femton, tjugu fot och uppfångades av de överraskade åskådarna.

Allt detta tilldrog sig i en blink, ty i nästa minut hade vi Antioch bakom oss och jagade uppför San Joaquin mot Merryweather, dit vi hade sex mil. Flo den rätade här ut sig och gick rakt österut som ju var dess huvudriktning, och vi länsade undan för vinden med saxade segel; klyvaren svällande full på styrbords sida.

Ole Ericson tycktes försjunken i slö förtvivlan. Charley och de båda matroserna sågo förhoppningsfulla ut, och det hade de goda skäl till. Merryweather var ett kolgruvsamhälle, och som det var söndag kunde man ta för givet att männen voro i staden. Vidare

hade kolgruvarbetarna aldrig hyst någon överdriven vänskap för de grekiska fiskarna och skulle säkerligen hjälpa oss allt vad de förmådde.

Vi höllo skarp utkik efter staden, och den första åsynen av den beredde oss stor lättnad. Bryggorna voro svarta av människor. Då vi kommo närmare, sågo vi ännu flera komma rusande utför storgatan med bössor i händerna. Charley kastade en blick akterut på fiskarna, och hans ögon hade nu återfått sitt tvärsäkra uttryck. Grekerna voro tydligen imponerade av denna väpnade styrka och lade bort sina egna gevär.

Vi togo in toppsegel och stagesegel, pikade storseglets gaffel och gipade storseglet, då vi kommo midtför stora bryggan. Mary Rebecca gjorde en sväng med de fångna fiskarna i en stor båge bakom sig och gled framåt ända tills hon tog törn och trossarna slängdes i land och hon gjordes fast. Det försiggick under en storm av hurrarop från de förtjusta gruvarbetarna.

Ole Ericson drog en djup suck. »Jag trodde aldrig jag skulle få se min gumma mer», erkände han.

»Å, vi ha ju aldrig varit i någon fara», sade Charley.

Ole såg misstroget på honom.

»Det är mitt allvar», fortfor Charley. »Allt vad vi hade att göra, hela tiden, var ju att kapa vår fånglina — som jag ämnar göra nu, så att de där grekerna kunna få reda ut sina nät.»

Han gick ner i lastrummet med en mejsel, tog bort skruven och lossade kroken. Då grekerna hade halat in näten i sina båtar och gjort allt i ordning, tog en flock stadsbor dem ifrån oss och ledde dem till fängelset.

»Jag har visst gjort en förbannad dumhet», sade Ole Ericson. Men han kom på andra tankar, då de beundrande stadsborna trängdes omkring honom för att skaka hand med honom och ett par tilltagsna tidningsmän togo fotografier av Mary Rebecca och hennes kapten.

DEMETRIOS CONTOS.

Av vad jag sagt om de grekiska fiskarna får man ej dra den slutsatsen att de voro alltigenom dåliga. Långt därifrån. Men det var råbarkade karlar sammanförda i enstaka fiskarbyar och kämpande med elementen om sitt uppehälle. De levde fjärran från lagen och dess tillämpning, förstodo den ej och betraktade den som tyranni. Särskilt föreföllo fiskelagarna dem tyranniska. Och därför betraktade de fiskepatrullens män som sina naturliga fiender.

Vi hotade deras liv eller deras levebröd, vilket ofta är samma sak. Vi lade beslag på olagliga tinor och nät, vilkas material hade kostat dem betydande summor och som det tog veckors arbete att förfärdiga. Vi hindrade dem från att fiska vid många tillfällen och årstider, vilket var detsamma som att hindra dem från att förtjäna sitt uppehälle så bra som de skulle ha gjort om inte vi funnits till. Och då vi togo fast dem, ställdes de inför rätta, där de fingo betala dryga plikter. Följaktligen hatade de oss av hela sin själ. Liksom hunden är kattens naturliga fiende och ormen är människans, voro vi fiskevakter fiskarnas naturliga fiender.

Men för att visa att de kunde handla ädelmodigt liksom de kunde hata bittert, berättar jag denna

historia om Demetrios Contos. Demetrios Contos bodde i Vallejo. Näst långa Alec var han den störste, tappreste och inflytelserikaste mannen bland grekerna. Han hade ej vållat oss något besvär, och jag tvivlar på att han någonsin törnat ihop med oss, om han inte lagt sig till med en ny laxbåt. Denna båt var anledningen till allt bråket. Han hade låtit bygga den efter sin egen modell med åtskilliga avvikelser från den vanliga laxbåtstypen.

Till sin stora belåtenhet fann han sin nya båt mycket snabbgående — ja, mera snabbgående än någon annan båt på viken eller floderna. Han blev genast stolt och morsk, och sedan vår razzia med Mary Rebecca mot söndagsfiskarna slagit dessa med skräck, skickade han en utmaning till Benicia. En av ortens fiskare förde fram den till oss, och den gick ut på att Demetrios Contos skulle segla upp från Vallejo följande söndag och midtför näsan på Benicia sätta ut sina nät och fånga lax, och att Charley Le Grant, fiskevakten, skulle komma och ta fast honom om han kunde. Naturligtvis hade Charley och jag inte hört något om den nya båten. Vår egen båt var ganska snabbgående och vi voro ej rädda för att ta ett nappatag med vilken annan som helst.

Söndagen kom. Utmaningen hade blivit känd, och fiskarna och sjöfolket i Benicia gävo sig ut mangrant och samlade sig på ångbåtsbryggan, så att den såg ut som stora läktaren vid en fotbollsmatch. Charley och jag hade varit skeptiska, men denna stora folksamling övertygade oss om att det måste ligga något bakom Demetrios Contos' skrävel.

På eftermiddagen, då havsbrisen tilltagit i styrka,

dök hans segel upp och han kom länsande undan för vinden. Han stagvände tjugu fot från bryggan, viftade teatraliskt med handen som en jockey innan han rider in på banan, fick kraftiga hurrarop till svar och pilade i väg ett par hundra yards inåt sundet. Sedan tog han in seglen, lade båten tvärsför vinden och började lägga ut sina nät. Han lade ej ut mycket av dem, kanske femtio fot, men Charley och jag voro som slagna av åskan över mannens fräckhet. Vi visste ej då, men fingo veta det efteråt, att nätet han begagnade var gammalt och värdelöst. Man *kunde* visserligen ta fisk i det, men en någorlunda stor fångst skulle ha slitit det i stycken.

Charley skakade på huvudet och sade:

»Jag erkänner att jag är förvånad. Om han nu också har lagt ut femtio fot, än se'n? Han skulle aldrig få upp dem, om vi nu sloge ner på honom. Och varför har han alls kommit hit för att skryta med sina lagbrott midtför vår näsa? Och i vår egen hemstad till på köpet?»

Charleys röst fick ett retat tonfall, och han fortfor en stund att fara ut mot Demetrius Contos' fräckhet.

Under tiden vräkte mannen i fråga sig i aktern på sin båt och höll uppsikt över sina flöten. Då en stor fisk fastnar i ett gäl nät, ge flötena det till känna med sina knyckar. Och det gjorde de tydligen nu för Demetrius, ty han halade in ungefär tolv fot av nätet och höll upp en stor blänkande lax i luften några ögonblick, innan han kastade den på båtens botten. Åskådarna på bryggan hälsade detta med upprepade hurrarop. Det var mer än Charley kunde stå ut med.

»Kom, pojke», ropade han till mig, och vi sölade ej med att hoppa i vår laxbåt och sätta till seglen.

Folkmassan ropade varningar till Demetrios, och då vi lade ut från bryggan, sågo vi honom med en lång kniv göra sig klar från sitt värdelösa nät. Hans segel var redo att hissas, och ett ögonblick därefter fladdrade det i solskenet. Han sprang akterut, skotade till och fyllde seglet till den långa kryssningen till Contra Costa Hills.

Vi voro nu inte mer än trettio fot efter. Charley var förtjust. Han visste att vår båt var en snabbseglare, och han visste också att endast få kunde mäta sig med honom i segelskicklighet. Han var övertygad om att vi alldeles säkert skulle hinna upp Demetrios, och jag var lika tvärsäker som han. Men vi tycktes inte vinna på honom.

Det var en präktig segelbris. Vi gled o jämnt framåt, men Demetrios smög sig alltjämt undan för oss. Och han seglade icke allenast fortare, utan låg också ett streck högre än vi. Det fingo vi ett tydligt bevis på, då han vände under Contra Costa Hills och gick förbi oss på andra bogen drygt hundra fot i lovart.

»Vad nu då?» utbrast Charley. »Antingen är den där båten en snabblöpare eller också har något tungt hakat sig fast vid vår köl.»

Endera delen tycktes vara det rätta. Och då Demetrios var framme vid Sonoma Hills på andra sidan sundet, voro vi så hopplöst efter, att Charley sade till mig att fira ut skotet, och så styrde vi kurs på Benicia. Fiskarna på ångbåtsbryggan överöste oss med gyckel, då vi kommo tillbaka och förtöjde båten. Charley och jag stego ur och gingo vår väg

och kände oss ganska skamflata, ty det är ett svårt slag för ens stolthet, då man tror att man har en bra båt och förstår konsten att sköta den och det kommer en annan och överglänsar en.

Charley ruvade över detta i ett par dagar; då fingo vi bud som förut att Demetrios Contos nästa söndag skulle upprepa sin föreställning. Charley ryckte upp sig. Han drog upp vår båt ur vattnet, skrapade och målade om dess botten, gjorde en liten förändring med centerbordet, såg om riggen och satt uppe nästan hela lördagsnatten för att sy ett nytt och mycket större segel. Han gjorde det så stort att vi måste ta in mera ballast, och vi stuvade in våra fem hundra extra skålpund gammalt järnvägsskrot i botten på vår båt.

Söndagen kom och med den kom Demetrios Contos för att trotsigt överträda lagen midt i dagens ljus. Vi fingo åter havsbris på eftermiddagen, och Demetrios lade åter ut några och fyrtio fot eller mera av sitt murkna nät och hissade segel och gav sig i väg midtför vår näsa. Men han hade anat Charleys taktik, och hans eget segel reste sig högre än någonsin och var tillökad med en hel extravåd på bredden.

Över till Contra Costa Hills hade vi jämnt spel, ingendera av oss tycktes vinna eller förlora. Men då vi hade stagvändt och styrde kurs mot Sonoma Hills, sågo vi att medan vi gingo med ungefär samma hastighet, hade Demetrios kunnat ligga litet högre än vi. Charley seglade emellertid vår båt så fint som det var möjligt och åstadkom bättre resultat än någonsin förr.

Han kunde naturligtvis ha dragit sin revolver och skjutit på Demetrios, men vi hade för länge sedan

funnit det stridande mot vår natur att skjuta på en flyende man som endast gjort sig skyldig till ett mindre lagbrott. Och det tycktes vara ett slags tyst överenskommelse mellan fiskepatrullen och fiskarna. Om vi ej sköto medan de flydde, gjorde de ej heller motstånd om vi en gång fasttogo dem. Demetrios Contos tog alltså till flykten för oss, och vi gjorde endast vårt bästa för att söka hinna upp honom; och om vår båt visade sig snabbare än hans eller vi seglade bättre, skulle han i sin tur, det visste vi, inte göra något motstånd, då vi hunno upp honom.

Med våra stora segel och den friska brisen genom Carquinezsundet funno vi att vår segling var vad man kallar »kitslig». Vi måste ständigt vara på vår vakt för att undvika att kapsejsa, och medan Charley styrde, höll jag storskotet bara med ett enda slag om knapet, färdig att låta det gå i vilket ögonblick som helst. Demetrios seglade sin båt ensam, efter vad vi kunde se, och var fullt sysselsatt.

Men det var fåfängt för oss att försöka hinna upp honom. Han hade på egen hand konstruerat en båt som var bättre än vår. Och ehuru Charley seglade fullt så bra, om inte litet bättre, var båten som han seglade med inte så bra som grekens.

»Släck på skotet», kommenderade Charley, och då vår båt föll undan för vinden, trängde Demetrios' gäckande skratt ner till oss.

Charley skakade på huvudet och sade: »Det tjänar ingenting till, Demetrios har bättre båt. Om han försöker en gång till, måste vi hitta på någon ny taktik.»

Denna gång var det min fantasi som kom till undsättning.

»Hur skulle det vara», föreslog jag följande onsdag, »om jag jagade Demetrios i båten om söndag, medan ni väntade på honom på bryggan i Vallejo då han kommer?»

Charley funderade ett ögonblick och slog sig på knäna.

»En god idé! Du börjar använda ditt huvud. Det hedrar din lärare, det måste jag säga.»

»Men du får inte jaga honom för långt», fortfor han i nästa ögonblick, »annars sticker han ut på San Pablo-viken i stället för att segla hem till Vallejo, och jag får stå där ensam på bryggan och vänta förgäves på att han skall komma.»

På torsdagen kom Charley med en invändning mot min plan.

»Alla människor få veta att jag har givit mig av till Vallejo, och du kan lita på att Demetrios också får veta det. Jag är rädd att vi måste avstå från idén.»

Detta argument var blott alltför kraftigt, och hela dagen kämpade jag med min besvikelse. Men om natten yppade sig en ny utväg för mig, och i min iver väckte jag Charley ur hans sötaste sömn.

»Nå, vad står på?» brummade han. »Står huset i lågor?»

»Nej», svarade jag, »men mitt huvud. Hör på. Om söndag ska ni och jag driva omkring i Benicia ända tills Demetrios' segel dyker upp. Det skall söva allas misstankar. Sedan, då Demetrios' segel kommer i sikte, skall ni helt trankilt ge er i väg uppåt staden. Då tro alla fiskarna att ni är besegrad och att ni erkänner att ni är det.»

»Det där låter höra sig, ännu så länge åtminstone», kommenterade Charley, medan jag tystnade för att hämta andan.

»Det är verkligen mycket bra», fortfor jag stolt. »Ni går helt lugnt uppåt staden, men då ni har kommit ur sikte, springer ni allt vad ni orkar till Dan Maloney. Tag hans lilla mähr och rid i galopp landsvägen till Vallejo. Vägen är i godt skick, och ni kommer fortare fram än Demetrios, som måste kryssa.»

»Och jag skall göra upp om hästen det första jag gör på morgonen», sade Charley som utan tvekan gillade den ändrade planen.

»Men hör nu», sade han en stund därefter, och denna gång var det han som väckte mig ur min sötaste sömn.

Jag hörde honom fnittra i mörkret.

»Hör nu, min gosse, är det inte någonting alldeles nytt för en fiskevakt att göra tjänst till häst?»

»Fantasi», svarade jag. »Det är ju vad ni alltid predikar! Hitta på något före alla andra, så måste du nödvändigt segra!»

»He he», fnittrade han, »och om inte detta påhitt, i förening med märren, gör den andre bet den här gången, så vill jag inte heta Charley Le Grant.»

Jag försäkrade honom så ivrigt om min duglighet, att han inte nämnde ett ord mera om saken förr än på lördagen, då han föreslog att vi skulle ta bort en hel våd ur seglet. Det var förmodligen min besvikna min som kom honom att avstå, ty även jag var stolt över min skicklighet att sköta en segelbåt, och jag var vildt begiven på att få ge mig ut ensam med det stora seglet och stryka genom Carquinezsundet i den flyende grekens kölvatten.

Som vanligt kommo söndagen och Demetrios Contos samtidigt. Det hade blivit en vana för fiskarna att samlas på ångbåtsbryggan för att hälsa honom välkommen och skratta åt vårt nederlag. Han gipade seglet ett par hundra yards ute på udden och lade ut sina vanliga fentio fot murket nät.

»De här dumheterna komma väl att pågå, så länge hans gamla nät står ut», brummade Charley avsiktligt, så att flera av grekerna skulle höra det.

»Då skall jag ge honom mitt gamla nät», inföll en av dem illparigt.

»Det behövs inte», svarade Charley. »Jag har själv några gamla nät som han kan få, om han vill komma och be mig om dem.»

Det skrattade de alla åt, ty de kunde ha råd att vara tillmötesgående mot en man, som var så illa dären som Charley.

»Adjö, så länge, min gosse», ropade Charley till mig ett ögonblick därefter. »Jag går väl uppåt staden till Maloney.»

»Får jag fara ut med båten?» frågade jag.

»Ja, om du har lust», svarade han i det han svängde sig om på klacken och avlägsnade sig långsamt.

Demetrios tog två stora laxar ur sitt nät, och jag sprang i båten. Fiskarna skockade sig rundt omkring i skämtsam stämning, och då jag började hissa seglet överöste de mig med alla slags spefulla råd. De höllo till och med stora vad med varandra om att jag säkert skulle fånga Demetrios, och två av dem utnämnde sig till prisdömare och bådo mig på allvar om lov att få följa med mig och se hur jag bar mig åt.

Men jag gjorde mig ingen brådska. Jag väntade på att ge Charley så mycket tid som möjligt, och jag låtsade mig vara missbelåten med seglets sträckning och spriade det litet hårdare. Inte förr än jag var säker på att Charley hade hunnit fram till Maloney och satt på den lilla märrens rygg lade jag ut från bryggan och tog storseglet fullt. En stark bris fyllde det och tryckte plötsligt ner relingen i lä så att båten tog in litet vatten. Sådant kan hända den skickligaste seglare, och churu jag genast släckte på skotet, och kom på rätt köl, hurrade de sarkastiskt för mig, som om jag gjort mig skyldig till en svår blunder.

Då Demetrios såg att det bara var en person i fiskepatrullens båt och det till på köpet en gosse, tog han sig för att leka med mig. Han gjorde en kort sväng utåt med mig på trettio fots avstånd, stagvände sedan och styrde med tämligen löst skot tillbaka mot ångbåtsbryggan. Sedan gjorde han korta slag, vred och vände sig och snurrade rundt till stor förtjusning för den tacksamma publiken. Jag var tätt efter honom hela tiden, och jag vågade göra efter allt vad han gjorde, till och med då han gjorde en kovändning — en högst farlig manöver med så stort segel och i så stark blåst.

Han räknade på att den styva havsbrisen och den starka ebban, vilka i förening drevo upp en svår sjö, skulle bringa mig i olycka. Men jag var på min vakt, och aldrig i mitt liv har jag manövrerat en båt så skickligt som den dagen. Jag var till ytterlighet uppeggad, min hjärna arbetade fort och lätt, mina händer famlade inte en enda gång, och det såg ut som om jag gissat mig till de tusen småsaker, som en seg-

lare i en liten båt har att iakttaga i varje sekund.

Det var Demetrios i stället som råkade illa ut. Hans centerbord råkade i olag, så att det krånglade och inte ville gå ner ordentligt. Under ett ögonblicks andrum, som han hade skaffat sig genom ett slugt knep, såg jag honom arbeta otåligt med centerbordet och försöka tvinga ner det. Men jag gav honom inte mycket tid, och han måste hastigt vända om till rorkult och skot.

Centerbordet oroade honom. Han avstod från att leka med mig och gav sig ut på sin långa kryssning till Vallejo. Till min glädje fann jag under det första långa slaget tvärsöver, att jag låg litet högre än han. Nu kunde han ha haft nytta av att ha en man till i båten, ty med mig bara några fot akterut vågade han inte släppa rorkulten och springa midskepps för att försöka få centerbordet klart.

Ur stånd att ligga så högt upp i vinden som förut släckte han litet på skotet och ökade farten för att hinna undan mig. Det lät jag honom göra tills jag hade kommit i lovart om honom och sedan styrde jag kurs rakt på honom. Då jag kom nära, låtsade han vända. Det föranledde mig att lova för att genskjuta honom. Men det var endast en list, knepigt utförd, och han fortsatte sin kurs, medan jag skyndade mig att ta igen vad jag hade förlorat.

Han var onekligen skickligare än jag då det gällde att manövrera. Gång på gång var jag nära att hinna upp honom, men varje gång lurade han mig och kom undan. Dessutom friskade vinden ständigt i, och vi hade bägge full sysselsättning med att undvika kapsejsning. Vad min båt beträffade kunde den inte ha hållits

flytande, om jag inte haft den extra ballasten. Jag satt uppkrupen på lovarts reling med rorkulten i den ena handen och skotet i den andra, och skotet, bara med ett slag om knapet, måste jag låta gå vid varje starkare vindstöt. Det var det samma som att förlora vind och därmed även fart, och naturligtvis blev jag efter. Det var min tröst att Demetrios lika ofta måste göra detsamma.

Den starka ebben, som jagade genom sundet rätt emot vinden, framkallade ovanligt stora och ilska vågor, som oupphörligt slog in. Jag var genomvåt, och till och med seglet var vått halvvägs upp på aktervåden. En gång lyckades jag överlista Demetrios så att min förstäv törnade emot hans båt midskepps. Nu skulle jag ha haft en medhjälpare. Innan jag hann springa förut och hoppa ombord sköt han båtarna åtskils med en åra och skrattade mig hånfullt i ansiktet.

Vi voro nu vid mynningen av sundet i ett svårt farvatten. Här möttes Vallejosundet och Carquinez-sundet direkt. Genom det förra flödade allt vatten från Napafloren och de vidsträckta områden som voro underkastade ebb och flod; genom det senare flödade allt vatten från Suisunviken och floderna Sacramento och San Joaquin. Och där sådana ofantliga, snabbt ilande vattenmassor stötte samman, uppstodo fruktansvärda vågor. Och till råga på svårigheterna rev blåsten upp San Pabloviken och drev in en väldig sjögång midt upp i den som redan framkallats av tidvattnet.

Stridiga strömmar rasade överallt, stötte ihop, bildade virvlar, sugningar och kokande grytor, drevo

upp konkava vågor, som anföllo oss lika ofta från lä som från lovart. Och under allt detta dånade de rykande, med vanvettig fart framstörtande vågorna från San Pabloviken.

Jag var lika vildt upphetsad som vattnet. Båten skötte sig utmärkt, hoppade och dansade genom brottsjöarna som en kapplöpningshäst. Jag kunde knappt lägga band på min förtjusning. Det stora seglet, den tjutande blåsten, de drivande sjöarna, den krängande båten — jag, en pygmé, bara en liten prick midt upp i allt detta, kämpade mot elementens raseri, flög fram genom och över allt, triumferande och segrande.

Men just som jag flög fram som en hjältemodig erövrare fick båten en förfärlig stöt och tvärstannade. Jag slungades mot fören och föll framstupa. Då jag sprang upp, såg jag en hastig skymt av ett grönaktigt, musselbeklädt föremål och förstod genast vad det var, de sjöfarandes skräck, en sjunken påle. Ingen kan försvara sig mot något sådant. Genomdränkt av vatten och flytande strax under ytan var den omöjlig att i upprört vatten få sikte på i så god tid att man hann vika undan.

Båtens hela för måste ha blivit inslagen, ty på några sekunder var båten halvfull. Sedan fylldes den av ett par sjöar och sjönk på fläcken, dragen till botten av den tunga ballasten. Allt detta tilldrog sig så hastigt, att jag trasslades in i seglet och drogs under vattnet. Då jag kämpat mig upp till ytan, halvkvävd och nästan med sprängda lungor, kunde jag ej se till årorna. De måste ha sopats bort av den vilda sjögången. Jag såg Demetrios Contos se sig om från

sin båt och hörde de hämndlystna och hånfulla tonfallen i hans röst, då han uppgav ett rop av triumf. Han höll samma kurs som förut och lämnade mig åt mitt öde.

Det fanns ingenting annat att göra än att simma, och i dessa vilda vågor kunde det i bästa fall endast förlänga livet i några ögonblick. Jag höll andan och arbetade med mina händer, så att jag lyckades bli av med mina tunga sjöstövlar och min kävaj. Men jag hade mycket litet andedräkt kvar, och jag upptäckte snart att det var viktigare att andas än att simma.

Jag fick våldsamma stötar och kallsupar av de stora vitskummiga San Pablobölgorna och kvävdes av de kupiga flodvågorna som trängde in i ögon, näsa och mun. Den starka sugningen grep mig i benen och drog mig under, för att sedan slunga upp mig i en sjudande virvel, där en väldig våg bröt samman över mitt huvud just som jag försökte dra andan.

Det var omöjligt att uppehålla livet länge. Jag andades in mera vatten än luft och befann mig hela tiden i drunknande tillstånd. Mina sinnen började lämna mig i sticket och det snurrade rundt i min hjärna. Jag kämpade emot krampaktigt, instinktlikt och var endast halvt medveten, då jag kände mig gripas i axlarna och lyftas över relingen på en båt.

En stund låg jag tvärsöver toften dit jag kastats med ansiktet nedåt och med vattnet rinnande ur min mun. Efter en stund vände jag mig om, ännu helt matt, för att se vem som var min räddare. Och där i aktern, med skotet i den ena handen och rorkulten i den andra, satt Demetrios Contos och grimaserade

och nickade godmodigt. Han hade ämnat låta mig drunkna, berättade han efteråt, men hans bättre jag hade kämpat och segrat och förmått honom att vända om efter mig.

»Har ni kryat till er nu?» frågade han.

Jag formade till ett »ja» med läpparna, fastän jag ännu inte kunde få fram ett ljud.

»Ni seglar mycket bra», sade han. »Lika bra som en karl.»

En artighet från Demetrios Contos var verkligen någonting värd, och jag uppskattade den mycket högt, ehuru jag endast kunde tacka honom med en nick.

Vi sade ingenting vidare, ty jag hade fullt upp att göra med att hämta mig och han med att sköta båten. Han lade till vid Vallejos brygga, gjorde fast båten och hjälpte mig ur. Medan vi bägge stodo på bryggan, steg Charley fram bakom en gistgård och lade sin hand på Demetrios Contos' arm.

»Han har räddat mitt liv, Charley», protesterade jag, »och jag tycker inte att han skall bli arresterad.»

Charleys ansikte fick en förbryllad min, men sedan klarnade det, som om han fattat sitt beslut.

»Jag kan inte hjälpa det, gosse», sade han vänligt. »Jag kan inte svika min plikt, och det är min obestridliga plikt att arresterera honom. I dag är det söndag, och det ligger två laxar i hans båt som han har fiskat i dag. Vad kan jag göra annat?»

»Men han har räddat mitt liv», envisades jag, ty jag hade intet annat argument att komma med.

Demetrios Contos' ansikte mörknade av vrede då han hörde Charleys dom. Han hade en känsla av att

han behandlades orättvist. Hans bättre jag hade segrat, han hade utfört en ädel handling och räddat en hjälplös fiende, och till lön förde fienden honom i fängelse.

Charley och jag voro osams, då vi kommo tillbaka till Benicia. Jag höll på lagens anda och inte på dess bokstav, men Charley höll på bokstaven. Så vidt han kunde förstå hade han ingenting annat att göra. Lagen sade tydligt ifrån att ingen lax fick fångas på söndagen. Han var fiskevakt, och det var hans skyldighet att tillämpa denna lag. Det var nog av det. Han hade gjort sin plikt, och hans samvete var rent. Hela saken föreföll mig emellertid orättvis, och jag tyckte stor synd om Demetrios Contos.

Två dagar därefter infunno vi oss i Vallejo till rättegången. Jag var instämnd som vittne, och det var det pinsammaste jag någonsin gjort i hela mitt liv då jag vittnade inför domaren, att jag sett Demetrios fånga de båda laxarna, som Charley hade lagt beslag på hos honom.

Demetrios hade skaffat sig en advokat, men hans sak var hopplös. Juryn var endast ute i en kvart, och då den kom tillbaka, lydde dess uttalande: skyldig. Domaren dömde Demetrios till hundra dollars plikt eller femtio dagars fängelse.

Charley steg fram till magistratssekreteraren. »Jag vill betala den där plikten», sade han och lade med det samma fem guldmünt å tjugu dollars på bordet. »Det . . . det var det enda sättet att lösa den här frågan», stammade han och vände sig till mig.

Jag fick tårar i ögonen då jag fattade hans hand. »Jag vill betala . . .»

»Din hälft?» avbröt han. »Det har jag naturligtvis beräknat.»

Under tiden hade Demetrios fått veta av sin advokat att Charley även hade betalt honom hans arvode.

Demetrios kom fram för att trycka Charleys hand, och allt hans heta sydländska blod strömmade upp till hans ansikte. För att inte låta överträffa sig i ädelmod envisades han att få betala sin plikt och sitt advokatarvode själv och blev nästan utom sig, emedan Charley vägrade att gå in på det.

Jag tror, att denna Charleys handling mer än något annat bibringade fiskarna en djupare känsla av lagens betydelse. Charley steg också mycket i deras aktning, och även jag skördade litet beröm som en pojke som kunde sköta en båt. Demetrios Contos överträdde icke allenast aldrig mera lagen, utan blev en mycket god vän till oss, och vid mer än ett tillfälle kom han seglande till Benicia för att prata bort en stund med oss.

GULA NÄSDUKEN.

»Jag vill inte föreskriva dig några lagar, min gosse», sade Charley, »men jag är mycket emot att du skall göra en sista expedition. Du har kommit oskadd igenom den här svåra tiden, då du har haft att göra med svåra människor, och det vore en skam om någonting skulle hända dig alldeles på slutet.»

»Men hur kan jag komma ifrån att göra en sista expedition?» frågade jag med ungdomens tvärsäkerhet. »Det måste ju alltid bli ett 'sista' på allting.»

Charley lade upp det ena benet över det andra, lutade sig tillbaka och tänkte på saken. »Mycket sant. Men varför inte kalla Demetrius Contos' arrestering för det sista? Den har du kommit ifrån frisk och sund och med heder, fast du blev så ordentligt genomblöt, och . . . och . . .» Hans röst svek honom och ett ögonblick kunde han inte säga något mera. »Och jag skulle aldrig kunna förlåta mig själv, om det hände dig något nu.»

Jag skrattade åt Charleys farhågor men gav efter för hans vänskaps ingivelser och gick in på att betrakta den sista expeditionen som redan utförd. Vi hade varit tillsammans i två år, och nu skulle jag överge fiskepatrullen för att återvända hem och fullborda min uppfostran. Jag hade förtjänat och sparat så

mycket pengar, att jag kunde uppehålla mig tre år vid högskolan, och ehuru läsåret börjat för flera månader sedan, ämnade jag göra förberedande studier till inträdesexamen.

Mina tillhörigheter voro ordentligt nedpackade i en sjömanskista, och jag var färdig att köpa min biljett och fara med tåget till Oakland, då Neil Partington anlände till Benicia. Renen behövdes genast i och för tjänstgöring långt nere på Nedre viken, och Neil sade att han ämnade fara direkt till Oakland. Som det var hans hemstad och jag skulle bo hos hans familj, medan jag gick på högskolan, kunde han inte förstå, sade han, varför jag inte skulle föra min kista ombord och följa med.

Kistan kom alltså ombord, och midt på eftermiddagen hissade vi Renens storsegel och lade ut. Det var ett opålitligt höstväder. Havsbrisen, som hade blåst jämnt hela sommaren, hade upphört, och i dess ställe var det nyckfulla kastvindar och mörka skyar som gjorde det ytterst problematiskt, när man skulle hinna fram till sin bestämmelseort. Vi gåvo oss ut i början av ebban, och då vi passerat Carquinez-sundet var det sista gången på länge som jag såg Benicia och viken utanför Turners skeppsvarv, där vi hade belägrat Lancashires drottning och fasttagit långa Alec, grekernas kung. Och vid sundets mynning återsåg jag med inte så litet intresse den plats, där jag skulle ha drunknat för några dagar sedan, om inte Demetrios Contos låtit sin bättre natur tala.

En hög dimvägg kom drivande emot oss över San Pabloviken, och om några minuter gled Renen fram på måfå genom den fuktiga skymningen. Charley,

som styrde, tycktes ha en instinkt som ledde honom vid sådana tillfällen. Han erkände själv att han inte visste hur han bar sig åt, men han hade ett sätt att beräkna vindar, strömmar, avstånd, tid, avdrift och segelfart som verkligen var beundransvärdt.

»Det ser ut som om den skulle höja sig», sade Neil Partington ett par timmar sedan vi kommit in i dimman. »Var säger du att vi ä', Charley?»

Charley såg på sin klocka. »Sex och ytterligare tre timmars ebb», anmärkte han liksom i parentes.

»Men var säger du att vi ä'?» upprepade Neil.

Charley funderade ett ögonblick och svarade sedan: »Ebben har pressat oss litet ur kursen, men om dimman höjer sig nu snart, som den säkert kommer att göra, ska ni få se att vi inte ä' över tusen mil förbi Mc Nears brygga.»

»Du kunde ge litet noggrannare miluppgifter», brummade Neil, och hans ton röjde att han inte var belåten.

»Nåja», sade Charley i avgörande ton, »minst en kvarts mil och högst en halv.»

Vinden friskade i med ett par små ilar, och dimman tunnades synbart av.

»Där är Mc Nears brygga», sade Charley och pekade rätt in i dimman i lovart.

Vi tittade alla tre skarpt åt det hållet, då Renen med ett dovt brak törnade emot något och tvärstannade. Vi sprungo förut och funno dess bogspröt intrasslat i den barkade riggen på en kort och tjock mast. Renen hade stött ihop med en kinesisk jonk som låg för ankar.

Just som vi hunno till fören, kommo fem kineser utsvärmande som bin ur den lilla mellandäckskajutan, ännu med sömnen i ögonen.

I spetsen för dem gick en lång, muskulös karl med koppärrigt ansikte och huvudet insvept i en gul silkesnäsduk. Det var Gula näsduken, kinesen som vi hade arresterat för olaglig räkfångst i fjor och som då varit nära att sänka Renen liksom han även nu varit nära att sänka den genom att inte iaktta navigationslagarna.

»Din gulhyade hedning, vad menar du med att ligga här i farvattnet utan mistlur?» ropade Charley hetsigt.

»Menar?» svarade Neil lugnt. »Se dit — där ser du vad han menar.»

Våra ögon följde riktningen av Neils finger, och vi sågo jonkens öppna midskeppslucka halvfylld, som vi funno vid närmare undersökning, med nyupptagna räkor blandade med tusentals småfiskar av vilka de minsta voro en kvarts tum. Gula näsduken hade vittjat sitt nät under flod-dödvattnet, och begagnande sig av dimmans skydd hade han helt dristigt fällt ankar och väntade nu på ebb-dödvattnet för att vittja ännu en gång.

»Tja», sade Neil skrattande, »det här är då den lättaste fångst jag någonsin gjort under hela min långa tjänstgöring på fiskepatrullen. Vad ska vi göra med dem, Charley? »

»Ta jonken på släp till San Rafael naturligtvis», svarade Charley och vände sig till mig. »Gå du över i jonken, gosse, så skall jag kasta till dig en fånglina. Om inte vinden lämnar oss i sticket, äro vi inne på ån innan ebben blir för svår, sova i San Rafael och komma till Oakland vid middagstiden i morgon.»

Därmed togo Charley och Neil åter hand om Renen och gåvo sig av med jonken på släp. Jag gick akterut, tog hand om prishåten och styrde med en gammalmodig rorkult och ett styre med stora, snedrutformiga hål, genom vilka vattnet rusade ut och in.

Nu hade den sista dimman försvunnit, och Charleys uppgift om vårt läge bekräftades då vi fingo se Mc Nears brygga på en knapp halvmils avstånd. Vi följde västra stranden, dubblerade Point Pedro midtför de kinesiska räkbyarna, där det blev stor uppståndelse, då de sågo en av sina jonkar tagen på släp av den välbekanta patrullkuttern.

Landvinden var tämligen byig och ostadig, och det skulle ha varit bättre för oss om den varit starkare. San Rafaels-ån, som vi måste segla uppför för att komma till staden och utlämna våra fångar till myndigheterna, rann genom vidsträckta sumpmarker och var svår att befara under tilltagande lågvatten, och under ebb var den rent omöjlig. Som vattnet redan sjunkit till hälften, var det nödvändigt för oss att raska på. Det hindrade den tunga jonken som släpade efter och hindrade Renen med hela sin döda vikt.

»Säg till de där kulis att hissa seglet», ropade Charley slutligen till mig. »Vi ha inte lust att sitta fast i dyn hela natten.»

Jag upprepade ordern för Gula näsduken, som hest mumlade den till sitt folk. Han led av en svår förkylning, som gjorde hans ögon tunga och blodsprängda och tvingade honom att vika sig dubbel under krampaktiga hostanfall. Det gjorde att han såg ännu hemskare ut än vanligt, och då han tittade ondskefullt på mig, kom jag med en rysning ihåg den hårda dust

jag haft att utkämpa med honom förra gången han arresterades.

Hans besättning hängde sig surmulet i fallen och det besynnerliga, latinriggade och varmt brunfärgade seglet sköt upp i luften. Vi hade medvind, och då Gula näsduken släckte på skotet, rusade jonken framåt och fånglinan blev slak. Hur fort Renen än seglade, var dock jonken snabbare, och för att undvika en sammanstötning, seglade jag litet mera bidevind. Men jonken hade ändå starkare fart, och om ett par minuter låg jag på sidan om Renen i lovart. Fånglinan hade nu stramat till i rät vinkel mot de båda båtarna, och belägenheten var löjlig.

»Kast loss!» ropade jag.

Charley tvekade.

»Det är all right», fortfor jag. »Ingenting kan hända. Vi komma in i ån med det här slaget, och sedan följer ni mig ju i hack och häl ända till San Rafael.»

Charley kastade alltså loss, och Gula näsduken skickade nu av sitt folk för ut för att hala in fånglinan. I det tilltagande mörkret kunde jag nätt och jämnt urskilja mynningen av San Rafael-ån, och då vi seglade in där, såg jag knappt stränderna. Renen var drygt fem minuter efter, och den blev allt mera efter medan vi seglade uppför den smala, slingrande ån. Med Charley bakom oss tycktes jag inte ha mycket att frukta av mina fem fångar, men mörkret hindrade mig att ha skarp utkik på dem, så att jag flyttade min revolver från byxfickan till sidofickan i min kavaj, där jag lättare kunde komma åt den.

Gula näsduken var den ende jag var rädd för och att han visste det och begagnade sig därav, det visade

de följande händelserna. Han satt ett stycke ifrån mig, händelsevis på jonkens lovartsida. Jag kunde knappt se hans konturer, men jag blev snart övertygad om att han flyttade sig långsamt, mycket långsamt, närmare mig. Jag var noga på min vakt. Jag styrde med vänstra handen och dök ner med den högra i fickan och grep tag om revolvern.

Jag såg honom flytta sig fram ett par tum och ämnade just befalla honom att dra sig tillbaka — jag hade orden på tungspetsen — då en tung kropp kastade sig över mig med ett luftsprång från läsidan. Det var en av besättningen. Han höll fast min högra arm så att jag inte kunde få upp handen ur fickan och lade på samma gång sin andra hand över min mun. Naturligtvis kunde jag ha slitit mig ifrån honom och befriat min hand eller dragit undan min mun så att jag kunnat ropa på hjälp, men Gula näsduken var över mig som en blix.

Jag vred mig och sprattlade förgäves på botten av jonken, medan mina armar och ben bundos och min mun säkert förseglades med något som sedan befanns vara en bomullsskjorta. Sedan lät man mig ligga där på botten. Gula näsduken tog hand om styret och utdelade sina order viskande, och att döma av vårt läge och ändringen av seglet, som jag nu otydligt urskilde ovanför mig mot stjärnhimlen, visste jag att jonken styrt in i mynningen av en liten bäck, som här rann ut i San Rafaelån.

Om ett par minuter gled vi sakta fram utmed strandbanken och seglet sänktes tyst. Kineserna höllo sig mycket stilla. Gula näsduken satt på botten bredvid mig, och jag hörde hur han ansträngde

sig att kväva sin skrällande hackhosta. Kanske sju åtta minuter senare hörde jag Charleys röst, då Renen gled förbi mynningen av bäcken.

»Jag kan inte säga hur glad jag är», hörde jag honom tydligt säga till Neil, »över att gossen har slutat på fiskepatrullen utan något missöde.»

Här sade Neil något som jag inte kunde uppfatta, och sedan fortfor Charleys röst:

»Pojken har naturliga anlag för sjön, och om han, då han slutar i högskolan, går igenom en navigationskurs och ger sig ut på långresor, inser jag inte varför han inte skulle kunna sluta som kapten på vårt största och vackraste fartyg.»

Allt detta var mycket smickrande för mig, men där jag nu låg med munkavle och bunden av mina egna fångar, medan rösterna blevo allt svagare, då Renen gled fram genom mörkret mot San Rafael, måste jag säga att jag just inte befann mig i någon lämplig belägenhet för att njuta av min leende framtid. Med Renen försvann mitt sista hopp. Jag kunde inte räkna ut vad som nu skulle hända, ty kineserna voro av en annan ras än min och så vidt jag visste brukade deras uppgörelser ej försiggå med någon vidare ridderlighet.

Efter att ha väntat i några minuter till, hissade besättningen latinseglet, och Gula näsduken styrde nedåt mynningen av San Rafael-ån. Vattnet hade ytterligare sjunkit, och han hade svårt att gå klar för dybankarna. Jag hade hoppats att han skulle sätta på grund, men han lyckades komma ut på viken utan olyckshändelse.

Då vi löpte ut ur ån uppstod en högljudd tvist, som

gällde mig, det visste jag. Gula näsduken var häftig, men de andra fyra sade emot honom lika häftigt. Det var tydligt att han röstade för att göra av med mig och att de voro rädda för följderna. Jag kände tillräckligt till kinesernas karaktär för att veta att det endast var rädsla som höll dem tillbaka. Men vilken plan de föreslogo i stället för Gula näsdukens mordiska, det kunde jag inte fundera ut.

Man kan tänka sig mina känslor, eftersom det gällde mitt liv. Meningsutbytet urartade till ett gräl, varunder Gula näsduken ryckte upp den tunga rorkulden och sprang fram till mig. Men hans fyra kamrater kastade sig emellan, och nu uppstod en klumpig brottnings om rorkulden. Till sist blev Gula näsduken övermannad och återvände surmulen till styret, medan de andra grundligt läxade upp honom för hans obetänksamhet.

Icke långt därefter togs seglet in, och jonken arbetade sig långsamt framåt med tillhjälp av årorna. Jag kände att dess botten skrapade mot den mjuka botten. Tre av kineserna — alla voro klädda i höga sjöstövlar — stego ur, och de andra två lyfte mig över relingen. Gula näsduken högg tag i mina ben och hans två följeslagare togo mig under armarna, och så började de pulsa genom dyn. Efter en stund trampade deras fötter hårdare mark, och jag förstod att de buro mig uppför en strand. Var denna strand var belägen var inte svårt att gissa. Det kunde ej vara någonting annat än en av Marinöarna, en grupp klippöar som låg utanför Marin County-kusten.

Då de kommo till den fasta sanden som utmärkte flodgränsen, släppte de mig och det inte särdeles

varsamt. Gula näsduken sparkade mig ilsket i sidan, och sedan pulsade trion tillbaka genom gyttjan till jonken. Ett ögonblick därefter hörde jag seglet hissas och flaxa i vinden då de skotade till. Sedan blev det tyst och jag kunde få börja fundera på hur jag skulle bli fri.

Jag kom ihåg att jag sett konstmakare vrida och slingra sig ur rep varmed de varit bundna, men ehuru jag vred och slingrade mig av alla krafter, voro knutarna lika hårda som förut, och jag kunde inte märka att repen töjt sig. Men under mina vridningar kom jag att rulla mig över en hop musselskal, troligen kvarlevor efter något segelsällskaps musselkalas. Det gav mig en idé. Mina händer voro bundna på ryggen; jag tog ett musselskal och rullade mig uppför stranden tills jag kom till klipporna som jag visste skulle finnas där.

Medan jag rullade rundt och sökte, upptäckte jag slutligen en trång ränna, i vilken jag sköt in musselskalet. Dess egg var skarp, och på den försökte jag såga av repet som fjättrade mina handleder. Men eggen var också skör, och jag bröt av den genom att trycka för hårdt mot den. Jag rullade mig tillbaka till högen och återvände med så många musselskal jag kunde få rum med i bägge händerna. Jag bräckte flera av dem, skar mig i händerna många gånger och fick kramp i benen av ansträngning och av min tvungna ställning.

Medan jag plågades av krampen och vilade mig, hörde jag ett välbekant hojtande ute på vattnet. Det var Charley som sökte efter mig. Kavlen i min mun hindrade mig från att svara, och jag kunde endast ligga

där hjälplöst sjudande av raseri, medan han rodde förbi ön och hans röst långsamt dog bort på avstånd.

Jag började åter såga och efter en halvtimme lyckades jag skära av repet. Resten var lätt. Sedan mina händer väl blivit fria, dröjde det endast några minuter tills jag frigjort mina ben och tagit kavlen ur munnen. Jag sprang rundtomkring ön för att övertyga mig om att det var en ö och icke händelsevis en del av fastlandet. En ö var det, en av Maringruppen, kantad med en sandstrand och omgiven av ett gyttjehav. Jag hade ingenting annat att göra än att vänta tills dagningen och hålla mig varm, ty det var en råkall natt för att vara i Californien och tillräckligt mycket vind för att den skulle tränga genom huden och komma en att frysa.

För att hålla blodcirkulationen i gång sprang jag rundt ön ett dussin gånger och klättrade lika många gånger över dess bergskam — och allt detta gjorde mig, som jag sedan upptäckte, större nytta än att det endast värmdes mig. Midt under dessa kroppsövningar kom jag att undra, om jag hade förlorat något ur mina fickor medan jag rullat om i sanden. En undersökning ledde till den upptäckten att min revolver och min fickkniv voro borta. Den förra hade Gula näsduken tagit, men kniven hade jag förlorat i sanden.

Jag höll på att leta efter den då jag hörde gnisslet av årtullar. Först tänkte jag naturligtvis på Charley, men vid närmare eftertanke förstod jag att Charley skulle ha ropat medan han rodde. Jag greps av en plötslig aning om fara. Marinöarna äro ödsliga, och man kan knappt vänta sig besökande där midt i nat-

ten. Tänk om det var Gula näsduken? Årtullarnas gnissel blev tydligare. Jag hukade mig ner i sanden och lyssnade spänt. Båten, som antagligen var en liten jolle att döma av de täta årslagen stannade i gyttjan omkring femtio yards uppe på stranden. Jag hörde en skrällande hackhosta, och mitt hjärta stod stilla. Det var Gula näsduken. För att inte bli berövad sin hämnd av sina mera försiktiga kamrater hade han smugit sig bort från byn och kommit tillbaka ensam.

Jag tänkte mig hastigt för. Jag var obevärnad och hjälplös på en liten holme, och en gul vilde som jag hade skäl att vara rädd för sökte efter mig. Vilket ställe som helst var säkrare än holmen, och jag styrde instinktliskt kosan till vattnet eller rättare sagt till dyn. Då han började pulsa i land genom gyttjan, pulsade jag ut i den, samma väg som kineserna hade gått då de buro mig i land och återvände till jonken.

Gula näsduken, som trodde att jag låg säkert bunden, iakttog ingen försiktighet, utan gjorde en ganska bullersam landstigning. Detta hjälpte mig, ty tack vare detta buller och medan jag själv gick så tyst tillväga som möjligt, hade jag lyckats avlägsna mig femtio fot då han kom i land. Jag lade mig ner i dyn. Den var kall och fuktig och kom mig att frysa, men jag ville inte stå raklång och utsätta mig för risken att bli upptäckt av hans skarpa ögon.

Han styrde kurs till det ställe på stranden, där jag hade blivit nedlagd, och jag erfor en flyktig känsla av saknad över att inte kunna få bevittna hans förvåning då han inte fann mig. Men det var en högst kortvarig känsla, ty jag hackade tänderna av köld.

Vad han sedan tog sig till måste jag gissa mig till, ty jag kunde knappast se honom i stjärnornas matta sken. Men jag var säker på att det första han gjorde var att gå ön rundt för att se efter om andra båtar landat. Det skulle han genast ha sett av spåren i dyn.

Sedan han övertygat sig om att ingen båt fört bort mig från ön, grep han sig an med att ta reda på vad det hade blivit av mig. Han började vid musselskalshögen och strök eld på tändstickor för att följa mina spår i sanden. Jag kunde då tydligt se hans gemena ansikte, och jag tillstår att jag hackade tänderna ännu värre än förut, då jag hörde hans skrällande hosta framkallad av svavlets retning i hans lungor.

Mina intrasslade spår förvånade honom. Han måste sedan ha kommit på den tanken att jag kunde vara ute i dyn, ty han gick några steg åt mitt håll, lutade sig ner och granskade den mörka ytan länge och noggrant. Han var nog inte mer än femton fot ifrån mig, och om han strukit eld på en tändsticka, skulle han säkert ha upptäckt mig.

Han återvände till stranden och klättrade omkring bland klipporna, i det han fortsatte sina spaningar och lyste sig med tändstickor. Farans hotande närhet drev mig att fly längre bort. Som jag ej vågade gå rak på grund av gyttjans sugande och smackande läten, då jag pulsade genom den, låg jag kvar i smörjan och släpade mig fram över den med händerna. Jag höll mig fortfarande i spåren som kineserna lämnat efter sig, då de gått till och ifrån jonken, och fortsatte tills jag kom till vattnet. Jag vadade ut på tre fots djup och vek sedan av åt sidan och gick parallellt med stranden.

Jag kom på den idén att gå till Gula näsdukens jolle

och ta till flykten i den, men i detsamma kom han åter ner till stranden, och som om han befarat just vad jag hade i sinnet, pulsade han ut genom dyn för att försäkra sig om att jollen låg kvar. Jag måste alltså vända om åt motsatt håll. Halvt simmande och halvt gående, endast med huvudet över vattnet och undvikande att plaska lyckades jag tillryggalägga en sträcka av hundra fot från det ställe där kineserna börjat gå i land från jonken. Jag lade mig ner i gyttjan och låg åter stilla.

Gula näsduken företog en ny undersökning av ön och kom tillbaka till musselskalen. Lika bra som han själv förstod jag hans tankar. Ingen kunde landstiga eller ge sig ifrån ön utan att lämna spår efter sig i dyn. De enda spår som syntes voro de som ledde från hans jolle och från stället där jollen hade legat. Jag var inte på ön. Jag måste ha lämnat den på den ena eller den andra av dessa bägge vägar. Han hade nyss gått vägen till sin jolle och var säker på att jag inte hade gått den. Därför kunde jag endast ha lämnat ön genom att använda spåren från jonkens landningsplats. Han övertygade sig nu om detta genom att själv gå samma väg och lysa sig med tändstickor.

Då han kom till det ställe, där jag först hade legat, visste jag av de många tändstickor han tände och den tid det tog, att han hade upptäckt märkena efter min kropp. Han följde spåren ända till vattnet och ut i det, men på tre fots vatten kunde han ej längre se dem. Å andra sidan kunde han, då vattnet fortfor att sjunka undan, lätt urskilja spåren efter jonkens bog och skulle även ha sett spåren efter någon annan båt, om den hade landat på detta ställe. Men det fanns

inga sådana märken, och jag visste att han var absolut övertygad om att jag låg gömd någonstades i gyttjan.

Men att i mörka natten söka efter en pojke på en sjöbotten av gyttja skulle vara det samma som att söka efter en nål i en höstack, och det försökte han ej ens. I stället gick han tillbaka till stranden och stod där och spejade en stund. Jag hoppades att han skulle lämna mig åt mitt öde och gå, ty nu plågades jag mycket av kölden. Slutligen vadade han ut till sin jolle och rodde bort. Men tänk om Gula näsdukens avfärd endast varit en list? Tänk om han endast hade gjort detta för att locka mig i land?

Ju mera jag tänkte på det, desto säkrare blev jag på att han hade gjort litet för mycket buller med sina åror då han rodde bort. Jag låg därför kvar i gyttjan och frös. Jag frös tills det började värka i korsryggen, så att det plågade mig lika mycket som kölden, och jag måste uppbjuda hela min självbehärskning för att kunna ligga kvar i min pinsamma belägenhet.

Det var emellertid väl att jag gjorde det, ty kanske en timme därefter tyckte jag att jag hörde någonting röra sig på stranden. Jag lyssnade uppmärksamt, och till sist hörde jag den välkända skrällande hostan. Gula näsduken hade smugit sig dit igen, landat på den andra sidan av ön och krupit rundt för att överraska mig, i fall jag kommit tillbaka.

Ehuru det gick flera timmar utan att jag hörde av honom, var jag rädd att återvända till ön. Å andra sidan var jag också rädd för att jag skulle dö av de vedermödor jag fick utstå. Jag hade aldrig haft en aning om att man kunde uthärda sådana plågor. Till sist blev jag så kall och stel att jag ej längre skalv.

Men mina muskler och ben började värka på ett sätt som vållade mig dödsqual. Vattnet hade för länge sedan börjat stiga, och fot för fot drev det mig mot stranden. Högvattnet kom klockan tre, och klockan tre släpade jag mig upp på stranden mera död än levande och för hjälplös för att ha kunnat försvara mig om Gula näsduken kastat sig över mig.

Men ingen Gul näsduk syntes till. Han hade givit mig på båten och återvändt till Point Pedro. Jag var emellertid i ett beklagligt för att inte säga farligt tillstånd. Jag kunde inte stå på mina fötter, ännu mindre gå. Mina våta, smutsiga kläder klubbade vid mig som iskalla lakan. Jag trodde att jag aldrig skulle få av mig dem. Mina fingrar voro så dvalna och livlösa, och jag var så svag att jag tyckte det gick åt en timme för mig att få av mig mina skor. Jag hade inte styrka att slita av skinnremmarna, och knutarna trotsade alla mina ansträngningar. Jag slog upprepade gånger mina händer mot klipporna för att få något slags liv i dem. Ibland var jag säker på att jag skulle dö.

Men till sist — efter flera århundraden, tyckte jag — fick jag av mig mitt sista klädesplagg. Vattnet var nu nära till hands, och jag kröp med svårighet ner i det och tvättade smutsen från min nakna kropp. Men jag kunde ännu ej resa mig och gå, och jag var rädd för att ligga stilla. Det fanns intet annat att göra än att krypa långsamt som en snigel och under ständiga smärtor upp och ner i sanden. Det höll jag på med så länge som möjligt, men då det ljusnade i öster, började jag duka under. Himlen blev rosenröd, och då solens gyllne skiva tittade upp över horisonten, låg jag hjälplös och orörlig bland musselskalen.

Som i en dröm såg jag Renens välbekanta storsegel glida ut ur San Rafaels-ån för en svag morgonbris. Denna dröm är full av luckor. Det finns döda punkter, där jag inte minns någonting. Men tre saker kommer jag tydligt ihåg: den första skymten av Renens storsegel; Renen förankrad på några fots avstånd och utsändande en liten jolle; den eldheta, susande kajutkaminen och jag själv insvept i filtar utom bröstet och axlarna, som Charley gned och masserade obarmhärtigt, och min mun och strupe svidande av det alldeles för heta kaffet som Neil Partington hällde i mig.

Men antingen det brändes eller inte, kändes det skönt, må ni tro. Då vi kommo till Oakland, var jag lika smidig och stark som vanligt, ehuru Charley och Neil Partington voro rädda att jag skulle få lunginflammation och mrs Partington under mina första sex månader i högskolan ängsligt höll ögonen på mig och väntade att få se de första symptomen till lungsot.

Tiden flyger. Jag tycker det var i går jag var en pojke på sexton år, anställd vid fiskepatrullen. Och ändå vet jag att jag i morse kom hem från Kina med en rask hemresa på mitt kreditkonto och kapten på skonaren »Skördemannen». Och jag vet att i morgon förmiddag skall jag fara över till Oakland för att träffa Neil Partington och hans hustru och familj och sedan till Benicia för att träffa Charley Le Grant och tala om gamla tider. Nej, jag far inte till Benicia, då jag tänker närmare på saken. Jag bereder mig på att spela en högeligen viktig roll på ett bröllop som snart skall äga rum. Hennes namn är Alice Partington, och som Charley har lovat att bli brudgummens marskalk, måste väl han fara ner till Oakland i stället.

INNEHÅLL:

PÅ KRYSS MED "BLIXTEN".

Första avdelningen.

	Sid.
I. BROR OCH SYSTER	5
II. DRACOS REFORMER	11
III. »TEGELTAKET», »FUXEN» OCH »RÖLLE»	18
IV. HUNDEN PÅ KATTEN OCH KATTEN PÅ RÅTTAN	30
V. HEMMA IGEN	36
VI. EXAMENSDAGEN	41
VII. FAR OCH SON	49

Andra avdelningen.

VIII. FRISCO-KID OCH DEN NYA POJKEN	55
IX. OMBORD PÅ »BLIXTEN»	61
X. MED HAVSBUKTENS PIRATER	68
XI. KAPTEN OCH BESÄTTNING	75
XII. JOE FÖRSÖKER RYMMA	80
XIII. GODA VÄNNER	87
XIV. PÅ OSTRONBANKARNA	94
XV. DUKTIGA SJÖMÄN PÅ EN FARLIG ANKARPLATS ...	102
XVI. FRISCO-KIDS SYSKRIN	110
XVII. FRISCO-KID BERÄTTAR SIN HISTORIA	116
XVIII. NYTT ANSVAR FÖR JOE	123
XIX. POJKARNA UPPGÖRA EN PLAN TILL FLYKT	130
XX. FARLIGA TIMMAR.....	136
XXI. JOE OCH HANS FAR	143

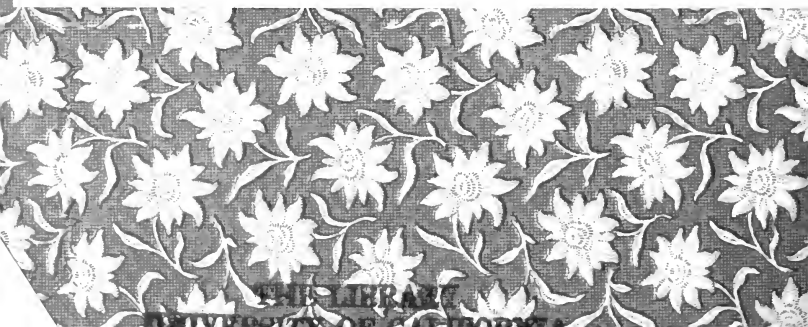
FISKEPATRULLENS BERÄTTELSE.

	Sid.
VITA OCH GULA	5
GREKERNAS KUNG	19
EN EXPEDITION MOT OSTRONTJUVAR	34
BELÄGRINGEN AV »LANCASHIRES DROTTNING»	50
CHARLEYS KUPP	67
DEMETRIOS CONTOS	84
GULA NÄSDUKEN	101

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
Los Angeles

This book is DUE on the last date stamped below.

Form L9-50m-11,'50 (2554) 444

PS London -
3523 På kryss
L84crS med "Blisten".

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

A 000 927 262 6

PS
3523
L48crS

